DIN ŞTREANG

DE AURELIA CHIRCU

CAPITOLUL I

„ Nu iubim viaţa şi murim în ură."

Îi venea să-şi ridice pistolul spre tâmplă şi să tragă cu sete, convins că astfel va fi pe lume cu un netot mai puţin. Dar îşi dădu seama curând că nu rezolva nimic în felul acesta, căci, contele era atât de aprig încât l-ar fi căutat şi în iad pentru a-i cere socoteală pentru greşeala lui.

Greşeală era totuşi puţin spus, fiindcă nu-l împuşcase pe om din neatenţie, ci într-un acces de furie; în general, lucra curat, cu decedat ca scos din cutie şi fanfară care să cânte imnul, dar în ziua aceea era destul de iritat ca să facă puţină mizerie.

Se apropie cu paşi elastici de trăsura răsturnată şi privi nemulţumit către roata din spate care încă se învârtea.

Tânărul detesta excentricitatea contelui, dar banii lui îi erau extrem de necesari, ca şi imunitatea completă faţă de justiţie. Numai că aceasta era valabilă atâta timp cât nu existau victime secundare.

Împuşcătura care trebuia să creeze o tulburare prielnică unui „accident" spărsese porţi ce se credeau veşnic ferecate. Uluit de întorsătura pe care o luase situaţia, bărbatul făcuse acel gest ale cărui urmări cereau un nou plan.

Se ridică pe partea laterală a trăsurii şi trase cu forţă de portiera pe care o deschise. Înăuntru văzu două trupuri inerte, prăbuşite unul peste celălalt, şi stropi de sânge pe hainele lor şi pe pereţii trăsurii. Urcă în vehicul, călcând involuntar peste unul dintre trupuri, şi, măsurându-i pulsul celui de deasupra, trase o înjurătură din cele tari; făcu acelaşi lucru şi cu cel de-al doilea, însă, de data asta, un licăr jucăuş îi apăru în priviri.

Săltă din umeri, uitându-se către primul cadavru, apoi îl apucă de subsuori şi, sărind jos din vehicul, îl trase după el afară şi-l târî pe pajişte; dârele roşiatice pătară verdele umed al dimineţii de toamnă. Ajungând la marginea prăpastiei, scoase din buzunarul vestei stacojii un şip cu care stropi faţa străinului. Stropii de acid ciupiră din nasul şi din pometii victimei, atât cât i se păru destul ucigaşului ca omul să nu poată fi recunoscut cu uşurinţă.

Îl ridică din nou şi, luându-şi avânt, îl aruncă peste buza prăpastiei, uitându-se cu mulţumire cum nefericitul se zdrobeşte de stânci, în cădere. Întorcându-se spre trăsura răsturnată, ochii îi căzură pe revolverul îndreptat spre el.

– Nu mi-ai răspuns mai devreme. Cine-mi vrea capul, prieten sau duşman?

Ucigaşul tresări cu un amestec de emoţie şi uimire.

– Eşti un om înconjurat de prieteni, răspunse el, calm.

Schiţă un zâmbet vag şi gândul îl duse la mica roşcată cu sâni voluptoşi pe care n-o sugrumase seara trecută.

*

Se spunea despre comisarul Coriolan că era unul dintre cei mai iscusiţi detectivi de pe acele meleaguri şi că se pricepea de minune să scoată o crimă dintr-un banal accident. Cu părul lung, de un blond spălăcit, strâns cu o eşarfă la spate, ochi verzi şi ten îngrijit, semăna mai degrabă cu un poet visător decât cu un om al legii.

Lucas îl cunoscuse cu doar câteva zile în urmă, când bărbatul venise să-l informeze că el se ocupă de cazul său şi atunci îl rugase să-i comunice imediat orice

noutate legată de povestea sa. Omul îl asigurase că-l va anunţa şi, într-adevăr, reveni într-una din zile, dar nu-i spuse nimic; în schimb, îi arătă de la fereastra camerei o trăsură care aştepta în curtea imobilului şi îl pofti să-l însoţească într-o scurtă călătorie.

Care era destinaţia lor şi ce avea să găsească acolo nu ştia, dar, oricum, ieşirea asta neanunţată îi provoca o stare de neliniște.

Priveliştea vastului ce-i însoţise pe drumul dinspre sanatoriu se continua cu o pădure deasă. Defilarea tristă a copacilor, în mersul trăsurii, semăna prea tare cu o procesiune funebră, aşa că Lucas se întoarse, plictisit, spre al treilea pasager al trăsurii. Acesta era Renon, medicul greoi, cu început de calviţie, a cărui prezenţă era complet nedorită. Omul insistase să-şi supravegheze mai departe pacientul, indiferent de voinţa lui.

Se spune că tinereţea, frumuseţea şi sănătatea deschid lumea spre o infinitate de posibilităţi. Însă, fără noroc, aceste calităţi pot fi, uneori, total inutile.

Era adevărat, nimeni nu deţinea cheia reuşitei. Lucas, cu un nume de împrumut şi nicio amintire proprie, avea şansele la limită. Coriolan spera totuşi, să se înşele, căci era păcat să se risipească acele însuşiri alese.

Lucas fusese găsit de salvatorii săi într-o trăsură părăsită, la o răspântie unde se petrecuseră mai multe jafuri. Coriolan credea că şi trăsura bărbatului fusese atacată de vreo bandă de tâlhari care-l jefuiseră, dar Lucas refuza să aplece urechea la asta.

La două zile de la internarea lui fusese adus un alt bărbat, găsit la o leghe distanţă de locul accidentului său, iar comisarul vedea între cele două întâmplări o legătură plauzibilă. Lucas nu voia să creadă în ipotezele comisarului, fiindcă nu putea să accepte că se lăsase jefuit şi nici că între el şi cel găsit în pădure exista o relaţie de orice fel.

Auzise mai demult despre oameni care în urma unor răni grave, căpătate în dueluri sau pe câmpul de luptă pot căpăta stări de delir sau comă, din care se trezesc cu neputinţa de a-şi aminti. Totuşi, era destul de bizar ca el să-şi amintească acum o formulă matematică sau o teorie filozofică, dar nimic despre existenţa lui; amnezia de care suferea îl făcea să se simtă de parcă ar fi fost înlănţuit într-o tainiţă a propriei minţi, din care nimeni nu-i auzea strigătul.

Cineva, undeva, trebuie să-i fi simţit lipsa. Ideea de a suferi pentru dispariţia unei persoane dragi, fără un mormânt la care să poţi plânge, îl umplea de amărăciune. Aşa că îşi dorea din tot sufletul să fi fost singur pe lume, chiar dacă imaginea singurătăţii îl făcea să se înfioare. În pofida ţinutei, atitudinea şi comportamentul lui îi dovedeau obârşia nobilă. Deci hotărî, pentru liniştea sa, că era un biet gentilom singuratic, rătăcit pe malurile acelea ale Mediteranei, pe care nu-l aşteptau decât un castel dărăpănat şi un servitor limbut şi obositor.

Vântul rece şi pustietatea locurilor îi sporeau neliniştea. Trecând pe lângă o râpă, comisarul îi ceru vizitiului să oprească. Lucas nu era sigur că voia să coboare acolo, dar Coriolan deschise portiera şi sări sprinten din vehicul, semn că trebuia să-l urmeze.

Profită totuşi de încetineala medicului pe care îl ajută să coboare. Comisarul le-o luase înainte şi acum stătea la marginea râpei, cu mâinile împreunate la spate. Părea să mediteze la ceva anume, dar bărbatul presimţea că gestul lui era pricinuit de prezenţa nedorită a medicului. De altfel, văzându-l că se apropie de dânsul, Coriolan făcu o grimasă şi aruncă o privire către Lucas care venea în spatele său.

– Sunt curios pentru ce ne-aţi adus aici! spuse medicul cu însufleţire în glas.

Comisarul nu răspunse imediat, iar când vorbi i se adresă lui Lucas.

– Lucrurile s-au schimbat de la ultima noastră discuţie, începu el, întorcându-se către acesta. Să mă ierţi că a trebuit să te scot din liniştea sanatoriului şi să te aduc aici pe o vreme nu tocmai plăcută. Dar sunt convins că vrei să afli adevărul, nu o istorie povestită frumos.

Lucas încuviinţă nesigur.

– Recunosc că n-a fost simplu să găsesc legături între aceste întâmplări care puteau fi, de fapt, coincidenţe. Este foarte posibil însă ca pe parcursul anchetei să se demonstreze că erau doar potriviri, dar trebuie, desigur, să verific toate posibilităţile.

Lucas se încruntă. Comisarul avusese dreptate, chiar n-avea poftă de poveşti şi parcă introducerea omului se prelungea fără rost.

– Spune-mi, te rog, pentru ce ne-ai adus aici! rosti cu o oarecare grabă.

Probabil că sunase un pic cam aspru tonul lui, fiindcă bărbatul îl privi suspicios şi răspunse după o mică pauză.

– Regret... murmură el, privindu-l cu compasiune. Îţi înţeleg nerăbdarea, prietene, dar îţi dai şi tu seama că situaţia este deosebit de gravă şi trebuie să ne mişcăm cu prudenţă.

– Situaţia tânărului Alexander e stabilă, momentan, spuse doctorul, după ce-şi curăţa lentila monoclului cu o batistă mototolită. N-a avut norocul lui Lucas să se trezească în primele ore după ce-a fost adus la noi, dar, oricum, sperăm să-şi revină curând. Ar fi păcat să nu fie aşa după ce şi-a riscat viaţa, plecând rănit să caute ajutor pentru servitorul său, mai spuse clătinând din cap. Lucas se strâmbă. Nu mulţi stăpâni ar face aşa ceva pentru slugile...

– Omul era el însuşi grav rănit, îl întrerupse Coriolan, iritat, uitându-se la Lucas, deci fiind singurul lucid dintre ei doi, era normal să meargă după ajutor.

Dacă pe medic îl dezamăgise aflarea profesiei sale, Lucas o refuza cu vehemenţă. Şi nu din cauza că meseria i s-ar fi părut una nedemnă, dar ceva îi spunea că povestea aceasta era cu mult mai complicată.

– Nu v-am adus în faţa prăpastiei ăsteia ca să discutăm despre Alexander, reluă comisarul, ca pentru sine, cu voce joasă, privind către abisul din faţa sa. Nu credeţi? întrebă el apoi, cu voce tare, întorcându-se spre bărbaţi.

Privirea lui cercetă chipul mirat al medicului şi insistă un timp asupra celui al amneziculuí; nici uimirea acestuia nu-l mulţumi. Înghiţi în gol şi reveni la groapa lui.

– Zilele trecute am avut neplăcerea să găsesc o fiinţă care şi-a găsit sfârşitul în această prăpastie, continuă uitându-se la Lucas. Sinucidere, crimă... Din nefericire, banda lui Karonski guvernează locurile astea, spuse cu părere de rău.

– Păi, nu vă mai plângeţi şi puneţi mâna de-i prindeţi odată! se mânie doctorul.

– Continuă, te rog, spuse Lucas, mai tensionat decât se cerea.

– Desigur că starea cadavrului era una jalnică şi nu numai din cauza descompunerii. Dar aceste detalii nu sunt importante acum. Îi făcu un semn vizitiului şi acesta coborî de pe capră cu o cutie de mahon în braţe. Pantoful acesta, spuse comisarul scoţând din cutie un pantof fin, de culoare cafenie, a fost găsit chiar aici. Asta înseamnă ori că a existat o luptă, ori omul a fost târât spre buza râpei.

– Deci, omul s-a crezut Cenuşăreasă şi, uitând să dispară la miezul nopţii, vraja s-a destrămat într-un mod dezgustător, glumi doctorul.

Lucas observase că în interiorul cutiei se mai afla un obiect, şi anume: o brăţară de platină. Îşi pipăi involuntar încheietura stângă şi-şi trecu încet palma dreaptă peste zgârieturile de pe mână. Simţi un gust amar în gură.

– Această bijuterie se afla în buzunarul stâng al hainei victimei, confirmă omul. Lucas clătină din cap, cu un zâmbet şters. Dacă i-ar fi smuls-o ucigaşului, în

timpul luptei, ar fi rămas strâns în pumnul său încleştat. Deci, mai degrabă, era unul dintre hoţi, nu credeţi?

Lucas îl privi cu uimire. Intenţionă să-i arate comisarului mâna rănită, dar se hotărî să aştepte.

– Ştiu că e brăţara ta, Lucas, zâmbi Coriolan cu blândeţe. Cercul alb ce-ţi înconjoară încheietura demonstrează că ai purtat această bijuterie vreme îndelungată, deci, probabil, e un cadou de la o persoană dragă.

Lucas se gândi la castel şi la servitorul limbut şi avu un zâmbet vag. Era important să-şi amintească cât mai curând, dar pe de altă parte, îi era teamă de adevăr, mai ales cu visele alea care-i tulburau somnul.

– Oricum, nu poţi şti ce e în mintea omului care urmează să fie ucis, mai ales când vrea să-şi demaşte criminalul de dincolo de moarte, adăugă ca pentru sine.

Lucas se încruntă, dar nu apucă să vorbească din cauza medicului.

– Interesante premisele dumitale, dar cred că ar trebui să ne grăbim, căci vântul ăsta începe să semene cu o furtună, mai spuse, ridicându-şi gulerul hainei.

– Mă tem că sunt de acord cu domnul Renon, spuse Lucas cu fermitate. Nu vreau să te jignesc cumva, dar cred că e timpul să ne spui de ce-am venit aici.

Comisarul oftă adânc, apoi surâse, dezarmat.

– Îmi făceam doar meseria. Ţărâna şi petele de sânge de pe hainele tale indicau că aici a fost o încăierare. Avem un împuşcat în spate, în râpă, şi altul în piept şi, pe deasupra, comatos; dintre cei trei, tu eşti cel mai sănătos, căci rana de la cap n-a fost atât de gravă. Aşadar, tu ai putea fi ucigaşul şi totul e o înscenare. Însă nu ştiu cum stă treaba cu amnezia asta...

Pe măsură ce omul rostea acele vorbe, cu atâta nonşalanţă, de parcă ar fi meditat în sinea lui, Lucas devenea mai palid şi respiraţia i se înteţise.

– Nu aş putea să acuz fără să aduc probe, nu? spuse comisarul într-o doară.

– Să acuzi? repetă Lucas, surprins, deşi era de înţeles că pentru asta le arătase acele obiecte. Mintea lui nu voia să priceapă. Pe cine?

– Se ştie că fiecare om e un posibil criminal. Şi eu pot ucide, prietene, şi dumneata, doctore, şi chiar şi tu, Lucas. Toţi putem fi atinşi de păcatul uciderii, fără excepţie, dar să nu uităm că într-una din aceste lumi există şi o răsplată.

– Ce vrei să spui cu asta? Medicul nu intră în discuţie, mai ales că a venit neinvitat. Deci, pe mine vrei să mă acuzi, spuse cu un accent ameninţător. Ce am făcut, Coriolan? întrebă bărbatul cu glas aspru şi scăzut. L-am omorât pe nenorocitul din prăpastie? L-am împuşcat pe Alexander, „stăpânul" meu ca să-i iau metresa?...

Dându-şi seama ce spusese, Lucas se opri descumpănit şi se îndepărtă de ceilalţi, înjurând straşnic.

– Hai, poftim! Arestează-mă, dacă crezi că ştii tu mai multe decât îmi amintesc eu! urlă către comisar. Spulberă şi ultimele rămăşiţe din mine...

Vocea i se frânse, zicând acestea şi, cu toate că era destul de aiurea, lacrimi i se urcară în ochi. Se întoarse cu spatele la ei, căutând să se calmeze.

Medicul îl luă de braţ şi bărbatul se lăsă condus ca un prunc până la trăsură. Ştia că fusese un gest prostesc şi care poate îl incrimina, dar în afara acelor imagini din vis, nu se simţea deloc vinovat.

Vizitiul se întoarse la treburile lui, iar comisarul urcă ultimul în vehicul.

– Accesele acestea sunt cam dese în ultima vreme, recunoscu medicul, oftând. Lucas se uită la el, stânjenit. Poate că n-am fost invitat la întâlnirea asta, zise studiindu-şi pacientul, dar n-am plecat că aveam chef să mă plimb. Mai sunt încă lucruri pe care nu le ştii, Lucas, dar pe care noi le ştim, graţie meseriilor noastre.

– Ce vrei să spui?...

– Coriolan nu mi-a permis să-ţi spun, dar e vremea să cunoşti şi tu ce ştim ca să putem aduna împreună următoarele piese ale acestui joc. Cineva te-a otrăvit sistematic, probabil o *aqua tofana* care trebuia să te ucidă sau să te bage într-un ospiciu.

– Dacă ai fi ucigaşul, şi nu unul dintre oamenii lui Karonski, otrăvirea asta poate ar fi rodul antipatiei vreunei iubite pe care ai părăsit-o. Dacă nu, înseamnă că totul fost premeditat.

– Şi cine a încercat să mă ucidă? Alexander?... Dacă e stăpânul meu, nu era nevoie de atâta deranj ca să scape de un biet nenorocit, surâse el cu tristeţe.

– Să nu uităm de mortul din râpă. Poate că v-aţi luptat cu el şi, printr-o conjunctură favorabilă, aţi reuşit să scăpaţi de dânsul. Dar nici asta nu e o opţiune, fiindcă omul era mutilat cu acid sulfuric.

Lucas îl privi lung, de parcă la asta nu se aşteptase.

– Să ne întoarcem la sanatoriu, propuse medicul. Lucas are nevoie de odihnă, spuse bătându-l uşor pe spate.

– Îmi pare rău pentru ieşirea de mai devreme, murmură acesta. În fond, e vina dumitale, spuse ridicându-şi privirea spre doctor, dacă îi spuneai lui Coriolan despre coşmarurile mele cu morţi în râpe, poate se purta mai cu mănuşi...

Comisarul se amuză.

– Ştiam despre ele, dar voiam să văd reacţia ta.

– Eşti sadic, domnule Stancowics, zise Lucas ca pentru sine.

– Câteodată, asta poate fi o calitate, surâse poliţistul. Să nu te superi, dragule, dar mă tem că eşti suspect, în continuare.

– Nici a fi suspect nu e întotdeauna rău, zâmbi Lucas. Iar tu să ştii că te consider prieten, în continuare.

– Tot ce-mi doresc este să te ajut, spuse omul, serios. Nu cer decât sinceritate.

Lucas încuviinţă, oftând. Coriolan făcu o grimasă şi deschise jurnalul pe care-l scosese din haină. Un lucru era cert din toate astea: că n-avea să fie un caz facil.

CAPITOLUL II

Sanatoriul, ca şi vastul domeniul despre care vorbeam, aparţineau unui viconte a cărui existenţă o dovedea numai trimiterea de fonduri anuale către spital; erau puţini cei care se puteau lăuda că ar fi avut onoarea de a-l cunoaşte pe acest om, despre care se zvonea că şi-ar fi părăsit moşia cu peste un deceniu în urmă, plecând în căutarea unei iubiri pierdute. Coincidenţă sau nu, dar medicul Renon venise la sanatoriu cam în aceeaşi perioadă de timp.

Înserarea îl aflase pe doctor pe băncuţa din curtea spitalului, contemplând cerul plumburiu de deasupra lui. În mâna stângă ţinea o pipă lucrată cu iscusinţă, din care uitase să mai tragă.

– De doisprezece ani, de când sunt aici, singurele lucruri care mi-au dat fiori au fost agravarea stărilor pacienţilor mei şi... şoriceii care mai pătrund în cămara bucătăriei, adăugă cu un zâmbet.

– Este îndreptăţit să fii temător când ai sub acoperişul tău un posibil criminal, spuse comisarul, care stătea în picioare lângă băncuţă, cu braţele încrucişate pe piept.

– Dacă aş putea ştii... Dacă aş avea puterea să stăvilesc crimele, să ştiu care dintre cei doi a suferit mai mult şi care merită să moară. Un calmant mai puternic poate ajuta organismul sau îl poate distruge; se întâmplă, nu e un capăt de ţară. Dar dacă fac asta, nu sunt decât un laş... Medicul oftă. N-aş fi cu nimic mai bun decât el, nu? E uşor să curmi o viaţă, iar eu m-am dedicat medicinei, tocmai fiindcă n-am vrut să aleg calea uşoară.

– Nu dumneata trebuie să opreşti crimele, ci noi, spuse Coriolan, cu fermitate.

– Crezi că amnezia lui Lucas e o prefăcătorie?

– Tu trebuie să ştii asta, doctore. Oricum, intuiţia îmi spune că omul acesta e nevinovat. De fapt, nimeni nu e fără de vină. Toţi greşim, toţi avem vinovăţiile şi crimele noastre, fie că ucidem vise, speranţe sau iubiri în floare. Ştii ceva despre asta, doctore?... spuse după o mică pauză.

Renon se încruntă şi scutură din cap.

– Eu nu ştiu decât despre boli. Şi despre moarte. Ştiu că ea curmă orice fel de suferinţă şi că, odată obişnuiţi cu neantul, celor rămaşi, dar şi dispărutului, ea le aduce calm şi linişte.

– Şi dacă pe acest om, fie el criminal, îl aşteaptă undeva o iubire? N-ar avea dreptul acea persoană să-şi ia adio înainte ca omul să plece din lumea asta?

– Nicio iubire nu aşteaptă, murmură Renon.

– Şi cea care a plecat?...

– Uneori, trecutul este asemeni unui strigoi; mai bine îl laşi adânc îngropat decât să trebuiască să-i ţii piept atunci când braţele scheletice se vor înălţa să te sugrume.

Coriolan clătină din cap şi, după o pauză, îi comunică simplu că vrea să discute cu Lucas.

*

Gazul lămpii ce atârna de tavanul micului salon, despărţit cu o simplă perdea de următoarea cameră, era insuficient ca să producă lumina necesară unei lecturi. De aceea, tânărul apelase la o a doua lampă, de masă, a cărei rază cădea pe paginile cărţii deschise din mâinile sale.

Medicul se încruntă. Nu suferea ca pacienţii lui să fie chinuiţi, fie că era vorba de simptomele bolii sau de disconfort. Se abţinu să-l certe pe tânăr.

– Data viitoare când îţi trebuie ceva, cere, domnule Lucas! Avem destul gaz pentru lămpi şi nu ne deranjezi, să ştii.

Acesta încuviinţă, plictisit.

Coriolan închise uşa camerei şi se apropie încet de cele două paturi, aşezate paralel, de-a lungul încăperii. Alexander dormea liniştit în cel de la fereastră; privindu-l, comisarul se întreba ce înseamnă un vis frumos pentru un psihopat.

Apoi se întoarse spre Lucas şi, după ce-şi ceru voie, se aşeză pe marginea patului.

– Kant? întrebă plăcut surprins.

Lucas îşi ridică ochii spre Coriolan şi zâmbi stingherit. Închise cartea cu un zgomot surd şi o aşeză lângă lampa de pe masă. Un timp studie absent titlul de pe copertă, apoi se răsuci spre bărbat.

– Presupun că ocupaţiile mele din prezent nu au nicio legătură cu cele pe care le aveam înainte, spuse el de parcă ar fi încercat să se disculpe, punând orice activitate pe seama amneziei.

– Sunt convins că nu erai un servitor care ajuta la bucătărie sau curăţa grajdurile moşiei, surâse Coriolan.

– Aflarea identităţii lui Lucas e doar începutul aventurii, zise medicul, schimbând vorba. Azi dimineaţă a luat un cal şi a vizitat locul unde ne-ai condus ieri. Da, Lucas, sigur că am pus pe cineva să te urmărească! Ce credeai tu, că te las să umbli anapoda, când eşti încă slăbit?

Dacă Renon n-ar fi spus totul sub formă de glumă, poate că Lucas s-ar fi supărat.

– Da, e adevărat, recunoscu el, uitându-se la comisar. Vreau să-mi amintesc cât mai curând posibil. Am fost acolo, deci trebuie să ştiu toată istoria. Şi mai apoi, adăugă privind involuntar către Alexander, aş putea fi în pericol sau... aş putea reprezenta unul.

Ochii i se îngustară pentru o clipă de o furie mută care părea să-l mistuie pe dinăuntru. Probabil că, dacă i s-ar fi pus atunci în faţă persoana care-i făcuse acest rău, ar fi lovit-o până la mutilare; dacă se dovedea că acea fiinţă era chiar el însuşi, ar fi căutat să se omoare într-un mod cât mai dureros. Asemenea gânduri îl speriau puţin şi nu era sigur că le-ar fi destăinuit la spovedanie.

– Sper că vom afla curând întreaga poveste. Încearcă să te linişteşti, îl rugă comisarul, cu blândeţe, bătându-l uşor pe umăr.

Îl salută de plecare, apoi se îndreptă spre ieşire şi Lucas îl auzi spunându-i, în şoaptă, medicului să-l anunţe de orice schimbare.

Tânărul intenţionă să-şi continue lectura, apoi se răzgândi şi se întinse în aşternut. Alexander dormea mai departe, de fapt asta fiind singura lui îndeletnicire din ultimele patru zile. Iar pe Lucas începuse să-l enerveze.

Era un bărbat de statură potrivită, brunet ca şi el, doar că avea părul pieptănat spre spate şi ochi verzi, pe când Lucas îl purta cu cărare pe mijloc şi ochii lui erau albaştri. Deci, se putea spune despre Alexander că era la fel de interesant ca şi el, doar că asta nu-i folosea la nimic.

Lucas înţelegea că omul e bolnav şi nu e nicio prefăcătorie la mijloc, dar nu era de acord cu comisarul care insistase să fie izolaţi de ceilalţi pacienţi, mai ales când el nu voia să aibă nicio legătură cu acest bărbat.

Nu mai suporta situaţia aceasta. Se hotărî că dacă nu-şi amintea ceva în decursul zilei următoare să apeleze la hipnoză, trecând peste decizia lui Renon; îşi dădea seama că era o hotărâre uşor puerilă în a aştepta încheierea unei alte zile care sigur nu-i va aduce nimic în plus, dar, în fond, el nu se grăbea nicăieri.

Oftă adânc şi se întoarse pe spate. Orologiul de pe peretele opus, vechiul său prieten, îşi făcea în continuare neobosita muncă; urmărind limba minutarului, ochii lui Lucas se închiseră şi poate că ar fi scăpat de coşmaruri în acea noapte dacă nu l-ar fi trezit nechezatul unui cal.

Lucas se ridică în capul oaselor.

– Ai au... şopti către Alexander, apoi râse prostit. Nu, sigur că n-ai auzit, veşnic adormitule.

Sări din pat şi se strecură pe lângă Alexander ca să poată privi pe geam. Dar nu văzu nimic dubios, aşa că se întoarse în aşternut.

Şi probabil că adormi din nou, fiindcă atunci când deschise ochii, avu impresia că patul lui Alexander este gol. Îi trecu prin minte că omul se trezise şi, slăbit fiind, căzuse pe undeva; Lucas sări din aşternut şi, dându-şi seama că e singur în cameră, trase perdeaua dintre saloane, dar acolo era o linişte deplină. Ieşi din cameră, apoi îşi continuă drumul pe coridor până ce ajunse în dreptul uşii de la intrare.

Ieşind în curtea sanatoriului, îşi dădu seama imediat că ţinutei sale nocturne îi lipsea halatul, ce l-ar fi apărat de vremea răcoroasă. Dar gândul acesta îi dispăru complet din minte, când zări prin semiîntunericul acela o trăsură de poştă.

Îşi închipui că a venit un nou pacient, dar portiera vehiculului era închisă şi nici urmă de medici. Considerând că nu face niciun neajuns, păşi înspre trăsură; papucii săi scoaseră un sunet ascuţit pe pietriş. Trase de portieră deschizând-o şi constată cu uimire că era goală în interior.

În clipa următoare, o mână de fier îl apucă brutal de haină şi-l trase deoparte cu aşa forţă că-l trânti la pământ. Insultele scăpate din pricina durerii nu primiră răspuns.

Înainte ca Lucas să se dezmeticească, prin faţa lui trecu un găligan de om ce căra pe un altul în braţe, urmat îndeaproape de o fiinţă mai scundă, învăluită într-o pelerină şi care ţinea un felinar aprins în mâini. Bărbatul putea să jure că persoana cărată era Alexander.

Îi trecu prin minte că este criminalul, venit să-i omoare şi se năpusti în spatele omului, dar aceasta îl apucă într-o mână şi-l dădu jos din spinarea lui. Lucas căzu, iar omul începu să dea în el, cu picioarele, ca într-un animal.

– De ce faci asta? Cine te-a plătit? urlă Lucas către zdrahon.

– Doamne... murmură fiinţa înveşmântată, cu o voce feminină, văzându-l pe Lucas. Bărbatul încetă să-l mai lovească. Să plecăm de aici!

Lucas se sculă în picioare şi apucând-o de braţ pe femeie, o întoarse spre el, cu o energie sălbatică. Întâlni o pereche de ochi mai verzi şi mai adânci decât presupunea că văzuse vreodată.

– Ştii cine sunt?! strigă el. Ştii?... Te rog, spune-mi! Trebuie să-mi spui!

Femeia îl privi cu groază, scuturând din cap. Omul îl aruncă pe Alexander pe bancheta trăsurii şi trânti portiera.

– Hei, ai grijă cu el! strigă femeia, eliberându-se din mâna lui Lucas.

– E bine, stai liniştită, spuse zdrahonul, cu calm.

Femeia urcă pe capră. Lucas îl smuci de haină pe străin, iar acesta se întoarse spre el, ameninţându-l cu un pistol.

– Pleacă! îi sugeră omul.

– Unde îl duceţi pe stăpânul meu? se trezi Lucas, spunând. Ce vreţi de la noi?!

Bărbatul puse arma în buzunar şi, apucându-l pe Lucas de umeri, îl împinse încolo ca pe un nimic.

– Anton, lasă-l! strigă din nou femeia şi omul o ascultă, urcând imediat lângă ea.

Lucas se repezi să deschidă portiera, dar trăsura porni şi bărbatul scăpă mânerul din mâini. În clipa aceea, se auziră strigăte şi bocănituri din interior.

– Daţi-mi drumul de aici! Unde mă duceţi?! spuse o voce necunoscută.

Femeia trase de hăţuri şi trăsura se opri brusc. Ce doi săriră de pe capră, iar Lucas alergă către trăsură, strigându-l pe tânăr.

Bărbatul îl ajută pe Alexander să deschidă portiera, dar spre surprinderea lui Lucas, nu-i permise să coboare. Îi dădu un pumn straşnic, pe urmă îl împinse înapoi. Şi cum acesta nu se potolea, îi puse pistolul la frunte.

– Ai înnebunit?! Nu face asta! urlă Lucas.

Femeia, căreia îi căzuse gluga pelerinei, avea trăsături adolescentine şi părul lung, castaniu, prins în două cozi groase. Văzând ce face partenerul ei, se aruncă asupra lui lovindu-l cu palmele.

– Ce faci, nenorocitule?! Cum îndrăzneşti să-ţi loveşti... stăpânul? strigă ea.

Auzind ultimul cuvânt, omul îi aruncă o privire uimită, pe care Lucas o observă. Profitând de intervenţia copilei, Alexander îi smulse pistolul din mână, gest care-l determină pe om să se îndepărteze.

– Pleacă de aici, doctore! strigă Lucas la medicul apărut de niciunde.

Bărbatul încercă să coboare din trăsură, dar alunecă şi căzu. Îşi simţea picioarele ca de vată şi capul îi vâjâia. Se sprijini de portieră şi izbuti să se ridice. Femeia ridică felinarul. Cu ochii măriţi de groază şi respiraţia şuierătoare, Alexander îşi luă un moment de parcă ar fi încercat să evalueze situaţia, apoi ridică arma către cei patru.

– Cui îmi va spune primul ce se întâmplă aici, îi va fi cruţată viaţă, spuse el, cu glas răguşit.

Se auzi zgomot de copite şi pe poarta clinicii intră un grup de poliţişti, cărora li se alăturase şi comisarul. Descălecară, dar nu interveniră în niciun fel.

Femeia făcu doi paşi înspre tânăr şi se opri cu mâinile ridicate, când Alexander îndreptă arma spre ea.

– Tu... Tu eşti unchiul meu! Nu mă... recunoşti?... spuse ea, tremurând şi aproape imediat, izbucni în plâns, asemeni unui copilaş.

– Nu ştiu cine eşti, spuse el, cu părere de rău. Şi tu? îl întrebă pe găligan.

– Servitor, spuse omul cu indiferenţă, uitându-se urât la fată.

– Servitor.... repetă Alexander, năucit. Şi tu?

– Se pare că ţi-am fost servitor, spuse Lucas, cu calm. Alexander clătină din cap, neîncrezător. De fapt, te cunosc abia de patru zile, de când m-am trezit la sanatoriul acesta. Am fost implicaţi într-un accident.

– De ce te-aş crede? se încruntă Alexander.

Lucas nici nu se gândea la faptul că are un pistol îndreptat spre el. Îl cunoştea pe tânăr de puţin timp, dar în această vreme fusese atât de paşnic, că nu-l credea în stare să împuşte pe cineva.

Dar oare un criminal nu se comportă ca orice om obişnuit, cuminte, atunci când doarme? Lucas nu voia să se gândească la asta.

– Fiindcă eu ştiu mult mai multe decât ei. Despre rana ta de la piept.

Bărbatul lăsă arma şi-şi pipăi cămaşa; descoperi, într-adevăr, că avea torsul înfăşurat în bandaje.

– Încrede-te în mine, îl rugă Lucas. Acum patru zile eram rănit şi tu ai plecat după ajutor pentru mine; probabil că, deşi inconştient, şi eu m-am încrezut în tine şi uite că suntem amândoi teferi. Alexander părea să mediteze la spusele lui. Dar oamenii aceştia ne vor răul; poate că ei sunt criminalii noştri. Au vrut să te răpească, asta ai văzut şi singur.

– Dumneata eşti medic, nu? spuse Alexander către Renon.

– Da, fiule, sunt medic şi te pot ajuta.

– Ajută-mă, atunci... Nu crede că pot merge, mai spuse el şi, alunecându-i mâna de pe portieră, se prăbuşi în ţărână.

Medicul se aplecă asupra lui, apoi îi anunţă pe ceilalţi că tânărul leşinase.

– Întoarceţi-vă în camerele voastre! spuse Coriolan gurilor-cască ieşiţi în curtea spitalului. Şi tu, Lucas, îl rugă comisarul.

Pacienţii intrară în spital, comentând întâmplarea. Doi asistenţi îl aşezară pe Alexander pe o targă şi-l cărară până în salon, în timp ce poliţiştii îi reţinură pe cei doi. Lucas vru să intre şi el, dar Coriolan apăru în spatele lui şi îi ceru să-l urmeze în biroul medicului.

Când intrară în cabinet, medicul stătea în picioare în dreptul ferestrei, iar cei doi suspecţi ocupau canapeaua.

– Spune-mi ce-ai văzut, doctore, spuse comisarul, ignorându-i pe cei doi.

– Am auzit vocea lui Lucas şi, uitându-mă pe fereastră, am văzut cum acesta mânca bătaie de la omul dumitale de pe canapea. Eu nu ţin pistoale în clinică, doar o puşcă de vânătoare, dar e bine ascunsă.

– Păi, aşa e bine, să nu se uzeze, spuse Lucas ca pentru sine.

– Sunt comisarul Stoianowici, zise bărbatul apropiindu-se de suspecţi, şi vreau răspunsurile voastre, cât mai sincere cu putinţă. Femeia se uită în jos, stânjenită, pe când Anton îl privi sfidător. Cine sunteţi şi de ce aţi vrut să-l răpiţi pe acel pacient?

– Este unchiul meu, insistă femeia. Coriolan îşi arcui o sprânceană. Am vrut să-l iau din spital fiindcă nu vă sufăr pe voi, medicii, adăugă, cu un accent ameninţător spre Renon, care se încruntă. N-am încredere în aceşti oameni, continuă ea, cu tristeţe în glas, unii ca voi au ucis-o pe mama mea.

Lucas făcu o grimasă şi prinse să-şi roadă unghia policarului.

– Îmi pare rău, spuse comisarul, pe un ton nesincer. Hainele voastre sunt cam ponosite pentru nişte nobili şi nici manierele nu vi se potrivesc.

Un mic rictus se aşternu pe chipul femeii. Ochii îi sclipiră cu vanitate.

– Coriolan.

Fusese doar o şoaptă, dar destul de tare ca sa fie auzită de toţi cei prezenţi; comisarul se înfioră fără să vrea. Se aproprie de femeie până ce nu mai era între ei decât un pas. Lucas şi Renon se uitară unul la celălalt.

Fata îl fixă cu privirea pe comisar, apoi continuă:

– *Domnule* Coriolan, se corectă ea, zâmbind.

– Da, doamnă, spuneţi, o încurajă el cu un zâmbet fin.

– Aţi ghicit, zise cu un oftat teatral, nu suntem de viţă nobilă; unchiul meu e un cartofor şi a câştigat de prea puţin timp moşia de Castro ca să ştim deja a ne purta ca nişte nobili. Alexander e numele lui real. Eu sunt Anneliese, spuse ea cu un zâmbet şarmant, întinzând o mână spre comisar. Bărbatul nu se clinti. Iar el e Anton, servitorul care m-a însoţit, adăugă pe un ton răstit, supărată.

– Înţeleg. De ce n-aţi anunţat pe nimeni şi aţi preferat să intraţi pe furiş?

– N-am vrut să trecem prin formalităţi, spuse Anton.

Anneliese se uită urât la el.

– Iar arma am folosit-o doar pentru intimidare, veţi vedea de altfel că nu e încărcată, zise ea.

– A fost deja verificată, confirmă Coriolan, dar asta nu vă scapă de pedeapsă. Dacă locuiţi la moşia aceasta, de Castro, trebuie să-l cunoaşteţi pe Lucas.

Fata ezită să răspundă.

– Trebuie?... întrebă Anton. De ce?

– Simplu. Alexander a recunoscut că e servitorul lui.

– Mda. Era un nesuferit, d-asta nici nu l-am luat în seamă prea mult. Se ţinea de haina stăpânului să-l ia cu el peste tot.

– Putem să plecăm acum? spuse Anneliese, ridicându-se de pe canapea. Nu cred că putem fi acuzaţi de răpire fiindcă am vrut să-mi iau unchiul acasă, nu?

– Şi nici că ne-am bruscat niţel unul dintre servitori, nu? spuse şi Anton, enervându-l pe Lucas.

– V-aţi gândit că poate Alexander nu trebuie mişcat şi îi puteţi face rău? întrebă medicul, clătinând din cap.

Ochii ei verzi şi migdalaţi se oglindiră un timp în cei ai comisarului. Acesta reuşi să se desprindă şi le răspunse cu fermitate:

– Alexander nu are voie să plece din acest sanatoriu, fiindcă este suspect de crimă. Cei doi nu părură atât de uimiţi pe cât ar fi trebuit. Să nu părăsiţi oraşul, rămâneţi la hotel.

Spunând acestea, ieşi din încăperea fără a-i saluta pe cei doi. Medicul şi Lucas îl urmară.

– Femeia asta m-a recunoscut, prezenţa mea a şocat-o! zise Lucas, energic. Să mergem înapoi să-i luăm la întrebări cum trebuie!

– Nu e momentul potrivit, zise comisarul, calm, scuturând din cap. Motivaţia fetei pare destul de verosimilă, semn că s-au informat înainte, dar merg cam des la cacealma şi devine periculos pentru ei. Aşa că trebuie să aşteptăm. Îmi pare rău, Lucas, şi acum sunt sincer.

– Se pare că lucrurile se vor rezolva, spuse medicul, scoţând din buzunar o cheie cu care încuie biroul.

– Ce se întâmplă cu Alexander? spuse Lucas, cu enervare în glas.

– Ei bine, dacă el e criminalul, fiţi siguri că nu va fugi niciodată de justiţie, răspunse medicul, cu umorul lui caracteristic.

CAPITOLUL III

Dacă l-ar fi căutat cineva pe comisarul Stoianowics, cu siguranţă că nu ar fi trecut pe lista căutărilor şi adresa acestei cârciumi dărăpănate, cu mese soioase şi scaune scorojite, unde acesta tocmai îşi făcea siesta. În stânga avea un pahar de vin ars şi în dreapta o carafă golită, mijlocul mesei fiind ocupat de trei dosare deschise, unul peste celălalt, pe care bărbatul nu le mai răsfoia demult.

Răsturnat pe spătarul scaunului, Coriolan urmărea plictisit cum se adunau fluturii de noapte în raza de lumină a becului murdar, ce atârna de tavanul afumat; aidoma lor roiau şi gândurile din mintea sa şi omul îşi dădu seama că încercarea de a şi le pune în ordine era la fel de inutilă ca tentativa de a prinde fluturii aceia cu o plasă ruptă.

Hotărî atunci că problema i se trăgea de la insectele alea bezmetice, pentru că vinul îi era prea fidel ca să-i provoace starea aceea. Prin urmare, trebuia să rezolve într-un fel şi cât mai curând cu aceste două tipuri de zburătoare: ori împuşca fluturii, ori se împuşca pe sine.

Dar pe când punea în balanţă opţiunile, îi reveni migrena care-l adusese, de fapt, în această speluncă şi se gândi să lase pentru dimineaţă decizia finală. Şi ca să cinstească cum se cuvine hotărârea aceasta, goli paharul şi îl strigă pe hangiu, agitând ostentativ carafa goală din mână.

Cine eşti dumneata, domnule de Castro?

Întrebarea asta devenea treptat una retorică, deoarece bănuielile lui se confirmau pe zi ce trecea, chiar dacă dovezile erau încă destul de departe. Poliţia din Valencia îi trimisese dosarele acelea şi îi răspunsese că singurul de Castro se numea Lorenzo, care moştenise domeniul de la părintele său şi n-avea niciun fel de rude. Informaţia asta scădea credibilitatea declaraţiei domnişoarei Anneliese şi îl determina pe comisar să-şi continue investigaţia, mizând poate pe semnul pe care-l văzuse în palma lui Alexander.

Se spunea despre cei în a căror palma stângă se află un semn aidoma unei tăieturi cicatrizate că au semnat cu sângele lor pactul cu diavolul, care le aducea nemurirea, gloria şi norocul. O astfel de cicatrice se zvonea că ar fi avut şi protejatul contelui de Angicourt, doar că, de fapt, era linia vieţii, mult mai groasă şi înroşită, ce se traducea printr-o viaţă zbuciumată, lucru perfect în acord cu existenţa pe care o ducea acest ucigaş plătit.

Poate că străinul acesta nu făcuse niciun pact, dar norocul era sigur de partea lui.

Coriolan îşi îndoi mâinile şi-şi trosni degetele. După asta, se concentră, mofluz, asupra primului dosar.

***Monique de Jolieville**. Găsită în camera ei, cu uşa încuiată pe dinăuntru, aşezată în genunchi pe podea, cu braţele sprijinite pe scăunelul pentru rugăciune şi cartea de psalmi în mâini; tăieturile făcute de-a latul încheieturilor produseseră o curgere potrivită a sângelui, pe când uşoara expresie de uimire, întipărită pe chipul ei, sugera că moartea venise pe neaşteptate. Un cuţit de tăiat hârtie, pătat de sânge zăcea într-un colţ al camerei.*

În seara în care decedase micuţa vicontesă, la castelul de Jolieville se sărbătorea Balul Primăverii şi toată lumea se distra din plin. Numai Monique preferase să stea în odaia ei de la etaj, după cum declarase mătuşa Paulinne, ulterior. Şi asta nu mira pe nimeni, fiindcă se ştia că fata îşi petrece zilele citind, brodând sau rugându-se şi viaţa cu toate ale ei n-o interesa defel.

Nimeni nu-i simţi lipsa, cu atât mai puţin fratele ei, Simon, care, deşi promisese s-o apere de orice, nu-şi putuse desprinde ochii de la logodnica lui, lucru pe care-l confirmă şi stimata domnişoară, mai târziu. Nimeni nu urcă la micuţa Monique, nimeni nu coborî scările în spirală, niciun zgomot nu ajunse la urechile petrecăreţilor.

Totuşi, moartea ei prematură, în poziţia aceea pioasă, dar mai ales descoperirea că Monique, care voia să se călugărească, nu mai era fecioară, a creat un haos general în lumea bună. Nu lăsase niciun bilet de adio, dar era de la sine înţeles motivul sinuciderii: cedase în faţa unui iubit secret, apoi îşi dăduse seama de păcatul comis şi căutase iertarea, comiţând un păcat şi mai grozav.

Din pricina intrării în rigor mortis, Monique a fost supusă unui tratament delicat înainte de a fi aşezată frumos în patul de veci.

***Simon de Jolieville**. Găsit în grădina castelului, pe o băncuţă din spatele unei tufe de trandafiri bulgăreşti, cu aceeaşi expresie de uimire în priviri; gulerul cămăşii îi era pătat de sânge, în partea stângă a gâtului şi pe piele avea un punct roşu, cicatrizat, de parcă l-ar fi pişcat vreo insectă. Prin iarba înaltă au fost găsite peste zece batiste murdare, semn că acolo se găsea mare parte din sângele ce dispăruse din trupul micului viconte.*

Părinţii abia dacă-l văzuseră în seara petrecerii, iar logodnica îl pierduse după întâiul dans.

Familia şi cunoscuţii acceptară totul ca pe un accident nefericit, dar îi uimi totuşi că Simon nu ceruse ajutor numaidecât, ci preferase să-şi panseze inutil rana. Singura explicaţie era că, în afară de venin, insecta îi transmisese şi un halucinogen.

Fraţii au fost îngropaţi în aceeşi zi şi cazurile lor, închise.

Coriolan răsfoi mai departe dosarele, căutând probele care atestau cele două verdicte, dar nu găsi decât desenele victimelor, în cărbune. Intuiţia lui îi spunea că aceste cazuri erau crime în toată regula şi, probabil, că domnul de Angicourt aranjase cu poliţia ca să ascundă urmele.

Iar asta dovedea că protejatul lui chiar era un norocos.

Coriolan îşi dădea seama că era o prostie să se încreadă în semnul din palma lui Alexander şi se certa pe sine că se gândise la asta. În fond, el nu credea decât în lucruri care puteau fi dovedite; acorda importanţă doar faptelor, nu presupunerilor care nu duceau nicăieri, iar în ultima vreme avusese parte de o mulţime de posibile coincidenţe, care nu făceau decât să-i consume timpul fără rost.

Hangiul apăru lângă el, scuzându-se că a trebuit să se lase aşteptat şi privi curios spre foile înşirate pe masă. Lăsă carafa plină şi o ridică pe cea golită, dar nu se grăbi să plece cu ea; Coriolan scoase un oftat, întrebându-se până unde mergea curiozitatea localnicilor, care, probabil, vedeau sanatoriul ca pe cuib al misterelor, greu de descifrat.

Orice ar fi crezut, el nu venise la han ca să amuze lumea cu poveşti, când ceea ce citise mai devreme era departe de a amuza pe cineva. Poate doar pe criminal, care, prin felul cum îşi lăsase victimele, se dezvăluia un individ estet, dar şi foarte sarcastic.

Văzând că nu-l ia în seamă, hangiul se îndepărtă, iar Coriolan îşi uită de buna cuviinţă şi mormăi o înjurătură.

Nu era genul care să cedeze nervos, dar frustrarea de a nu reuşi să pună indiciile cap la cap îl făcea să se simtă neputincios. Iar neputinţa nu era un sentiment pe care demnitatea lui de om al legii să-l suporte fără a fi vătămată.

Ultimul dosar era, într-adevăr, al ucigaşului. Fusese văzut, deseori, în preajma contelui, dar nimeni nu reuşise să surprindă vreo discuţie prin care să-l poată

incrimina. Ce i se părea interesant comisarului era descrierea portretului fizic al criminalului, care îi amintea din nou de Alexander, însă desenul nu era ataşat descrierii şi Coriolan se gândi că fusese înlăturat cu bună ştiinţă.

Meditând astfel, mai că nu-l luă în seamă pe bătrânul care, intrând în cârciumă, venise întins către masa lui. Coriolan se uită nedumerit la hainele ponosite şi la obrazul rumen al bătrânului şi, abia după ce omul îşi spune numele, chipul i se lumină şi îl pofti pe bărbat să stea la masa lui.

– Mă bucur nespus că v-aţi hotărât să daţi curs invitaţiei mele, zise comisarul, cu un zâmbet blând.

– N-am vrut să vin, recunoscu omul, dar am socotit că doar aşa se poate face dreptate.

– Deci, e adevărat? întrebă cu o urmă de îndoială. Dumneata l-ai găsit pe vizitiul care a condus trăsura, despre care se presupune că a fost atacată de banda Karonski?

Bătrânul îşi lăsă privirile în jos, stânjenit.

– Ştiu că nu trebuia să fug de la locul unde s-a făcut omorul, dar mi-a fost frică, domnule comisar. Nu vreau s-o păţesc cum au păţit-o şi alţii, fiindcă s-au amestecat unde nu trebuia. Eu voiam să-mi ţin gura, dar, na, dacă e vorba să ajut legea...

– Ai făcut bine că ai venit, spuse Coriolan, cu bunăvoinţă. Acum, spune-mi, unde l-ai găsit pe vizitiu? Şi pasagerii din trăsură erau, într-adevăr, moşierul de Castro şi servitorul său?

– Păi, domnule, eu mă duceam spre casă, cu căruţa cu lemne, începu bătrânul, şi l-am văzut pe omul acesta, în iarba înaltă de pe marginea drumului; sărise de pe capră şi avea un picior rupt. Mi-a zis că i-a auzit vorbind între ei şi cel mai mărunţel dintre bărbaţi îl numea pe celălalt „domnul de Castro”.

Comisarul se întrebă la cine se referea bătrânul, fiindcă Lucas şi Alexander aveau aceeaşi înălţime.

– Şi cel care-i urmărea? Eşti sigur că era omul lui Angicourt?

– Nimic mai adevărat, conchise omul. Îl luasem pe om în căruţă, cu gând să-l duc la un doctor şi mergeam liniştit, când deodată, un tânăr trece pe lângă noi, în goana calului. Îl întreb unde se grăbeşte şi el îmi spune că are nevoie de un medic pentru sluga lui rănită. După ce-a plecat, vizitiul mi-a spus că ăsta era criminalul care a tras înspre trăsura lor. Zice că l-a nimerit pe servitor şi, după ce s-a răsturnat trăsura, l-a aruncat pe acesta în râpă.

– Adică, servitorul e cel găsit în prăpastie?! Coriolan pufni, pe jumătate uimit, pe jumătate amuzat. Eşti sigur de asta?... continuă, privindu-l suspicios. Unde se află acum vizitiul?

– Nu ştiu, domnule, zise omul, ridicând din umeri, eu l-am lăsat la medic să-i îngrijească piciorul.

– Bine, spuse el pe un ton meditativ. Nu-ţi face griji, bunicule, declaraţia ta nu-ţi va pricinui neajunsuri, zise apoi, cu blândeţe şi se ridică, strângând mâna bătrânului care se pregătea de plecare.

Comisarul intenţionă să-l invite să termine împreună carafa cu vin, dar bătrânul se răsuci pe călcâie şi ieşi din han.

Coriolan făcu o grimasă de neplăcere. Deşi se arătase mirat, cuvintele omului nu-i aduseseră şi nici nu-l ajutau cu absolut nimic. Era adevărat că anula una din ipoteze, dar, oricum, el nu-l crezuse niciodată pe Lucas ca fiind servitor. Şi atunci, avea în faţa lui răspunsul întrebării sale, dar venea iarăşi problema dovezilor şi simţea deja cum migrena i se accentuează...

*

Impunătoarea clădire în stil neoclasic fusese, pe rând, azil de bătrâni, casă de toleranţă şi spital de nebuni. În prezent era sanatoriul de faţă pe care doi pacienţi, moleşiţi de căldură şi de plictiseală, îl priveau acum, cu dezinteresul celui care n-are ceva mai bun de făcut.

Şi, ca să mai destindă atmosfera, conversau fiecare în altă limbă, mai exact, când unul începea pe franţuzeşte, celălalt vorbea pe englezeşte şi invers.

– Se spune că locul acesta este bântuit, spuse Alexander, ca pentru sine, măsurând cu privirea zidurile cetăţii.

– Ce, eşti copil? veni răspunsul în engleză. Crezi în toate invenţiile? Sau ţi-ai propus să mă sperii, fiindcă ştii că stau prost cu nervii?...

– Dar e adevărat, insistă bărbatul. Se spune că aici a fost omorâtă o femeie.

– Tânără sau bătrână?

Alexander se uită lung la amicul său, ce stătea întins pe banca din grădină. Îl cunoştea numai de două zile, vreme în care discutaseră o sumedenie de lucruri fără importanţă. Şi îl uimea că, deşi inferior social, tânărul era departe de a fi un ignorant.

Zâmbi uşor şi întrebă cu blândeţe:

– Contează?

– Dacă era tânără, da, conchise omul.

– Eşti idiot.

– Fii mulţumit că sunt doar eu; dacă eram amândoi, ce ne făceam?...

– Mda, ai şi tu dreptate în felul tău. Îmi permiţi să povestesc în continuare?

– Lasă-mă să dorm puţin, aici, până nu vine nenea Renon şi ne cere să intrăm. Sincer, nu vreau să-i stric nopţile domnului doctor...

Şi, spunând acestea, Lucas îşi îndoi o mână sub cap şi închise ochii, ostentativ.

Într-adevăr, dispoziţia tânărului era o surpriză. Dacă, la început, n-o crezuse pe Anneliese, acum părea să fi acceptat situaţia, iar trezirea lui Alexander îl ajutase să-l vadă pe om cu ochi buni. Era vesel şi dornic să înceapă acea viaţă nouă de care i se vorbise.

Problema era dacă asta îşi dorea Lucas cu adevărat sau obosise să-şi mai frământe mintea şi se lăsase în voia sorţii.

Alexander nu se lăsă păcălit de tânăr.

– Nu cred că ai ce strica, din contra, îl scapi de o povară, trezindu-l; sforăie noaptea de se cutremură sanatoriul.

– Eh, că sforăie, nu-i nimic, dar n-ai văzut că are şi probleme cu intestinele? Oricum, e simpatic, mai ales când doarme.

– Şi tu eşti drăguţ când dormi, îl tachină Alexander.

– Ce tot spui acolo?! se răsti Lucas, prefăcându-se supărat. Hai, mai spune, că poate arunc în tine cu piersicile astea, îl ameninţă, ridicând coşuleţul cu fructe de lângă el.

– Strici fructele pe mine? întrebă calm, zâmbind.

– Mda, ai dreptate aici: nu meriţi nicio ceapă degerată, râse Lucas.

– Vezi cum vorbeşti că poate mă ridic la tine, îl avertiză Alexander, în glumă, din scaunul lui.

– Te lauzi.

– Eh, şi când o să mă ridic de aici, ce bătaie o să-ţi trag! continuă el, ţinându-i isonul. Uită-te la mine, copilaş, că nu te mint!

– Ţi-am spus să nu-mi mai zici aşa, se smiorcăi Lucas.

– Când vei pricepe că eşti bărbat în toată firea şi nu te vei mai purta ca un copil răsfăţat, te voi trata cum se cuvine, îl asigură Alexander.

– Numai cu tine mă port aşa, recunoscu el, uşor stânjenit. Poate fiindcă alături de tine mă simt în largul meu.

– Poate, dar să nu uităm că realitatea nu seamănă cu visele noastre şi va veni timpul să ne conformăm ei.

– Te referi la faptul că eu sunt sluga şi tu, stăpânul, nu? se strâmbă Lucas. Sper că nu te aştepţi de la mine să mă port respectuos. Măcar până ne întoarcem la moşie, adăugă cu voce moale.

– Nu vreau să te porţi în niciun fel, răspunse Alexander.

Lucas oftă uşor şi se întoarse pe o parte.

– Eşti tăcut, spuse omul, în engleză, iar în vocea lui se simţea mai degrabă îngrijorare decât reproş.

– Mă gândeam la discuţia cu Anneliese.

Alexander se încruntă. Înţelegea că sunt rude, dar copila nu-i inspira nici măcar simpatie. Şi-ar fi dorit să-l poată linişti pe Lucas, dar nu cuteza să spere că avea să iasă ceva bun din povestea asta.

– Nu merită să-ţi baţi capul. Ţi-am spus doar că, indiferent de ce s-a întâmplat, când ne vom întoarce la moşie voi avea grijă, mai departe, de tine şi de familia ta.

– Nu-mi eşti dator cu nimic, Lex, zise tânărul cu glas întunecat.

– Asta e adevărat, zâmbi bărbatul. Eu am mers să caut medic pentru tine, iar tu ai avut stăpânire de sine şi mi-ai explicat, deşi eu te ameninţam cu arma. Deci, suntem chit.

– Nu-mi va fi uşor să accept spusele nepoatei tale. Nu mă simt ca un servitor. Nu mă înţelege greşit, mă voi purta cu tine aşa cum se cuvine, dar măcar pentru început va trebui să mă tratezi ca pe egalul tău, ca pe un prieten.

– Te cunosc de puţin timp, dar parcă te-aş şti de-o viaţă, mărturisi Alexander. Suntem prieteni.

Lucas se ridică în şezut şi clătină din cap, amuzat.

– Iartă-mă, dar nu mă pot vedea în postura de om slugarnic; după ce te-am făcut de râs, în timpul petrecerii de logodnă, venind beat mort, ca să urez sănătate mirilor, am alergat ca un bezmetic după poştalionul cu care plecai într-o călătorie de afaceri, pentru a-mi cere slujba înapoi, că n-am cu ce-mi hrăni familia. Şi tu te-ai lăsat înduplecat de disperarea mea şi m-ai lăsat să urc în trăsură, ca să discutăm cum se cade.

Lucas începu să râdă, dar pe măsură ce se punea pe sine în pielea acelui individ, povestea îşi pierdea din grotesc. Se opri, oftând.

– Ştiu că ţi-e nepoată, dar eu nu m-aş încrede în ea. Trebuie să fie destul adevăr în cuvintele ei, dar, când vine vorba de mine, poate inventa lucruri doar fiindcă nu mă suferă.

– A spus că avem probleme la moşie şi ar trebui să ne întoarcem cât mai curând. Dar ţi-am spus, Anneliese nu trebuie luată în serios şi mă refer la ideea ei de a fugi de la sanatoriu.

– Ştie Coriolan ce face, zise cu o urmă de îndoială. Dacă fugim, înseamnă că unul e criminalul şi celălalt servitorul şi am complotat asupra stăpânului. Şi tocmai am stabilit că numai eu sunt idiot, adăugă cu un zâmbet forţat.

– Se spune că doi hoţomani, care plecaseră fără a plăti consumaţia la han, fugeau ca orbeţii căutând un loc să se ascundă de jandarmi.

– Aşa, spune povestea că eu mă culc, glumi Lucas, întinzându-se la loc.

– Şi au nimerit în această fortăreaţă care, pe atunci, era un spital de nebuni părăsit.

– Doi idioţi, conchise Lucas. Hm... Coriolan şi Renon.

– Coriolan intră primul în incintă, continuă Alexander, şi, împiedicându-se de ceva aşezat pe podea, căzu peste el şi îl strigă pe Renon să vină să-l ajute.

– Era femeia aia moartă, nu? se strâmbă Lucas. Nu-mi place povestea ta, e previzibilă.

– Renon l-a ajutat să se ridice şi, aprinzând un chibrit, au descoperit pe podeaua murdară trupul unei tinere blonde, ce avea rochia sfâşiată şi braţele pironite în lături, de cuţite înfipte în mânecile ample. Părea un înger ce nu mai putea zbura, spuse el cu un zâmbet vag. A fost siluită şi înjunghiată.

– Şi bântuie... pe aici? întrebă Lucas, făcând cercuri largi cu braţele. Tu de unde ştii povestea asta? mai zise, rezemându-se într-un cot.

– Păi, se spune că...

– Dar multe se mai spun pe aici! îl întrerupse Lucas, amuzat.

– Se spune că în acest sanatoriu, continuă Alexander netulburat, trăiesc doi criminali sau, mă rog, unul, dar cum nu se ştie care este, nouă, pacienţilor acestei clinici, ne este teamă de băieţii nou-veniţi şi îi ignorăm cât putem de mult. Ei bine, în camera de la parter, unde stau şi cei doi, sunt cinci pacienţi, cu probleme medicale diferite, dar la fel de cuminţi ca ucigaşul nedescoperit. Pe scurt, – că vine spre noi mademoiselle Anneliese şi simt cum îmi piere toată pofta de istorioare de groază – eram la sala de mese şi am ascultat cum vecinul de cameră, cel cu tichie verde, îi povestea colegului său cu halatul albastru şi erau convinşi că nu-i aude nimeni. Dacă vrei să ştii, după prânz, Renon le-a mărit doza de calmante, deşi asistenta nu credea necesar.

– Ce mai vrea fata asta? se răsti Lucas, sculându-se de pe bancă.

– Fata a fost ameninţată cu concedierea, spuse Alexander, cu ochii pe tânăra din faţa sa.

Ştiind că băieţii n-o plac, Anneliese se oprise stânjenită înaintea unchiului ei. Purta o crinolină vişinie şi-şi aranjase părul într-o coafură interesantă, care o făcea şi mai atrăgătoare; dacă ar fi fost altă situaţie, poate că Lucas şi-ar fi permis să se uite mai atent la ea.

Ea şi Anton se cazaseră la hotelul aflat la vreo douăzeci de kilometri depărtare de sanatoriu şi nu îndrăznise să revină până atunci. Fire puternică, Anneliese învăţase de la unchiul ei să lupte până în pânzele albe, atunci când îşi dorea ceva, iar acum se vedea nevoită să-şi folosească tot arsenalul ca să-l scoată pe Alexander din pericol. Se gândea chiar la o altă tentativă de răpire, numai să plece din locul acela, unde era al naibii de vulnerabil.

– Reacţia medicului a uimit pe toată lumea, continuă Alexander, de parcă terminarea acelei poveşti era lucru de căpetenie, de la care nu-i putea fi distrasă atenţia. Asta dă de înţeles că Renon e departe de a fi omul pe care îl cunoaştem noi. Spuneţi, domniţă, vă stau la dispoziţie, i se adresă fetei în spaniolă, după o mică pauză.

– Trebuie să plecăm în seara asta, spuse ea cu fermitate, uitându-se când la unul, când la celălalt.

Lucas avu o grimasă de neplăcere. Alexander luă mâna fetei într-a sa şi după ce i-o sărută, îi spuse, cu nonşalanţă:

– Dacă-mi aduci un motiv rezonabil, plec şi acum, scumpa mea. Să intrăm, adăugă cu glas întunecat, vom întârzia la cină; am înţeles că azi avem mâncare de

castraveţi şi garnitură de orez cu fistic, reţetă arăbească şi, sincer, nu vreau porţie dublă fiindcă am întârziat.

Îi făcu un semn cu ochiul lui Lucas, iar acesta se strecură uşor pe lângă Anneliese ca să împingă el scaunul.

*

Discuţia celor doi pacienţi, pe care îi auzise şi Alexander, îi stricase ziua de-a binelea medicului Renon. Nu era vorba de amintiri, fiindcă durerea îi rămăsese alături de-a lungul anilor, ci de faptul că apăruseră acele zvonuri, că mai ştia cineva povestea şi că o aflaseră şi neghiobii aceia.

Oricum, era un mare prost, trebuia să recunoască asta. Asistenta Brigitte nu-şi prea ţinea gura şi închiderea sanatoriului, sub acuzaţia de malpraxis, era cel mai aprig coşmar. Dar cedase unui impuls de moment şi acum mai trebuia să aibă grijă şi cu băgăciosul acela de Alexander, care n-a fost drăguţ să mai stea puţin leşinat.

De la orele după-amiezii îl tot căutase pe Coriolan, dar omul parcă intrase în pământ; se pare că nici măcar Renon nu avea cunoştinţă de cârciuma aceea. Aşa că hoinărise toată ziua prin zăpuşeală, nici el singur ştiind ce voia, şi acum se întorcea la sanatoriu, năduşit şi nervos, strângând la piept un pisic cu o mână şi fluturând pălăria din mâna cealaltă. Animalul miorlăia deznădăjduit, iar omul pufăia într-una, mai să-l arunce în ţărâna drumului.

Ajungând în prag, se văzu nevoit să se strecoare printre pacienţii ce mergeau la sala de mese şi când reuşi să se apropie de biroul său, dădu cu ochii de Lucas şi Alexander; pufni şi, după ce se descotorosi de pisic în braţele unei asistente, intră în cabinetul său şi încuie uşa după dânsul.

Tinerii se priviră uimiţi, apoi intrară în camera lor.

Anneliese trase perdeaua dintre saloane pentru a se asigura că nu mai era nimeni în cameră şi chiar se gândi să-i întrebe pe băieţi de ce nu-i muta Renon în altă rezervă.

Lucas trase scaunul lui Alexander lângă patul acestuia.

– Aş prefera să discutăm între patru ochi, îi spuse Anneliese, stânjenită.

Lucas încuviinţă şi se îndreptă spre uşă, dar Alexander îl opri cu un gest.

– Anneliese, fetiţa mea, spuse el cu blândeţe, nu vreau să trăiesc în trecut, dacă am şansa să-mi fac un alt viitor. Nu ştiu nimic de acea logodnică de care vorbeai şi sper că voi găsi înţelegerea acelei domnişoare. Cât despre Lucas, află că nu am secrete faţă de el, chiar aş dori să-l vezi ca pe un membru al familiei de acum în colo, fiindcă, momentan, el e singurul în care mă pot încrede, aşa cum mă încred în tine.

Fata, care se emoţionase auzind vorba de alint, se încruntă când acesta spuse de Lucas. Ar fi vrut să-i spună lui Alexander că ea nu-l urăşte pe bărbatul acesta, mai ales că nici nu-l cunoaşte prea bine, dar însăşi existenţa lui îi pune în pericol; regreta acum că în loc să-l răpească pe unchi, nu-l omorâse pe Lucas.

Ultima afirmaţie îi aduse un zâmbet uşor. O enerva că omul acesta, pentru care ar fi murit de o sută de ori, nu-şi amintea iubirea pentru ea, dar aprecia că încerca măcar să fie gentil.

– Cred că am să plec totuşi la masă şi vă las să vorbiţi în linişte, zâmbi Lucas, binevoitor.

– Mergem împreună, hotărî Alexander, calm. Spune, te ascult.

– Unchiule, începu ea, aşezându-se pe marginea patului lui, suntem în mare pericol.

– De ce crezi asta? o întrebă el, cu blândeţe, dându-i părul după ureche.

– La două zile după ce-aţi dispărut, pe când mă pregăteam de culcare, un bărbat înarmat cu un cuţit s-a năpustit peste mine în dormitor.

– Şi ai păţit ceva? sări Lucas cu îngrijorare adevărată.

Anneliese îl privi cu uimire şi surâse fără să vrea.

– Nu... Mă rog, sunt nevătămată, după cum vedeţi. La început, am crezut că este un hoţ şi i-am zis să ia orice, numai să-mi cruţe viaţa. Dar nu era un hoţ de rând, continuă cu voce gravă. M-a ameninţat că îmi taie grumazul, dacă nu-i spun unde eşti; i-am jurat că nu ştiu nu te afli şi, cum într-adevăr nu ştiam, răspunsul meu a sunat destul de sincer ca să mă lase în pace. Am reuşit să aflu de la el că a fost trimis de omul acela căruia i-ai luat moşia la poker...

– Va plăti pentru îndrăzneală lui, te asigur.

Anneliese îşi muşcă buzele şi, pentru o clipă, îşi privi unchiul cu un fel de silă.

– Imediat ce-a plecat, l-am trezit pe Anton şi am pornit la drum fără a şti unde vom ajunge şi peste ce aveam să dăm. Speram să fiţi încă în viaţă şi Cerul m-a ascultat, spuse ea, ridicându-şi privirea spre tavanul decorat cu mici amoraşi din marmură. Trebuia să te găsesc şi să te duc departe de aici, continuă cu energie în glas, să nu te găsească nimeni; putem să mergem la tanti Esperanza, ştii doar că a fost mereu ca o mamă pentru noi şi face o ciorbă de salată de mănânci şi farfuria.

– Te înţeleg, micuţa mea, dar cum să plecăm? Suntem suspecţi...

– De unde ştie Coriolan că omul din prăpastie nu s-a sinucis? Că, de fapt, acel medalion din mâna lui nu este cadou de la o iubită bogată, care l-a părăsit şi el, de durere, s-a aruncat?

– Şi semnul de pe mâna mea? se interesă Lucas.

– Asta n-am de unde s-o ştiu, pufni ea, uşor indignată. Dar e imposibil ca bijuteria să fie a ta; iartă-mă, băiete, dar să nu uităm că eşti nevoiaş şi abia acum ai intrat...

– Anneliese! o opri Alexander pe jumătate amuzat, pe jumătate enervat. Lasă-l, te rog, am înţeles ideea!

– Îmi ştiu locul, domnişoară, murmură Lucas, cu un calm forţat.

– Sper, şopti ea, cu un zâmbet sardonic. Unchiule, nu te pot convinge de nimic, nu am probe, nu ştiu ce s-a petrecut de fapt. Dar un lucru ştiu, şi anume că suntem în primejdie şi Coriolan, cât e el de mare şi de tare, nu ne poate ajuta.

– Mă voi gândi la ce mi-ai spus. Până atunci, propun să mergem împreună la cină şi mai vorbim despre asta dimineaţă.

Alexander se aplecă şi îi sărută uşor tâmpla. Ea oftă şi-şi strânse buzele, nervoasă. Surâse ca să nu-şi supere unchiul, apoi se ridică în picioare, aranjându-şi rochia.

– E ceva ce nu ştiţi, zise ea, cu un zâmbet vag. Criminalul ne-a luat urma şi, dacă nu ne grăbim, va fi aici în cel mult o oră; nu vreau să vă sperii, dar am auzit despre acest ucigaş că nu lasă martori.

Lucas şi Alexander se priviră uluiţi, apoi se amuzară puţin, ca de o glumă morbidă.

– Ştiu că nu mă credeţi, aşa că vă rog să-l întrebaţi pe Coriolan despre acest om, şi atunci mă veţi crede.

Alexander o privi lung, de parcă bănuia o grozăvie. Lucas nu mai râdea.

– Se numeşte Rex Korda. Unii spun că a făcut pact cu diavolul, alţii că nu e om, ci doar un spirit malefic. Eu l-aş numi simplu, geniu al răului.

– Coriolan ne-a spus de Korda, zise Lucas. Se spune că adoră să îmbine utilul cu plăcutul.

– Eşti sigură că omul care te-a ameninţat este Korda?... întrebă Alexander, după o pauză. Fata încuviinţă, oftând. În noaptea asta, atunci.

Anneliese răsuflă uşurată. Dar Lucas nu se lăsa convins atât de repede; deşi se străduia să treacă peste repulsie, fata asta tot nu-i inspira încredere.

– Vii cu noi, Lucas? spuse ea. Ai dreptul de a alege, dacă vrei să te implici sau nu în problemele noastre. În general, nu există decât o singură şansă, aşa că te sfătuiesc să te gândeşti bine.

Dar bietul Lucas nu putea ghici la ce referea femeia ca să poată alege corect, ci doar că ea vrea să-l înlăture.

– Am o familie de întreţinut. Sunt sigur că ucigaşul va fi prins şi ne vom întoarce sănătoşi la moşie.

Anneliese înjură printre dinţi şi se scuză imediat, motivându-se că se lovise la picior, când întorcea scaunul spre uşă.

Surâse către Lucas şi îl împinse pe Alexander către sala de mese.

*

Domnului Xavier Renon îi plăcea mâncarea de castraveţi, cu orez şi fisticuri, dar, fiind prea obosit, preferase să se retragă în cabinetul său; imediat ce intră, se aruncă în pat aşa îmbrăcat cum era şi adormi instantaneu. De aceea, în clipa când auzi cheia în broască, crezu, pentru început, că visează. Nu deschise ochii până ce nu auzi zgomotul unui scaun târât pe podea.

Ridicându-se în capul oaselor, îl zări pe Coriolan, răsturnat pe speteaza scaunului de la birou. Cămaşa i se descheiase la piept şi avea părul răvăşit, desfăcut pe umeri, dar dormea mai bine decât un prunc.

Renon se sculă încet de pe canapea şi se întinse, amorţit, pe fotoliul din faţa biroului.

– Ce cauţi aici la ora asta?!... întrebă medicul cu o nedumerire cruntă.

Coriolan sughiţă. Enervat de impolitețe, medicul sări de pe scaun şi, apucând unul din dosare, îl trânti pe masă; poliţistul tresări şi-şi înghiţi o înjurătură.

– Da, răspunse el cu voce limpede. Ce doreşti?

– Te-am întrebat ceva!

– Ce? bolborosi omul şi-şi lăsă pleoapele să se închidă.

– Ce cauţi aici la ora asta?! urlă medicul. Ştii de când te caut?...

Coriolan se îndreptă în scaun şi, după ce meditã câteva secunde, începu să gesticuleze, triumfător, cu o bucurie de nebun în priviri:

– Uite, d-asta nu m-am însurat niciodată! Ocoli biroul, ajungând lângă medic. Dacă nu am nevastă, nu-mi ţine nimeni socoteală când plec şi cum mă întorc.

– Dar de unde ai cheie? Şi, mă rog, ce cauţi peste mine în cameră?! Puteam să dorm dezbrăcat, că doar e casa mea.

– Şi ce, te ţin eu să nu te dezbraci? întrebă Coriolan, căscând cu poftă.

– Nu ţi se pare că eşti cam obraznic, domnule? se burzului medicul.

– Obraznic eşti tu, că m-ai trezit din somn!

– Ia vezi, că eşti în camera mea!

– Ce să văd? Nu te văd decât pe tine şi de înfăţişarea ta sunt sătul!

Cei doi mârâiră unul la altul ca nişte câini antrenaţi pentru lupte, apoi medicul ridică dosarul, iar Coriolan, vaza cu margarete; în graba gestului, apa se clătină în vas şi îl stropi pe poliţist în obraz, iar medicul se lovi în barbă cu colţul dosarului.

În concluzie, renunţară la obiectele necontondente şi se târâră amândoi spre cea mai apropiată mobilă, mai exact, Renon, pe fotoliu şi Coriolan, pe canapea.

– Şi, ce faci? Bine, sănătos? spuse poliţistul cu un zâmbet larg.

– Tu-ţi baţi joc de mine? întrebă Renon, fixându-l cu privirea.

– Nu. De ce mă întrebi? Medicul săltă din umeri. Spuneai că m-ai căutat. Aveai ceva important să-mi comunici?

– Da, recunoscu medicul, scărpinându-se în cap, dar nu-mi mai amintesc acum...

– Hei, măcar eu sunt beat şi d-asta nu ştiu de ce-am venit la tine, dar tu ce scuză ai?...

– Trimit după o trăsură să te ducă acasă, spuse Renon, ieşind din cabinet.

– O să te pomenesc în rugăciuni, bodogăni poliţistul, întinzându-se pe canapea.

*

– Dormi?...

– Nu.

Chiar şi simplul faptul că Alexander îi răspundea, îl făcea să simtă mai bine; vocea lui blândă, calmă îi dădea încredere că nu mai trebuie să lupte singur, că are un sprijin, fie el moral. El era, de fapt, motivul pentru care îşi schimbase dispoziţia. Dar, asemeni bolilor cronice ale căror simptome se agravează pe timpul nopţii, singurătatea şi gândurile muşcau şi mai adânc din sufletul său atunci când se întindea în aşternut.

– Lex, tu-ţi dai seama că am discutat atâtea nimicuri, dar n-am purtat încă discuţia aceea importantă?

– Ştiu, Lucas. Va veni şi timpul ei. Nu vrei acum să ne bucurăm de cel care ne-a rămas?...

Se înfioră fără să ştie de ce. Se ridică pe marginea patului.

– Ce vrei să spui cu asta?... Ştii ceva ce eu nu ştiu?

Alexander zâmbi uşor.

– Nu.

– Îţi aminteşti ceva, atunci?

– Nu, dar sunt unele lucruri de care sunt sigur. Cred că mi-a vorbit cineva, mai demult; nu ştiu nici cine şi nici unde, adăugă cu un zâmbet amar. Aşa că ştiu că trebuie să plec acum, că asta e ultima mea şansă şi trebuie să profit de ea ca să nu regret apoi. Regretele sunt nişte lucruri foarte urâcioase... După asta, drumul va merge drept şi nu voi putea să mă abat de la el. Iar drumul acesta va fi ultimul pe care voi umbla.

Lucas îl privea pe jumătate năuc, pe jumătate distrat. Se gândi că nu-l auzise niciodată vorbind astfel, pe urmă se prinse că-l cunoştea de prea puţină vreme ca să ştie cum era el în realitate.

– Mă sperii. Ce te face să crezi toate astea? Nu vreau să par ironic, dar ai viziuni, îţi şopteşte o voce?...

Şi Lucas nu-şi putu reţine un zâmbet.

– Nu, asta simt. Te înţeleg dacă nu vrei să mergi cu noi; voi avea grijă de familia ta, după cum ai spus şi tu nu trebuie decât să mă anunţi unde vei fi, şi îţi voi trimite banii care să-ţi acopere nevoile financiare. Nu vreau să te mint, îmi vei lipsi, dar nici nu vreau să te ţin lângă mine şi mai ales acum, când nu ai fi în siguranţă.

Lucas clătină din cap.

– Şi dacă Anneliese minte? Dacă, de fapt, totul se petrece între noi doi şi...

– Nu mai vorbi, te rog, spuse el, cu tristeţe în glas. Ţi-am spus că nu e timpul potrivit... Vreau s-o cred pe fetiţa aceasta, pentru că îmi dă speranţa că aş putea fi un

om bun şi, mai apoi, pentru strădania ei de a potrivi întâmplările ca să pară cât mai veridice. Dacă e adevărat, va avea partea ei de fericire.

– Şi dacă nu este? De ce Coriolan n-o obligă să vorbească?

Văzând tensiunea de pe chipul bărbatului, Alexander tăcu. Începea să-i pară rău că vorbise limpede; nu că i se confesase, ci fiindcă îl panicase pe tânăr.

– Coriolan va pune oameni să ne caute şi ne va găsi, zise Lucas.

– Să-i oferim puţin credit micuţei, conchise Alexander cu un zâmbet fin.

În timp ce spunea acestea, Anton şi Anneliese intrară încet în salon. Purtau aceleaşi haine de călătorie ca în ajun, iar lui Lucas îi era teamă că lucrurile vor sta la fel ca atunci.

– Eşti gata, unchiule? întrebă fata, cu sfială.

Alexander încuviinţă. Anton îl ajută să-şi dea jos ţinuta nocturnă, îmbrăcată peste hainele de drum, şi îl ridică în braţe, în timp ce Anneliese le deschise uşa salonului. Lucas se dezbrăcă şi el, apoi ieşi, nesigur, aruncând priviri către cabinetul lui Renon, din capătul holului; în fiecare noapte, când bărbatul ieşea în grădină, ca să-şi alunge din minte visele urâte, medicul îl ajungea din urmă, pe la jumătatea coridorului, fără ca măcar să-l audă.

Tăcerea asta îl băga în sperieţi. La un moment dat, se gândi să se întoarcă, dar nu voia să-l lase pe Alexander cu oamenii aceia.

Poştalionul aştepta cuminte în curtea sanatoriului. Lucas ţinu portiera ca Anton să-l poată aşeza pe Alexander pe bancheta din spate. Anneliese urcă pe bancheta opusă, în faţa unchiului ei.

Atent la detaliile acestea nefolositoare, Lucas tresări, auzind vocea lui Coriolan. Încremeni locului, cu un picior urcat pe scară.

– Hei, băieţi! Lucas, Alexander! strigă comisarul cu veselie în glas. Unde mergeţi, dragilor?...

– Lucas, urcă sau întoarce-te! porunci femeia, printre dinţi.

Alexander încuviinţă, semn că poate să rămână.

– Lucas! strigă din nou comisarul, pe când acesta urca în trăsură.

Anton îşi verifică muniţia din pistol. Omul veni în dreptul portierei deschise şi o salută pe Anneliese, care privea când la comisar, când la pantalonii cafenii ai unchiului, peste care bătea lumina felinarului de pe banchetă.

Îşi ridică ochii spre comisar şi zâmbi forţat.

– Noi plecăm, Coriolan, spuse Alexander cu simplitate şi în privirea lui se citea un fel de compasiune pe care Lucas n-o înţelese.

Comisarul surâse de parcă ar fi vrut să le ureze cele bune, dar apoi se încruntă şi întrebă cu glas scăzut:

– Şi până unde credeţi că veţi ajunge?

Se uită la Anneliese, apoi la băieţi, şi, cum nimeni nu-i răspunse, clătină din cap, cu o grimasă de neplăcere.

– Ai de gând să ne opreşti? spuse Anton, jucându-se cu pistolul pe care nu se deranjase să-l ascundă.

– Păi, cred că asta ar trebui să fac, nu credeţi? zise îndesându-şi cu degetul o şuviţă rebelă prin pletele strânse în coadă.

Mâna îi alunecă uşor pe lângă coapsă.

– Cred că ai face o mare greşeală! urlă Anton şi pe când poliţistul scotea pistolul din toc, bărbatul trase înspre el.

În clipa următoare, trăsura porni în viteză, mai să-l lovească pe comisar, care se feri trântindu-se la pământ. Trase de două ori înspre trăsură şi, drept răspuns, un

glonţ îi şuieră pe lângă urechea dreaptă; Anton ţinea de hăţuri, deci nu putea fi decât Anneliese cea care trăsese asupra lui.

– Te voi vedea în ştreang, Alexander! tună comisarul către bărbatul care privea în urma lor, prin geamul din spate al trăsurii.

– Promiţi? răspunse el ca pentru sine. Când arunci o provocare, asigură-te că o poţi duce până la capăt! Nu-ţi fie teamă, copilaş, spuse întorcându-se spre Lucas, vom avea o noapte liniştită.

Bărbatul îl privea cu un amestec de groază şi uimire. Îi părea rău că nu coborâse din trăsură şi începea să-i dea dreptate lui Alexander, cu privire la regrete.

CAPITOLUL IV

„Spiritul ploii îl face pe criminal să plângă şi să-şi dorească moartea."

– Eşti sigur că vrei să-l citeşti? întrebă Coriolan, căutând printre dosarele împrăştiate pe birou. Renon îşi ridică fruntea din palme şi încuviinţă, oftând. De zece ani îl păstrez în comisariat, recunoscu bărbatul, cu un fel de jenă. Cazul clasat, criminalul spânzurat. Totuşi, ceva nu se leagă.

Îl răsfoi puţin, apoi îl împinse către doctor. Acesta îl trase mai aproape, dar nu-l deschise; se uită la Coriolan şi îi ceru să-l lase singur.

Comisarul se amuză, luând cererea medicului drept pură neghiobie.

– Să ne înţelegem, doctore, n-am venit aici în miez de noapte ca să citeşti dumneata poveşti, ci pentru a aduna împreună informaţiile pe care le ştim. Sper să fi făcut alegerea corectă şi să mă aleg cu ceva mai mult decât mustrările tale de conştiinţă.

Luă sticla de Alicante de pe tavă aurie, ce se afla pe marginea mesei, şi-şi turnă un pahar. Apoi, se cufundă în scaunul lui, sorbind din vin.

Renon îi aruncă o privire încruntată.

– M-ai adus aici ca să mă anchetezi? se răsti el. Eşti nebun, dacă tu aştepţi încă declaraţia mea. Nu ştiu cine a omorât-o pe Irene; dacă aş fi ştiut, omul acela ar fi fost demult mort şi îngropat.

– Da, doctore, ştiu, justiţia individuală e mai bună, mai aproape de cea divină, dar eu am nevoie de explicaţii şi dovezi. Mai ales de dovezi.

Medicul făcu o grimasă de neplăcere şi se întoarse la dosarul lui. Nici el nu mai ştia a câta oară îl citea, în aceşti douăzeci şi cinci de ani, de când fusese comisă prima crimă. Ucigaşul murise, deci trebuia să fi fost undeva un alt criminal care îi copiase stilul.

Ester Lakris. *Nepoata guvernatorului Moris Lakris, care a decedat cu două zile în urmă din cauze naturale; găsită în balconul Turnului cu Ceas din Kongsvinger, unde avea întâlnire cu logodnicul ei, Anders von Stundetod, fapt confirmat de servitoarea ei; un traumatism cranian şi cuţite înfipte în mânecile ample ale rochiei.*

Declaraţia lui Kai Ruback. *Tânărul se afla în incinta comisariatului la ora când se petrecea crima, fiind reţinut în urma acuzaţiei domnişoarei Ester Lakris că este hărţuită de acest domn. Interogat la proces, Kai a mărturit că intenţia lui a fost aceea de a o ajuta, de „a-i deschide ochii asupra bestiei care îi promitea iubire eternă, vreme în care omora cu sânge rece, la ordinul unui conte numit Angicourt." Kai îl surprinsese pe Anders von Stundetod discutând cu contele, în piaţa publică, unde Angicourt îi dăruise o pungă doldora de bani. Ruback n-a ştiut tipul de servicii pentru care era plătit von Stundetod până când a asistat, din pură întâmplare, la ceea ce dumnealui numeşte „crima asupra guvernatorului Lakris"; se pare că, fiind în vizită la unchiul lui Ester, a văzut cum von Stundetod a intrat cu forţa în casa omului, revendicându-şi un împrumut bănesc făcut cu doar o zi înainte. Guvernatorul l-a rugat să-l păsuiască, dar bărbatul a insistat, supărându-l pe Lakris, care a decedat în aceeaşi seară, în urma unei crize cardiace.*

Kai a mărturisit că lipsa banilor pentru studii şi dragostea faţă de Ester l-au împins să-l şantajeze pe von Stundetod; l-a ameninţat că dacă nu-i dă jumătate din suma primită pentru uciderea guvernatorului şi nu renunţă la Ester, va spune totul la

poliţie. Anders l-a amânat în repetate rânduri cu banii, timp în care îi inocula lui Ester ideea că tânărul student la Drept o voia doar pentru el şi era capabil de orice pentru a o obţine.

Se pare că Ester l-a crezut pe ucigaş, aşa că a venit la Kai pentru a i se dărui trupeşte, crezând, poate, că aşa îl va domoli. Tânărul s-a jurat că n-a profitat de Ester, deşi i-ar fi fost la îndemnă, şi i-a spus să se întoarcă acasă, liniştită, că nu va întreprinde nimic împotriva iubitului ei. Însă, după o nouă ceartă cu acesta, Kai, mânios, a plecat să spună tot comisarului. Deloc întâmplător, acolo s-a întâlnit cu Ester; acuzaţia ei a fost luată în seamă de poliţie şi Kai, arestat.

Declaraţia lui Anders von Stundetod. *Pe parcursul procesului, inculpatul a prezentat o stare psihică instabilă, fapt pentru care instanţa a hotărât internarea lui Anders într-un spital de boli mentale. Tânărul a refuzat verdictul.*

Anders a aşteptat-o pe Ester în sala de festivităţi a Turnului; credea că fata ştia tot adevărul, mai ales că, din pricina lui Kai, se ajunsese prea departe ca să-şi mai poată ascunde ***meseria****, fiindcă, pentru el, doar asta însemna uciderea acelor persoane. Se îndrăgostise de Ester şi nu voia să-i facă rău, din contră, „dacă fata ar fi reuşit să-l înţeleagă şi să-l ierte, s-ar fi străduit să devină alt om, chiar dacă asta ar fi însemnat o existenţă anostă. Cât despre greşelile faţă de divinitate, spera ca printr-o viaţă şi o căsnicie exemplare să-i fie iertate, deoarece Iertarea există, dacă vrei cu adevărat să te schimbi. Dar era prea naiv dacă îşi închipuia că dragostea iartă necondiţionat şi el e omul care merită clemenţa."*

Ester i-a spus că nu poate accepta gândul că el e ucigaşul unchiului ei şi, oricât de mult l-ar fi iubit, era imposibil să rămână împreună. Anders a căutat „s-o dezmierde, s-o consoleze şi spre bucuria lui, Ester l-a primit, lăsându-se în voia simţurilor", chiar dacă îi spunea mai departe, printre suspine, că ea nu-l va denunţa şi era sigură că nu-l va mai deranja Kai. Tânărul îi dezbrăca uşor rochia, pe marginea lăzii biedermeier pentru monede, pe care se aşezaseră; auzind numele rivalului său şi găsind o urmă ca o muşcătură pe umărul fetei, o acuză că i se dăruise lui Kai şi, cum asta se întâmplase, parţial, fata îi spuse, plângând, că tânărul nu se atinsese de ea.

Înnebunit de gelozie, Anders i-a ignorat lacrimile şi rugăminţile şi a făcut-o a lui acolo; dându-şi seama că se înşelase amarnic şi, în demenţa sa, îşi deflorase cu brutalitate viitoarea soţie, „a crezut că-şi pierde minţile complet" . Ester nu voia să audă scuzele iubitului ei. Printre hohote de plâns, Ester a ţipat la el, l-a insultat şi, cum Anders i-a blocat ieşirea cu braţele când a vrut să fugă afară, a alergat, dezorientată, pe treptele abrupte şi spiralate ce duceau spre Turn. Anders a fugit după ea, rugând-o să se oprească, dar Ester îl striga disperată pe Kai; probabil se învinovăţea că n-avusese încredere în acesta.

Pe măsură ce urca, fata încerca, îngrozită, uşile ferecate cu lăcate dintre nivele; dacă ar fi găsit măcar una deschisă, ar fi pătruns pe holurile ce duceau spre temniţe şi acolo erau paznicii care ar fi ajutat-o. Când mai avea câţiva paşi până în Turn, piciorul lui Ester a alunecat pe o treaptă mai şubredă şi fata s-a prăbuşit pe scări. Dintr-un salt, Anders era lângă ea; văzând că nu-şi revine în simţiri, a ridicat-o pe braţe şi a urcat cu ea etajul ce ducea spre balcon. Ester s-a trezit şi s-a zbătut în mâinile lui, disperată, reuşind să-i scape. Şi-a încleştat mâinile pe balustradă şi s-a aplecat peste balcon, ameninţând că se aruncă, dacă Anders se apropie de ea. Bărbatul i-a desfăcut degetele încleştate pe parapet şi, de nervi, a împins-o, fata lovindu-se puternic de coloana de lemn din spatele ei. „Ester şi-a întredeschis buzele

şi a tras aer în piept, de parcă lovitura i-ar fi oprit respiraţia, apoi şi-a dus mâna la ceafă. Şi-a pierdut cunoştinţa şi a căzut pe podea."

Ester şi-a revenit, după câteva minute, cât să-i spună că îl iubeşte. Anders a „lăsat demenţa să-i inunde cugetul, asemeni unei otrăvi fără de leac"; le-a mai spus juraţilor că a înfipt cuţitele în mâneci ca sufletul ei să nu poată zbura, să mai stea până ce el venea cu ajutoare, dar ea n-a aşteptat întoarcerea lui.

Anders le-a povestit apoi cu lux de amănunte despre fiecare crimă comisă şi chiar le-a dat locaţia unde îl putea găsi pe conte, dar acesta dispăruse.

Ucigaşul a fost condamnat la spânzurătoare şi sentinţa executată. Înainte de a muri, tânărul a rostit, pios, în faţa celor ce veniseră să-l vadă la eşafod, că îi pare rău că nu i s-a dat şansa de a trăi acea viaţă curată pe care şi-o dorise cu Ester.

Renon închise dosarul. Întinse mâna după sticla de vin şi umplu paharul gol de pe tavă. Bău jumătate din conţinut, apoi puse paharul pe masă, oftând.

– Aş prefera să-mi vorbeşti, murmură Coriolan, fixându-l pe medic cu privirea.

*

– Trebuie să recunosc că incidentul acesta a avut partea lui de interes, spuse Lucas ca pentru sine.

Anneliese îl privi cu dezgust, de parcă nu se putea hotărî dacă să-l strivească în vârful ori cu tocul pantofului. Alexander stătea cu ochii închişi şi fruntea sprijinită de portieră; suspină uşor, dar nu se uită înspre Lucas.

Fata îl lăsă o clipă pe tânăr şi se concentră asupra unchiului. N-ar fi putut exprima în cuvinte ce era în sufletul ei, văzându-l în starea aceea; îşi simţi ochii umezindu-se şi îşi drese glasul pentru a fi sigură că acesta nu va reflecta nimic, atunci când i se va adresa lui Lucas.

– Să-ţi amintesc că ai avut ocazia să pleci? Şi că dacă n-aş fi politicoasă, nu te-aş avertiza că la următorul reproş te trimit frumuşel pe lumea cealaltă?...

– Anneliese, o atenţionă unchiul.

Ea făcu o grimasă de neplăcere şi se întoarse la câmpiile pustii pe lângă care treceau.

– Vreau un răspuns de la Alexander, cel mai simplu posibil, rosti tânărul, ignorând-o pe femeie.

– Nu ştiu, Lucas, spuse acesta, calm. N-am ştiut că Anneliese va folosi o armă ca să rănească un om al legii, continuă cu o mină dojenitoare spre ea, şi nu ştiu de ce Coriolan mă vrea în ştreang, mai zise către tânăr, ce a putut să afle şi de ce-a preferat ca nouă să nu ne spună.

Anneliese păru dezamăgită de vorbele unchiului, şi pe bună dreptate, odată ce el însuşi o învăţase o sumedenie de metode de apărare, dar şi de ucidere, în moduri cât mai ingenioase. Tăcu, dând vina pe amnezia lui, căci dacă ar fi fost sănătos, mai mult ca sigur că unchiul ar fi lăudat-o din plin pentru curajul ei.

– Parcă ne grăbeam să nu ne găsească Korda, le aminti Lucas, într-o doară.

Fata se prefăcu că nu-l aude. Intraseră în Valencia şi hanul unde voiau să poposească nu era foarte departe. Îşi aranjă mânecile rochiei, nepăsătoare.

– Ne urmăreşte cineva? întrebă Alexander cu voce joasă, încurajând-o să vorbească.

Ea oftă şi-şi ridică ochii către el.

– Nu, spuse abia şoptit.

– Anneliese.

Se aplecă şi îi atinse uşor obrazul.

– Da, unchiule, spuse ea, spăşită.

– Tu m-ai minţit, zise cu un fel de duioşie.

– Da, unchiule, răspunse ea şi ochii i se umeziră iar.

– Suntem măcar rude?...

În vocea lui se citea dezamăgire, dar şi reproş. Se retrase pe bancheta lui.

– Da...

– Şi crezi că mai pot avea încredere în tine?

– Îţi voi spune adevărul, murmură ea. Dar să nu uiţi că ţi-am vrut doar binele.

*

– N-am nimic de spus, răspunse medicul cu uimire în glas, de parcă întreaga viaţă şi-ar fi petrecut-o într-un glob de sticlă, citind tratate de medicină, lucru pe care sigur îl regreta acum că nu-l făcuse. Oricum, tu te-ai folosi de orice aş spune.

– Te înşeli, zise Coriolan, aproape tandru. N-am făcut asta şi nici n-o voi face. Şi, după o pauză, adăugă pe un ton ferm: Eram doar un copil pe atunci, dar ştiu ce-am văzut.

– Da?... întrebă omul, zeflemitor. Şi ce-ai văzut, mă rog?? Erai doar un ţânc care, probabil, că-şi mai făcea nevoile în aşternut şi se credea mare crai pe la şcoală, fiindcă domnişoarele din anii mai mari îi mulţumeau când le aducea mere furate din mărul vecinilor...

Comisarul avu un zâmbet vag.

– Dezolant, dar nu mă regăsesc nicidecum în descrierea dumitale.

– Atunci, erai unul din acei puşti care te calcă pe bătături, căci se bagă unde nu le fierbe oala, vrând să le afle ei pe toate, de parcă ar moşteni pământul şi încă n-au desluşit nici lucrurile elementare. Eşti penibil, comisare, tu, încercând să le cunoşti pe toate şi trecând drept mare detectiv, când tot ce faci e să scurmi prin suferinţele omului ca să-ţi strângi apoi ban pe ban.

Stoianovics lovi cu pumnul în masă.

– Am văzut suficient ca să ştiu!

Medicul tresări şi schiţă un rictus.

– Nu ştii nimic, nevolnicule! tună doctorul.

Bău restul de vin din pahar, apoi se şterse la gură cu dosul palmei şi stătu locului, cu paharul gol în mână, gâfâind. Comisarul îl privi lung şi se gândi că nopţile nedormite începeau să-şi arate rezultatul.

– Hai, fii cuminte! îi spuse.

Îl bătu consolator pe braţ, apoi îi luă paharul şi-l umplu din nou.

– Ştiu destul ca să pot crede că eşti nevinovat. O iubeai. Atunci când v-am surprins...

– Ce vrei de la mine?... întrebă Renon, pe un ton aspru.

– Ţi-am spus. Vreau să-mi vorbeşti, să mai scapi de povara asta de pe umerii tăi.

După un moment de gândire, Renon încuviinţă, de parcă ar fi ajuns şi el la concluzia că asta era soluţia bună.

– Din copilărie, îmi doream să cunosc tainele corpului omenesc, de când asistasem neputincios la moartea unui frate mai mic, muşcat de un câine turbat. Printr-o anumită conjunctură, ajunsesem să-mi continui studiile superioare la Konsvinger şi, desigur, că urmare a incidentului din Turn, era examinată de toţi cu viu interes.

Anders nu era nici mai inteligent şi nici mai frumos decât mine, ca să am motive reale totuşi nutream o pasiune ciudată pentru nenorocitul acela. Îmi amintesc

că în fiecare după-amiază trăgeam chiulul de la ultimele ore ca să ajung la proces, să aflu ce lucru îngrozitor mai comisese omul acesta. Cred că tot ce-mi doream, de fapt, era să ajung să-i disec eu însumi cadavrul, să văd şi să cântăresc creierul şi apoi inima din trupul ce găzduia spiritul lui malefic. Dar ştiam că dorinţa mea era practic imposibilă, căci eu abia mă formam pe băncile şcolii, deci un străin avea să-l profaneze cu ustensilele lui.

Eram în sala de judecată când s-a dat verdictul şi, auzind că se cerea spânzurarea, ceea ce însemna că n-avea să se atingă niciun organ, căci ar fi produs hemoragii interne, am scos un suspin de uşurare, mai profund decât cel al rudelor victimelor care aveau, desigur, motiv să-i dorească tânărului moartea. Exact în acel moment, Anders s-a răsucit spre mine şi m-a privit adânc în ochi, aşa cum n-o făcuse niciodată până atunci. În clipa aceea am ştiut, **am ştiut**, îţi zic, că Anders îşi legase, printr-o metodă misterioasă, destinul de al meu.

– Magie neagră? Era capabil de aşa ceva?

– Nu ştiu, spuse medicul, clătinând din cap, părând să-şi dorească să ştie răspunsul.

– Şi ce s-a întâmplat?

– Din seara aceea şi până ce-a murit am simţit şi am trăit lucruri similare, de parcă trăia prin mine, se folosea cumva de libertatea mea ca să realizeze lucruri pe care, închis fiind, nu putea.

– Nu înţeleg...

– Nici eu n-am înţeles la început. Dar află că nu o dată m-am trezit în locuri necunoscute, fără a şti cum ajunsesem acolo.

– Somnambulism, pierderi de memorie... Hai, amice, că doar le ştii mai bine ca mine, zâmbi Coriolan.

– Nici vorbă! Nu am nicio problemă de sănătate, ţi-o jur...

– Eh, la cap eşti niţel vătămat, recunoaşte! râse comisarul, reuşind să-l molipsească şi pe Renon pentru câteva minute.

– Erau locuri pe care Anders le ştia, pe care voia să le revadă sau avea pe acolo treburi neterminate. Era ca şi cum m-ar fi posedat şi asta pe când încă trăia.

Întâmplător sau nu, profesorul meu de ştiinţele naturii, medic renumit în acea vreme, a pătruns între zidurile fortăreţei unde era ţinut von Stundetod şi a îngrijit personal de sănătatea criminalului, pentru a fi adus la eşafod într-o stare bună. Explicându-i că nebunia lui Anders mă ajuta la tema pentru doctorat, Galiano m-a introdus la criminal. De cum ne-am aflat singuri, l-am chestionat pe nenorocit ce vrajă rostise acolo de mă legase de existenţa lui; mi-a răspuns senin că se gândise la faptul că un om bun, un creştin, nu s-ar fi bucurat de sentinţa lui, ci i-ar fi dorit mântuirea pe timpul vieţii. În clipa aceea mi-am dat seama cât de meschin eram şi, orbit de furie că un neica Nimeni ca el vine şi-mi aruncă astea în obraz, fie el sincer, l-am lovit o dată, de două ori, până ce-am văzut substanţa vitală, de un rubiniu frumos, asemeni vinului din pocalul pentru Sfânta Împărtăşanie, şiroind pe buzele şi pe bărbia omului. Şi atunci m-am enervat iarăşi că, în depărtarea mea de cele sfinte, aduceam alături, fie şi comparativ, sângele unui criminal cu vinul sfinţit. Şi apoi îmi părea rău căci sângele acela pe care-l vărsasem era al fiinţei pe care o idolatrizam, al cărui trup mort voiam să-l spintec ca pe un porc şi pe deasupra mă simţeam atunci şi mai îndreptăţit s-o fac...

– Şi Anders? El ce-a zis?

– Ce să mai zică nefericitul?... Îmi amintesc că avea încheieturile şi gleznele strânse în cătuşe groase care îi lăsaseră urme urâte. Nu s-a putut feri de loviturile mele sau nici n-a vrut s-o facă. Ştii ce mi-a zis?... Că dacă sunt eu sigur că am un monopol asupra corpului şi chiar a sufletului său, înseamnă că el nu va putea să plece lângă

Ester. Şi dacă eu chiar cred că există o legătură între noi, atunci poate că aşa este şi să nu mă mire ce va urma.

– Şi ce-a urmat?

– Eşafodul. După zile şi nopţi în care abia-mi puteam mişca mâinile şi picioarele, fiindcă rănile lui mă dureau. Când el a murit şi în mine au secat izvoarele vieţii. Am leşinat. Galiano spunea că am făcut un atac de panică, dar eu ştiam că nu fusese aşa.

Speranţele mele au fost deşarte. Nu numai că nu a fost autopsiat, dar nici nu ni s-a permis să-l coborâm din ştreang; locul acela aflat la răspântia unor drumuri urma să fie împânzit în anii următori de leşuri în diferite grade de putrefacţie. Mie unuia mi s-a părut întotdeauna o barbarie să laşi mortul neîngropat, dar se ştie că aşa s-a procedat de secole şi nimănui nu i-a păsat vreodată de igiena şi vioiciunea oraşului.

Am aşteptat câteva secunde până ce mulţimea a început să se împrăştie, fapt care mi-a permis să mă apropii de Anders, ce atârna în ştreang, prin trapa deschisă a platformei.

Călăul, cocoşat şi duhnind o votcă, mă îmbrânci deoparte, urlând cât îl ţinea gura că bunurile condamnatului sunt numai ale lui. L-am împins la rândul meu şi m-am lipit de mort, reuşind să-i recoltez puţin sânge din braţul stâng, înainte de a fi alungat cu ţipete şi pumni aplicaţi la întâmplare de colegul omului.

Dar primul călău a văzut. M-a urmărit până acasă, fără a se ascunde măcar, iar când am intrat în curtea pensiunii unde locuiam, omul mi-a cerut să-i arăt ce-am luat de la mort, fiindcă altfel mă va da pe mâna poliţiei. Fără a mai sta pe gânduri, mi-am scos repede inelul cu smarald, dăruit de maică-mea pe patul morţii, şi i l-am dat, motivându-mă că n-aveam bani pentru cărţi. Bărbatul a râs în barbă şi a tras concluzia că eu şi Kai ar trebui să fim legaţi amândoi într-o barcă şi aruncaţi în Styx, că acolo ajung toţi învăţăceii diavolului.

Analizele rezultate din sângele lui Anders nu m-au ajutat prea mult, dar am păstrat eprubeta în laboratorul meu, îngheţând-o cu zăpadă carbonică.

– Pentru ce?

– Ştiinţa s-a îmbunătăţit între timp şi, dacă atunci aş fi fost considerat nebun, acum pot dovedi că e adevărat.

– La ce te referi?...

– Anders von Stundetod este Rex Korda, reîncarnat.

– Iar Rex Korda este amnezicul nostru – murmură Coriolan, de parcă ar fi vorbit cu sine însuşi, jucându-se cu paharul de vin din mâini – care se crede amicul lui, Alexander... De fapt, Lorenzo de Castro, adică Lucas, se corectă el. Lucas cine e atunci? Lucas se numea servitorul, probabil, se amuză el. Crezi în reîncarnare, doctore?

*

„Ochii ei l-au adus pe un alt tărâm. Braţele l-au înlănţuit, dar cuvintele erau mincinoase."

Avea plete lungi, de un blond auriu, un trandafir portocaliu prins deasupra urechii stângi, rochie vişinie şi satinată de flamenco şi îşi spunea Marjorie. Nimeni nu ştia de unde venea şi cine era cu adevărat, dar frumuseţea, gingăşia şi glasul cu care răsfăţa auzul călătorilor veniţi la han erau suficiente pentru a fi îndrăgită, dorită şi invidiată.

Sprijinită de pianul din salon, tânăra interpreta o romanţă de demult. Lucas n-o mai văzuse până atunci, dar putea să jure că paloarea aceea dulce de pe chipul ei nu era doar efectul oboselii, ci semnul unei afecţiuni pe care machiajul nu reuşea să-l mai acopere.

Se uită la Alexander şi acesta se încruntă uşor ca apoi să încuvinţeze, de parcă ar fi avut acelaşi gând. Anneliese făcu o grimasă de neplăcere, iritată de această prietenie nepotrivită; o deranja enorm întârzierea lui Anton, care rămăsese la grajduri pentru a îngriji de cai, fiindcă din grupul lor doar ei doi aveau minţile întregi.

– Vă încântă privirile şi simţurile, nu? zise un om de la masa alăturată, răsucindu-se către ei.

Alexander îl privi întrebător, în timp ce Lucas îşi golea paharul de vin. Anneliese îl ignoră, supărată de întrerupere.

– Spre liniştea voastră, vă spun să vă feriţi de diavoliţa asta.

Marjorie se opri la mijlocul celei de-a doua strofe şi, cu un zâmbet, se scuză că ar fi uitat textul.

– Ce vrei să spui? zise Alexander, urmărind cum femeia îi face semn pianistului că ia o pauză şi se apropie de masa lor.

– Se spune că poartă în sângele ei o otravă puternică pe care leacurile doctorilor n-o mai pot alina.

Mişcările erau graţioase, pasul uşor ca al unei nimfe totuşi exista ceva straniu în prezenţa ei. Poate era voalarea glasului, poate îngustimea şoldurilor ori poate stratul gros de fard, dar această fiinţă nu era ce voia să pară.

Marjorie trase un scaun, îl întoarse şi, aşezându-se, îşi întinse picioarele şi-şi propti braţele de spătarul scaunului. Un zâmbet uşor flutura pe buzele ei, de parcă toată scena aceea era o glumă bună, a cărei poantă n-o ştia decât ea.

– Încet, încet va uita versurile cântecelor, rosti femeia, apoi migrenele şi febra nu-i vor mai permite să dea reprezentaţii. Iar pe urmă, demenţa va pune stăpânire pe trupuşorul acesta adorat de femei şi bărbaţi deopotrivă. Ce, nu ştiţi? mai zise cu un soi de inocenţă şi îi prinse de mâini pe cei doi tineri. Minunea aceasta se cheamă Sifilis.

Alexander o privi încordat, în timp ce Lucas îşi trase mâna, instinctiv, dar femeia accentuă strânsoarea. Anneliese scoase o exclamaţie de protest, dar privirea femeii o determină să tacă şi chiar îi risipi furia, lăsând-o calmă, uşor apatică, de parcă ar fi fost în transă.

– Eu nu văd niciun motiv să vă speriaţi, spuse Marjorie, împăciuitor. Dacă ne-am fi cunoscut cu câteva luni în urmă, altfel ar fi stat lucrurile, adăugă cu un zâmbet trist.

– Femei şi bărbaţi?... repetă Alexander cu glas scăzut.

– E o ordine aleatorie? Adică, vă plac doamnele, domniţă Marjorie? întrebă Lucas.

Era uşor de observat în spatele gingăşiei şi a senzualităţii un obraz proaspăt ras, pudrat din belşug.

– Este ordinea potrivită, răspunse Marjorie, dar nu şi cea care mă încântă.

– Dacă n-aţi fi menţionat aceste preferinţe, spuse Alexander, aş fi putut crede că e vorba de un simplu travesti, permis de suavitatea trăsăturilor.

Marjorie le eliberă mâinile. Lucas îşi smuci braţul şi se şterse repede pe şervet, de parcă simpla atingere l-ar fi contaminat.

– Nu fiţi copil, îi şopti ea cu un zâmbet fin.

Alexander admise că trebuie să fi văzut multe lucruri la viaţa lui, dacă povestea acelei fiinţe i se desfăşura acum în minte, fără a mai fi rostită.

– Sunt convins că v-aţi dăruit doar acelora care au meritat, spuse oglindindu-se în albastrul ochilor ei, dar într-un final, aţi făcut şi acea alegere greşită. Sper măcar că a fost o femeie.

Marjorie zâmbi cu tristeţe. Avea o mulţime de argumente cu care i-ar fi putut convinge pe aceşti străini că „normal" şi „anormal" înseamnă, uneori, acelaşi lucru, dar preferă să nu dezvolte un subiect ce ar fi aşezat-o, evident, într-o lumină nefavorabilă.

De altfel, nu acesta era motivul pentru care îi tulburase pe călători.

– A fost un aventurier, ca şi mine. Şi el a descoperit adevărata identitate a drăgălaşei Marjorie...

Îşi muşcă uşor buzele dându-şi seama că apelase din nou la acea ironie de sine, un tic pe care-l moştenise involuntar de la artiştii teatrului unde se formase. Anneliese făcu o grimasă de neplăcere.

– Mă întreb ce iubeşte cu adevărat inima ta, spuse Alexander.

– Muzica, spuse Marjorie, cu un zâmbet trist. Ea mi-a dat mereu putere să trec peste greutăţi. Dar doamna are dreptate, nu trebuia să purtăm această discuţie. Am ceva important să-ţi comunic, Anders.

Alexander tresări auzind numele spus de femeie.

– Anders?... repetă absent.

– Tu n-ai trecut dincolo; Ester nu te-a aşteptat. Alexander se încruntă uşor, apoi încuviinţă, subjugat de vorbele străinei. Cel care te-a închis aici e dispus s-o facă din nou. Salvează-ţi sufletul, Anders, e tot ce ai.

– Ce naiba îndrugi acolo?? se enervă Anneliese şi o apucă de braţ pe Marjorie. Unchiul meu nu se pretează la ce ţi-ai putea închipui dumneata!

Ea îşi trase mâna şi, ridicându-se de pe scaun, îi ceru pianistului, printr-un gest, să înceapă altă melodie. Alexander zâmbi dându-şi seama la ce se gândise fata.

– Mă duc să vorbesc cu hangiul pentru camere că, dacă mă las în grija voastră, dormim în grajd! mormăi Anneliese, după ce se mai calmă.

– Am vorbit deja cu hangiul! strigă Lucas cu indignare în urma ei, apoi îi făcu semn fetei care servea să le mai aducă o sticlă.

Alexander îşi ridică fruntea din palme urmărind încordat prestaţia lui Marjorie. Lucas observase tulburarea prietenului său, dar ştia că dacă îl stresa cu întrebările nu rezolva nimic.

Bărbatul îi aruncă o privire întristată, apoi zâmbi stânjenit.

– De ce-i dai satisfacţie nebunei?... întrebă Lucas, cu amărăciune.

– Mi-e teamă, Lucas...

Bărbatul se încruntă.

– Nu cred că Marjorie a inventat ce-a spus mai devreme, continuă Alexander.

– Chiar ea vorbea despre demenţă, zâmbi uşor tânărul.

Se chinuia să priceapă de ce prietenul lui se lăsase atins atât de mult de discuţia aceea stupidă. La drept vorbind, şi pe el îl tulburase, dar mai mult afecţiunea travestitului decât vorbele lui fără sens; din ce ştia, boala nu se transmitea prin simplă atingere a mâinii, dar nu putea fi sigur de nimic.

– Ştiu, dar am motive să cred că spune adevărul, insistă bărbatul. Îţi aminteşti că-ţi spuneam despre o întâmplare petrecută în biroul lui Renon?... Lucas dădu din cap afirmativ. Ţi-am zis că omul acesta îmi ia sânge des şi când îl întreb ce vrea să verifice cu asta, mă apostrofează că el e doctorul şi ştie ce face. Ei bine, odată eram la el în cabinet şi Renon se tot holba în microscopul lui, când îl aud mormăind că e acelaşi sânge, fără doar şi poate şi aceea ar fi o descoperire remarcabilă. L-am întrebat

despre ce vorbeşte, şi el, ameţit de fericire, a uitat, probabil, cu cine discuta şi mi-a arătat două eprubete; pe una era numele meu, iar pe cealaltă, al unui anume Anders.

– Anders? sări Lucas, uimit. Aşa cum ţi-a spus zăpăcita asta?

– Da, d-asta spun că mi-e frică...

– Şi ce s-a întâmplat?

– Voia să-mi explice în termeni medicali, cred, dar s-a oprit brusc şi a adăugat că nu mă interesează pe mine asta. După vreo două zile m-a luat iar să mă consulte şi...

– Omul ăsta face experimente pe tine! exclamă Lucas, sardonic.

– ... şi, chemat fiind de o asistentă, a plecat, lăsându-mă singur în cabinet. Sigur că n-am stat locului; am căutat prin dosare să văd cine era misteriosul Anders. Se pare că omul e mort demult, de acum douăzeci şi cinci de ani, spânzurat, fiindcă a comis mai multe crime.

– Korda, sugeră Lucas. Mă rog, cred că asta se va întâmpla şi cu el, când va fi prins.

Alexander se întristă, nu-i plăcea să-l audă vorbind aşa, deşi nu ştia sigur motivul.

– Ai văzut vreodată un om spânzurat, Lucas, copilaş?... întrebă el cu glas moale.

Lucas se gândi un timp. Ar fi vrut să-i dea o replică bună ca să-l dezveţe de a mai folosi alintul acela, dar ce avea acum în minte nu putea decât să rănească.

– Nu. Dar am văzut un om rănit de revolverul meu...

Bărbatul îl privi lung şi-şi duse mâna involuntar la piept, cu o grimasă de neplăcere. Lucas se mustră pe sine pentru ce spusese, deşi n-o rostise întâmplător.

– Lucas, dragul meu, murmură bărbatul, cu un fel de duioşie.

Tânărul îl privi stânjenit.

– Chiar nu vrei să lăsăm asta în grija lui Coriolan?... adăugă cu tristeţe în glas.

– De ce nu vrei să înfrunţi adevărul? rosti Lucas, enervat.

– Vrei să continuăm ce trebuie să fi început în pădurea unde ne-a condus comisarul? spuse el, dezarmat. Credeam că am stabilit că orice ne amintim îi spunem lui Coriolan şi atât; în niciun caz nu ne omorâm între noi, doar fiindcă aşa crezi tu că trebuie să rezolvăm.

Lucas nu părea convins de vorbele omului.

– Ce-ţi aminteşti? Trebuia să-mi spui...

– Frânturi. Nu i-am zis nimic lui Coriolan. Şi nici medicului.

– Renon e periculos, conchise Alexander, după o scurtă pauză.

– Crezi că de el vorbea Marjorie că „te ţine închis”?

– Renon nu mă suferă deloc; e un amestec bolnăvicios între ură şi adoraţie, şi asta de când am fost adus la sanatoriu. Sunt convins că ştie tot, d-asta nu se agită Coriolan, fiindcă se bazează pe medic, iar omul acesta mă vrea prea mult captiv ca să nu mă ofere comisarului pe tavă. Dar nu, de data asta nu va ieşi cum vrea domnul Renon, nu va mai avea onoarea să mă vadă atârnând de funia ştreangului! Nici el, nici Coriolan! M-am înşelat, povestea aceasta va avea un final complet diferit.

– Ce vrei să spui?

– Că dacă Marjorie n-ar avea două beteşuguri, ar merita un sărut drept mulţumire, spuse el cu un zâmbet fin.

Lucas îl privi cu uimire şi amuzament. Începea să-l înţeleagă pe Alexander şi i se părea şi lui stupid să se certe, când nici nu-şi aminteau cum fusese, de fapt.

Anneliese reveni şi se aşeză lângă ei.

– I-am cerut hangiului să ne aducă de mâncare. Trebuie să apară şi Anton, îi anunţă ea.

– Arsenicul e unicul tratament, spuse Alexander, ca pentru sine, uitându-se la Marjorie. Tot el este ingredientul special al apei tofane, alături de plumb şi beladonă.

– Nu ştiam că te pasionează chimia, unchiule, zise Anneliese. Vedeţi că am vorbit cu hangiul pentru camere şi se pare că n-au decât două libere, din care numai una cu două paturi. Deci, va trebui să împărţiţi camera cu Anton... Vă descurcaţi voi.

– Apa tofană administrată în mod sistematic produce o tulburare mentală şi apoi moartea subită. Am cunoscut odată un om care nu voia să moară, zâmbi el.

Anneliese şi Lucas schimbară priviri suspicioase, deşi ştiau amândoi despre cine vorbeau.

Anton intră pe uşa hanului şi se aşeză repede la masă. Îşi frecă palmele şi luă strachina plină din mâinile fetei care-i servea.

– Cine e Monique de Jolieville? o întrebă Alexander pe nepoata lui, cu un amestec de amuzament şi curiozitate.

Anneliese asimilă un şoc. Îşi înghiţi nodul din gât.

– Cine, unchiule?...

– Este una din victimele lui Rex Korda, răspunse Lucas, cu un zâmbet plin de înţeles. Spuneai că nu-ţi aminteşti nimic.

Alexander meditä o secundă, apoi scutură din cap, nedumerit. Anneliese urmărea îngrozită schimbul de replici.

– Nu. Am senzaţia că am cunoscut-o, deşi nu ştiu în ce condiţii. Era o fată drăguţă, dar prea evlavioasă pentru gusturile mele.

– Şi care erau gusturile tale? întrebă Anton, muşcând cu poftă dintr-un colţ de pâine.

– O micuţă roşcată cu sâni voluptoşi, zise el râzând încetişor. Să n-o iei în nume de rău, Lucas, dar când mă gândesc la ea, îmi amintesc de tine. Ştiu că sună ciudat, dar am impresia că între noi există o legătură puternică.

– Poate că ţi-am luat amanta, de-adevăratelea, râse Lucas.

– Daa, sunt şi femei neruşinate care pun ochii pe cei din clasa de jos, recunoscu Anneliese, ironic.

– Nu mi-ai răspuns, îi spuse Alexander. Mi-ai promis că-mi vei povesti tot...

Femeia îşi muşcă buzele.

– Tu nu înţelegi, unchiule, spuse ea cu amărăciune. Nu pot vorbi de faţă cu acest... acest... domn.

Lucas scăpă lingura în vasul cu ciorbă şi Anneliese cu Alexander se repeziră cu şervetele să-i şteargă de pe haine petele existente ori închipuite. Bărbatul trânti şervetul propriu pe masă şi râse, prostit.

Se uită chiorâş către Alexander care ridică din umeri şi făcu semn către femeie.

– Domnişoară Anneliese Korda, nu e frumos să vă bateţi joc de un amnezic, spuse Lucas, pe jumătate amuzat, pe jumătate ameninţător.

Anton păli şi îşi strecură mâna pe sub masă, probabil după pistol. Anneliese îi opri braţul şi clătină din cap.

– Ce ştiţi? spuse uitându-se la cei doi.

– Aproape nimic, recunoscu Alexander. Frânturi care ne înfurie sau ne amuză. Poţi vorbi limpede.

– Ce ştii despre mine? zise Lucas. Spune-mi adevărul!

Femeia ezită să răspundă.

– Mă puneţi într-o situaţie delicată, se plânse ea. Ce vreţi să vă spun? Văd că aţi înţeles şi singuri că între voi a existat o aversiune şi că v-aţi încăierat în noaptea aia, în pădure. D-asta mă surprinde să vă văd atât de atenţi, de drăguţi unul cu celălalt, dar o faceţi pentru că nu vă amintiţi. Da, unchiule, eşti Rex Korda, dar asta înseamnă şi faptul că eşti un criminal în serie care va fi condamnat la moarte, când va fi prins. Iar tu, Lucas, eşti în plus. Nici n-ar trebui să fii aici. Şi doar te-am rugat să te gândeşti bine dacă vrei să te implici ori ba.

Alexander oftă.

– Nu cred că înţelegi încă gravitatea situaţiei, unchiule. N-am plecat la drum fără să mă gândesc, şi lucrurile s-ar fi rezolvat frumos dacă Lucas nu s-ar fi străduit să te salveze de „răpitori”. Aşa că Lucas trebuie să plece, altfel va fi ucis şi, sincer, parcă am început să-l simpatizez.

– Cine mă va ucide? întrebă cu un rictus. Tu? Sau Anton? Alexander nu s-ar preta la asta.

– Contele de Angicourt. Dacă te găseşte în viaţă, îl va ucide şi pe unchiul meu, că nu şi-a îndeplinit misiunea.

– Lucas rămâne cu noi, hotărî Alexander. Justiţia e în mâinile comisarului, asta vreau să cred.

Anneliese pufni, enervată.

– Parcă aş vorbi cu pereţii, Doamne...

– Nimeni nu se atinge de Lucas! Vom găsi un mod de a-l denunţa pe contele acesta.

Femeia clătină din cap dezamăgită şi se ridică de la masă.

– Mă duc să văd ce-i cu camerele...

– Nu mai vreau să aud nimic despre problemele acestea, spuse Alexander cu fermitate.

Luă sticla de vin şi-şi umplu paharul.

– În noaptea asta vreau să trăiesc, adăugă cu o energie sălbatică. Sper să nu aibă nimeni nimic împotrivă.

Îi făcu semn lui Marjorie şi aceasta începu o melodie veselă, dintre cele cântate de mariachi. Alexander o acompanie vocal şi îl îndemnă pe Lucas să i se alăture; la refren cântau cu toţii, într-o atmosferă de petrecere.

Anneliesei i se strânse inima văzând exuberanţa de pe chipul unchiului. Suspină fără să vrea, apoi săltă din umeri şi ieşi din salon.

*

– Dormi?...

– Of! Stresant mai eşti uneori, se supără Alexander. Da, copilaş, adormisem.

Lucas se întoarse cu spatele la Alexander şi oftă. De când stinsese Anton lumânarea se chinuise în zadar să adoarmă, căci îl deranjaseră razele lunii care băteau peste pătura lui şi, când aţipise, îl trezise simfonia de sforăituri a bărbatului din patul opus.

– Eşti sigur? îl întrebă pe Alexander, pe care-l auzise mormăind ceva la adresa lui Anton.

– Tu stai lipit de spatele meu sau mi se pare mie? zise omul, cu năduf, întorcându-se spre Lucas.

– Mi-e frig, spuse acesta nemulţumit. Şi nu stau lipit de tine, am pătura mea, separat; doar împărţim acelaşi pat.

– Copilaş, tu ştii ce înseamnă „sodomie”? spuse Alexander, uşor amuzat. Lucas scutură din cap. Când doi oameni stau aşa, unul lângă altul, şi fac... ce fac un domn şi o doamnă când sunt în intimitate.

– Dansează? întrebă Lucas, după un moment de gândire.

– Chiar că eşti idiot! pufni Alexander.

– Pare interesant, pervers, râse el. Îţi place Marjorie, ce zici? Drăguţ băiatul ăsta, nu?...

Alexander îi trase un cot în coastă şi Lucas se văită, printre hohote de râs.

– Lex, trebuie să-ţi spun ceva, zise bărbatul, cu pe ton grav, în germană.

Alexander se întoarse pe spate, oftând uşor.

– Dacă nu e vorba despre ce-am discutat la masă, te ascult, spuse într-o rusească stâlcită, la care Lucas îşi ridică sprâncenele, uimit. Dacă este, mă culc înapoi, să ştii.

– E vorba de ceva mai intim...

Alexander îl privi încurcat.

– Şi eu aveam ceva să-ţi spun... Hm, începe să devină ciudat. Pot să vorbesc eu primul? Lucas încuviinţă. Hm, îţi spuneam despre Anders...

– Şi spuneai nişte lucruri destul de stranii, dar te-am lăsat să debitezi mai departe.

– Da, ştiu ce am spus. Îţi aminteşti de legenda sanatoriului, nu? Se spune că femeia găsită acolo copia crima din Turn, înfăptuită de Anders von Stundetod. Curios e faptul că, gândindu-mă la crima aceasta, îmi apar în faţa ochilor nişte imagini bizare, al căror protagonist pare a fi bărbatul acesta. Şi nu sunt doar imagini, adăugă el stânjenit. Cum să spun?... Tu-ţi aminteşti să fi avut relaţii intime?

Lucas îi aruncă o privire uimită.

– De ce mă întrebi?...

– Pari abia trecut de anii adolescenţei, d-asta întreb. Lucas încuviinţă, cu un strop de jenă. Ei bine, în amintirile acestea, posed trupeşte o tânără care-mi strigă numele, printre suspine; obrajii îi sunt scăldaţi de lacrimi, dar mie nu-mi pasă de durerea ei, o sfărâm în braţele mele, o sfâşii în interior şi mă complac în nebunia mea... Femeia e Ester Lackris, logodnica mea, cea care nu m-a aşteptat. Şi a murit din cauza mea, Lucas.

Bărbatul tăcu, neştiind ce să spună.

– Văd că te-am tulburat; nu asta a fost intenţia mea. Cred că am făcut lucruri şi mai urâte decât un viol, nu crezi?...

– Nu e asta. Ce voiam să-ţi spun e destul de asemănător. Spuneai că-ţi aminteşti de o femeie cu părul roşu; eu simt că am avut o metresă care avea trăsăturile de care vorbeşti şi care mă înşela. N-am aflat niciodată cine era amantul ei, dar aveam nişte senzaţii bizare, îi puteam simţi mirosul impregnat în pielea ei catifelată, îi simţeam atingerile, eram convins că, dacă l-aş fi întâlnit întâmplător, l-aş fi recunoscut imediat. Îmi spui că ea îţi aminteşte de mine, dar tu nu-mi aminteşti de ea...

– Vrei să spui că noi am iubit aceeaşi femeie, fără să ştim unul de celălalt?

– Şi că ea se află undeva şi, dacă o găsim, vom afla tot adevărul. Dacă aş fi Coriolan, aş miza pe această doamnă.

CAPITOLUL V

„Era cea mai frumoasă fată pe care o văzuse în viaţa lui. N-a suportat atâta frumuseţe şi i-a pus capăt cu pumnalul din mână."

Nu era prima oară când se simţea pregătit să intre în lumea umbrelor. Poate că în alte zile, când se lăsase pradă unei furii ori dezamăgiri trecătoare, geniul său malefic îl ajutase să se detaşeze de orice neajuns. Dar acum era o senzaţie străină lui, un gol imens în suflet, şi care se lărgea pe măsură ce amintirile îl învăluiau şi îi completau identitatea.

Nu sperase ca poveştile auzite să fie minciuni, dar nici nu şi-ar fi imaginat că adevărul din spatele lor poate fi atât de crud. Încerca acum zadarnic să se transpună în acest personaj formidabil din scrisoarea trimisă nepoatei sale, căci atitudinea acestuia îl tulbura peste măsură. Singurul lucru care-l determina să creadă în autenticitatea scrisorii era scrisul de mână, îngrijit şi elegant, pe care-l recunoscuse imediat ca fiind al său.

Cu mâini tremurânde, Alexander împături neglijent scrisoarea, o introduse în plic şi i-o întinse lui Lucas rostind cu nervozitate în glas:

– Nu pot să citesc asta!...

Bărbatul, care stătea în picioare lângă pat, îl studie cu calm şi luă scrisoarea din mâna lui. Alexander îşi eliberă aerul din plămâni; se înveli mai bine cu pătura, apoi îşi strânse genunchii la piept, înconjurându-i cu braţele.

– A fost un gest necugetat, recunoscu Lucas, cu amărăciune. Ţi-am spus că Anneliese nu va primi să ne povestească despre iubita ta, respectiv, a noastră, adăugă cu un rictus. Mi-a zis că scrisoarea asta ne va lămuri, dar, după expresia ta, cred că mai bine îi dau foc.

Şi, spunând acestea, chiar luă sfeşnicul de pe masă şi apropie hârtia de flacără. Alexander îi smulse plicul din mână.

– Nu, rosti el cu un calm care te înfiora.

Luat prin surprindere, Lucas rămase cu mâna ridicată în dreptul lumânării; rânji, auzindu-l. Sfiiciunea şi nevinovăţia lui erau înlocuite, treptat, cu purtări mult mai potrivite naturii şi vârstei sale; Alexander socoti că n-avea să-l mai alinte mult pe tânăr, fiindcă acesta părea să redevină omul care fusese, iar acela nu avea nevoie de grija şi sfaturile lui.

– Scrisoarea asta e una din dovezile lui Coriolan, murmură el.

– ... şi de care eu voiam să te scap, completă Lucas, fixându-l cu privirea. Tu chiar vrei să ajuţi la prinderea ta? Ziceai că nu-l laşi pe Renon să te aducă pe tavă în faţa eşafodului. De ce nu te spânzuri singur, dacă ţi-e aşa dragă funia ştreangului, hm? Şi, pe urmă, să te şi îngropi şi să te plângi singur, ce zici? Că te văd pus pe fapte mari...

Alexander îl privi lung, uimit de sarcasmul de care dădea dovadă. Oftă, clătinând din cap şi-şi sprijini fruntea de genunchi.

Lucas îi deschise fetei ce le adusese micul dejun. Aceasta puse tava pe masă şi ieşi, cu o mică reverenţă. Bărbatul luă cele două căni cu ceai şi se aşeză pe marginea patului, în dreptul lui Alexander.

Îi întinse bărbatului una din căni, apoi desfăcu scrisoarea.

– O să citesc eu, bine? Dacă nu ne place, îi duc scrisoarea Annelisei.

Alexander încuviinţă, cu tristeţe.

– „***Copila mea***, începu Lucas, citind cu voce tare.

Iată-mă instalat frumos într-un mic han de lângă Ankara, savurându-mi narghileaua şi cafeaua turcească, după o noapte la fel de halucinantă ca mai toate nopţile în care-mi sărbătoresc victoriile, mascate în simple petreceri cu băuturi fine şi femei frumoase. Dar invitaţii mei nu mă înţeleg, n-au cum, aşa că le-am întrerupt din nou distracţia, plictisit, când desfătarea era mai în toi şi i-am trimis pe toţi acasă. Căci, până la urmă, ce-mi aduce bucurie nu este ameţeala plăcută, atinsă după mai multe pahare de Alicante şi care cheamă nepăsarea în suflet şi nici dulceaţa sărutărilor mincinoase, plătite cu bani însângeraţi şi fără strop de iubire; ce-mi rămâne în final e punga asta, golită pe sfert şi dorul de tine.

După cum vezi, încep să renunţ la idolii mei şi nu mai zic că pierderea nopţilor cu petreceri, femei şi băutură este leacul necesar pentru suflet.

Crezi că nu ştiu de rugăciunile pe care le spui, când te crezi sigură, înainte de plecările mele? Ştiu că ţi-e teamă că voi vedea în asta o slăbiciune şi vei scădea în ochii mei. Ei bine, nu te înşeli, chiar văd în asta o slăbiciune. Oricum, nu mă pot supăra pe tine, fiindcă, până la urmă, trebuie să păstrezi acea fărâmă de cuminţenie dacă vreau să te mărit cu un hodorog care să te lase văduvă la puţine ore după nuntă şi, desigur, stăpână a întregii averi.

Fiindcă va veni şi timpul când misiunile domnului Angicourt se vor epuiza ori mă voi sătura eu să mai lucrez pentru dânsul. De fapt, la ce slugă credincioasă i-am fost contelui, nu m-ar uimi prea tare ca acesta să mă lase în testament adorabilului său fiu. Mi-ar plăcea ca ultima misiune să fie propria lui dispariţie. Accidentală, desigur, ca toate celelalte.

Ei bine, micuţa mea, ştii că în fiecare scrisoare pe care ţi-o scriu după misiune îţi povestesc evenimentele mai hilare, sperând ca prin acestea să mai îndulcesc puţin singurătatea produsă de absenţa mea. Ţi-am promis că vom sta mai mult timp împreună şi că îţi voi permite să primeşti tinerii care vor să te curteze; voi face asta chiar dacă îmi eşti foarte dragă şi recunosc că sunt puţin gelos pe fiecare tânăr care-ţi admiră frumuseţea. Dar nu-ţi face griji, ştiu că iubirea ta pentru mine nu va fi niciodată mai mult decât filială şi, dacă nu respect decât trei lucruri pe lumea asta, unul dintre ele este sigur intimitatea ta.

Vom vorbi mai pe larg când mă voi întoarce la Cracovia. Vorba celor din Lumea Nouă: „Acasă e cel mai bun loc din univers" sau ceva asemănător...

Ei bine, ultima misiune a fost plină de ciudăţenii. Când Angicourt mi-a arătat portretele celor două ţinte şi mi-a spus că povestea acelor morţi premature se va desfăşura la Paris, am regretat că nu am calităţi androgine, fiindcă tinereţea şi inocenţa din privirile lor cerşeau parcă după un impuls pentru a trece graniţele desfrânării. Dar ce să fac dacă domniţa Lisbeth m-a legat cu un blestem de dragoste şi nu mai pot iubi nicio altă femeie? Aşa că am plecat spre Paris, oraş pe care nu-l vizitasem încă şi chiar eram interesat să-l cunosc.

Se ştie că atunci când domnul conte îşi pune în minte să nenorocească o familie, nu scapă nimeni nevătămat. N-am idee ce neajuns i-au făcut îngeraşii aceştia de Jolieville de le voia moartea cât mai rapid, dar ştiu că, mai înainte de a mă trimite peste ei, a reuşit să-i aducă în pragul disperării, ruinându-i. Probabil că moartea copiilor trebuia să desăvârşească lucrarea lui diavolească, aşa că, atunci când toţi sperau ca lucrurile să se tempereze, am răsărit eu ca un zburător nemilos şi fermecător."

– Aici te-ai oprit? întrebă Lucas, uşor amuzat. Alexander clătină din cap. Nebunatic domnul Korda... Îndrăgostit de propria nepoată, omul pare un ateu convins care mușcă mâna contelui care-l hrăneşte. Măcar am aflat numele doamnei, Lisbeth. Îţi pare cunoscut?

– E un nume frumos, spuse Alexander ca pentru sine. Poţi să te opreşti aici, am aflat ce aveam nevoie.

– Dar tu ai citit mai departe, îi reproşă Lucas. Sunt curios să văd ce te-a speriat. ***„Odată ajuns la Paris, am tras la hanul „Casia Nova", aflat la mică distanţă de conacul familiei de Jolieville. Timp de-o săptămână i-am spionat fără încetare, surprinzându-le toate acele gesturi care dezvăluie slăbiciuni şi pe care le puteam apoi folosi împotriva lor.***

Monique şi Simon erau precum uleiul şi apa: ea impunea respect şi admiraţie prin gravitatea şi frumuseţea ei, pe când băiatul era atât de neglijent şi de împrăştiat de te pufnea râsul numai imaginându-ţi ce trăsnaie ar mai putea face. Ea îl supraveghea cu o grijă părintească şi îl încuraja să se însoare cu logodnica lui, pe care, deseori, tânărul o ignora prosteşte.

În acest timp, fata stătea singură, cu psalmii şi rugăciunile ei, neprimind vizita nimănui, că nu avea nicio prietenă apropiată şi nici vreun pretendent la zestrea cât de cât onorabilă. Mai degrabă îşi petrecerea o seară rugându-se decât să danseze la o petrecere, considerând şi ea că sufletul trebuie hrănit mai mult decât trupul.

În după-amiaza când am considerat că pot intra în vieţile lor, cei doi fraţi se aflau într-un pavilion, în grădina casei lor, unde alături de alţi domni şi domniţe ascultau, plictisiţi, lectura unei verişoare. Ştiam că prima impresie lasă urme adânci, aşa că am salutat călduros un tinerel imberb care încerca să-şi amintească de unde mă ştia, apoi mi-am afişat zâmbetul cuceritor şi m-am apropiat să mă prezint gazdelor.

Întreaga prezenţă a lui Monique era de o sobrietate exagerată; de la buclele cafenii strânse riguros într-un coc nepotrivit vârstei, rochia de tafta neagră încheiată până la ultimul nasture, sânii frumoşi, sugrumaţi în benzile de material, de parcă ar fi încercat să şi-i ascundă, şi până la cizmuliţele care acopereau perfect glezna, peste care cădea poala dantelată a rochiei. Numai surâsul blând, copilăros, mai îndulcea trăsăturile ei ce păreau sculptate fin în marmură.

Simon, pe de altă parte, era un visător, agil, dar şi timid uneori, curios şi naiv, purtări pe care i le răpise surorii lui. Hainele sale de culoarea cerului trebuie să fi avut menirea de a-i asigura trecerea şi stima, în pofida vârstei fragede, dar mie îmi părea tot un copil uşor de intimidat.

A fost de ajuns să le strâng mâinile şi să-i privesc îmbietor, zâmbindu-le şarmant, ca să ştiu că inimile lor aveau să bată mai puternic, de fiecare dată când îi voi vizita. E un sentiment înălţător să vezi cum şi cele mai pure suflete pot cădea în tenebre. „

Lucas râse încetişor, uitându-se la Alexander, care privea absent spre geam. Mâinile îi tremurau involuntar şi Lucas îi luă cana dintre palme.

– Aici te-ai oprit, nu?... întrebă cu voce slabă. Bărbatul încuviinţă, deznădăjduit. Şi te-a speriat să găseşti în Rex un desfrânat ce profită de tinerii inocenţi? Spuneai că te aştepţi la multe lucruri rele din partea omului.

– Nu e om, e un monstru.

– Mie nu mi se pare. Voi citi mai departe.

– Lucas, te implor! Pune scrisoarea în plic.

– Spune-mi tu că nu eşti curios să afli continuarea. Alexander îl privi lung şi se văzu nevoit să recunoască. E doar o poveste spusă de un psihopat, un anume Rex Korda. Iar acesta nu eşti tu.

„Dezvăluindu-i secretele plăcerii, pe care el o considera potrivnică societăţii în care trăia, Simon a învăţat să-şi domolească singur simţurile şi astfel am

îndepărtat-o pe logodnica lui fără strop de efort. Iar micuţa mea Monique s-a lăsat înduplecată să poarte rochii cu decolteu adânc, după ce i-am oferit destule motive pentru care ar trebui să-şi adore sânii ca pe cele mai preţioase giuvaiere.

Ce să-ţi spun acum?... Ei bine, cu toată statornicia mea, a existat o noapte ieşită din tipa: captivi în pavilion din pricina unei furtuni, în timpul uneia din veşnicele noastre discuţii despre pasiunea exprimată în literatură şi artă, am trăit un moment de neimaginat. În timp ce le recitam versurile romanţioase compuse de Antonio, un mic scriitoraş pe care-l omorâsem deunăzi, Monique m-a oprit aducându-mi laude, care la început m-au amuzat; probabil că ea, în curăţenia ei, putea să vadă dincolo de negura sufletului meu şi să mai găsească unele calităţi. Simon nu s-a lăsat mai prejos şi mi-a adresat şi el cuvinte frumoase; simţeam ceva mai mult, ceva ce se putea citi cu uşurinţă în spatele vorbelor, lucruri pe care sfiiciunea lor nu le permitea să le rostească. Şi atunci, ghidat de o pornire de nestăpânit, i-am luat de mână şi, cuprinzându-i cu braţele de parcă ar fi fost o singură fiinţă, i-am sărutat pe amândoi, blând şi intens, în acelaşi timp şi nu ştiu unde s-ar fi ajuns, dacă nu ne întrerupea un tunet puternic care, în nebunia acelei clipe, îmi păru tocmai vocea Creatorului ce mă certa pentru grozava pervertire în care-i adusesem pe bieţii tineri. „

– Vai... Ai făcut tu asta?!...

Lucas râse cu poftă. Alexander îşi cuprinse capul în mâini, oftând.

– Deci, nu ţi s-a părut suficient să-i ucizi, trebuia să şi profiţi de ei sentimental. Să înţeleg că noaptea trecută ştiai bine despre ce vorbeai, nu?

– Nu, Lucas, glumeam. Şi te rog să nu mă mai întrebi nimic, căci nu-mi amintesc nimic din aceste grozăvii.

– ***„Ei n-au părut speriaţi de purtarea mea. Monique m-a privit cu tristeţe şi mi-a cerut să plec imediat ce înceta furtuna, iar până atunci să le citesc şi să nu aduc deloc în discuţie ce se întâmplase mai devreme. Simon însă a zâmbit uşor şi mi-a făcut un semn discret prin care voia să spună că sora lui se prefăcea. Pentru el, sărutul meu fusese doar un gest hazliu şi, în zilele următoare, şi-a făcut un obicei în a mă tachina pe seama acestuia.”*** Încep să-mi placă ăştia mici, se pare că ai avut dreptate în legătură cu impulsul necesar. ***„Vizitele mele au luat sfârşit, dar am continuat să-i întâlnesc în locuri publice. Şi am descoperit curând că, asemeni doamnelor pasionale care se ascund în spatele sfiiciunii impuse de familie şi societate, şi micuţa mea Monique era un vulcan ce ardea mocnit; după câteva întâlniri la catedrală, am convins-o să ne vedem într-un loc mai retras, mai exact, cămăruţa mea de la han. I-am spus atunci că fusesem nevoit să-i mint, că nu aveam titluri şi sunt doar un mic burghez hăituit de creditorii de care am şi fugit şi trăiesc de pe o zi pe alta, vânzându-mi poeziile unei gazete de seară. Drama mea închipuită a impresionat-o pe micuţă şi mi-a spus că, deşi era obligată să se mărite după un bogătaş ca să-şi salveze familia, ea îşi dorea, desigur, să se mărite după voia inimii. Şi a adăugat abia şoptit că asta însemna să se mărite cu mine, dacă eu o voiam. Auzind-o, mi-am simţit inima luând-o la goană după nici eu nu ştiu ce.... Nu mă puteam îndrăgosti de ea, ar fi însemnat sinucidere curată, mai ales că Angicourt, ca niciodată, îmi cerea să-i fac rapoarte asupra fiecărei întâlniri.***

După primul clocot al amorului trebuia să vină neapărat şi prima suferinţă amoroasă; trebuie să recunosc că toate declaraţiile acelea de iubire eternă, versurile pline de romantism şi plimbările lungi prin parc începuseră să-mi provoace o lehamite cumplită, de aceea am fost bucuros că pot trece la partea mea favorită. Într-una din seri, am întârziat şi, când am venit, purtam o eşarfă pe braţul stâng, chipurile un fitecine mă provocase la duel că eram pe cale s-o nenorocesc pe

biata copilă, eu fiind un sărăntoc care nu va avea curajul să-i ceară vreodată mâna. Ea m-a privit cu nădejde, sperând să adaug poate că d-asta acceptasem duelul, ca să arăt că mă simt jignit şi, de fapt, chiar atunci veneam să-i propun să-mi fie soaţă; n-am avut poftă să fiu drăguţ cu ea şi i-am zis clar că, deşi primisem duelul ca să pedepsesc insulta, venisem să-i spun că, din contră, voiam să ne despărţim definitiv pentru a nu o umili, iar ea să se gândească bine la ce vrea de la viaţa ei, că deja îşi călcase pe cuget, oferindu-mi sărutările ei şi se îndepărtase de Cele Sfinte, lucru care mă întrista nespus, căci eu îi iubeam tocmai neprihănirea şi stăruinţa.

Şi am plecat, lăsând-o singură şi neconsolată. Iar ea s-a întors la lecturile ei şi părea să fi uitat de mine. Bineînţeles că asta nu putea fi de bine, aşa că am forţat puţin nota. I-am trimis o scrisoare în care îi comunicam că părăsesc Parisul şi sper ca timpul să mă ajute să pot uita iubirea pe care i-o port ei. După ore de plâns şi frământări, a venit în camera mea şi mi-a spus că poate o voi crede nebună, dar mai bine îşi pierdea sufletul decât să mă piardă pe mine. Şi că a venit ca să fie a mea, că-şi doreşte asta mai înainte de a se călugări.

Mi-ar fi plăcut, desigur, să mă desfăt din plin cu trupul ei feciorelnic, chiar dacă aveam o fărâmă de nelinişte din pricina doamnei mele, aşa că am luat în calcul toate posibilităţile şi am găsit o soluţie de mijloc. Micuţa mea Monique adora lumânările, avea o colecţie deosebită, de grosimi şi culori diferite, pe care le folosea pentru iluminat, dar mai ales când îşi citea rugăciunile. Şi desigur că nu s-ar fi gândit la ce aş fi putut folosi eu o asemenea lumânare, confecţionată din os. Uimitor, dar fata şi-a dat seama undeva după ce devenise femeie şi înainte de a se reîntoarce pe pământ că între coapsele ei se aflase o improvizaţie de falus."

– Poftim?!... Nu pot să cred că ai făcut aşa ceva!...

Din nou, în tonul lui Lucas era mai mult amuzament decât uimire şi, de data asta, îl sperie puţin pe Alexander. Bărbatul îl privi lung, neîncrezător, nereuşind să asimileze şocul.

– Lucas, te implor, nu mai citi! E prea mult, e îngrozitor. Şi sunt convins că abia acum vine partea mai dură...

– „Plânsul ei înfundat şi imputarea că, de fapt, m-am folosit de ea, m-au enervat la culme; un bărbat uită cu greu când o femeie îl jigneşte referindu-se la priceperea lui în materie de amor; eu eram hotărât s-o fac să sufere cumplit pentru îndrăzneala ei.

Fără pic de compasiune pentru lacrimile vărsate, i-am spus în ziua următoare că eu plec şi gestul ei n-a schimbat nimic. Adaug că, într-o clipă de nebunie, mă gândisem să mor ca să nu mai sufăr, dar ea nici nu concepea să moară din iubire.

Am urmărit-o apoi zile de-a rândul şi am rămas surprins să văd cum, după nopţi de chin şi remuşcări, s-a reîntors la credinţă; nu renunţase nicicând la ea şi curând mai că uitase iar de mine şi continua să-şi vegheze frăţiorul, de parcă fericirea lui era totul pentru ea. Am angajat un actoraş de mâna a treia ca să apară ferchezuit la uşa casei de Jolieville şi să ceară mâna lui Monique. Spre bucuria mea, fata s-a panicat, gândindu-se probabil că şi-a pierdut castitatea şi au revenit nopţile cu plânsete şi suspine.

M-am întors să-i reproşez că mă uitase, că se mărita cu altul, când eu veneam cu bani frumoşi şi speram ca tatăl ei să mi-o dea acum de soţie. Am început să-i picur în timpan cuvinte despre păcat, trădare şi focurile iadului; mă pricepeam de minune să-i otrăvesc sufletul, aşa cum mă pricepusem să i-l desfăt cu versurile romantice. Cu foarte multă îndoială, dar am scos de la ea cuvintele „mai bine mor...." ; acum rămânea de văzut cum şi-ar fi dorit să moară.

Simon ştia despre noi şi am mers la el să-i cer ajutorul, să discute cu sora lui ca ea să nu ia vreo decizie pripită.

Crima asupra fetei nu s-a produs în acea zi, cum a crezut poliţia. Cu o seară în urmă am fost la Monique, ea mi-a deschis şi tot ea a încuiat uşa şi ferestrele după plecarea mea. A înţeles că sufletul ei trebuie salvat de păcatul originar şi pentru asta trebuie să se sacrifice pe sine, să uite complet de trup pentru a-şi găsi pacea sufletului. Credinţa era acolo, a regăsit-o curând, şi am simţit-o în pasiunea cu care rostea rugăciunile; i-am spus că trebuie să se desprindă de trup ca să poată fi mai aproape de divinitate şi i-am dat de înţeles că o putea face cu ajutorul cuţitului pentru corespondenţă, că suferinţa o purifica. Dar i-a fost prea teamă să apese lama pe încheietură, deşi îi spuneam că aceea e calea cea bună, aşa că i-am apăsat eu mâna pe cuţit până s-a crestat pielea; spre disperarea mea, Monique a scos un urlet de furie când sângele a ţâşnit pe braţele ei albe, ca şi cum îi străpunsesem inima însăşi, şi m-a privit cu un amestec de uimire şi ură, ca o nebună, de parcă atunci ar fi înţeles ce voiam, de fapt, de la viaţa ei şi ce voisem de la bun început.

O perdea de lacrimi i-a acoperit vederea şi bobiţe mici de diamant au căzut apoi pe obrajii ei palizi. Am schiţat un zâmbet, dar teroarea din ochii ei era mai aprigă decât orice otravă.

„De ce?... Pentru bani? Cât a costat sufletul meu? Sunt sigură că la vamă voi plăti preţul înzecit... Fie ca acest suflet să fie ultimul pe care-l mai iei şi pentru asta să-ţi fie şi scăzut din numărul păcatelor tale, căci te iert."

Vorbele unei nebune aflate în pragul morţii? Uite că mi-au rămas în minte şi mă sperie, căci, după ea, l-am ucis pe fratele ei, deci nimic din ce-a spus nu poate fi considerat profetic.

A îngenunchiat în faţa scăunelului pentru rugăciuni şi a deschis Biblia la pagina unde scria despre Maria din Magdala; a început să recite cu voce joasă şi, pe măsura ce citea, obrazul i se lumina şi întreaga ei fiinţă părea că se înalţă spre o altă lume. Deşi sângele i se scurgea pe coate şi picura în poala rochiei de dantelă cafenie, ea nu mai percepea durerea şi vina din suflet i se micşora, îşi găsea iertarea aici, pe pământ.

Eram îngrozit. Simţeam cum obrajii îmi iau foc, dar, de fapt, erau reci ca gheaţa. Şi tremuram, deşi sudoarea mi se scurgea pe tâmple. Omorâsem un înger.

Mi-am scuturat capul şi mi-am trecut mâinile prin păr, căutând să mă calmez. Ce mai, răul era bun făcut, nu mai puteam îndrepta nimic. Şi doar fusesem plătit; nu era ea nici prima şi nici singura mea crimă.

M-am îndreptat către uşă. Ea nici nu s-a clintit; pusese cartea pe scaun şi, cu palmele împreunate si ochii ridicaţi spre tavan, murmura un „Ave Maria". I-am aruncat peste umăr o scuză, fără să ştiu măcar de ce, şi am ieşit grăbit."

– Îngrozitor, îngrozitor... murmura Alexander, strângând pătura în mâini.

Lucas nu mai râdea. Dacă până atunci luase totul ca pe o glumă, ignorând rugămințile lui Alexander, nervozitatea se schimbase în teamă.

– Lex! Lex, termină!...

Îi desfăcu mâinile de pe pătură şi-l îmbrăţişă strâns.

– Citește. Termină scrisoarea, îi șopti acesta, rugător.

Lucas clătină din cap, dar, cum Alexander insista, tânărul continuă lectura:

– „Eram aproape convins că, după plecarea mea, Monique avea să strige după ajutor ca să-i fie oprită sângerarea. Mă lăsasem tulburat de jocul ei, dar ştiam că era o prefăcătorie, că orice femeie e capabilă să joace puţin teatru. Dacă ea făcuse asta, nu aveam să aflu vreodată şi nici ce se petrecuse în mintea ei, dar

verdictul medicilor a fost că moartea ei a fost cauzată nu doar de pierderea sângelui, ci şi de o epuizare fizică.

Îmi venea greu să concep aceasta, dar se părea că Monique chiar se detaşase de tot şi îşi pierduse instinctul de conservare; murise rugându-se, sufletul ei se desprinsese cu adevărat de trup şi se înălţase, fără ca ea să mai perceapă asta. Era dincolo de puterea mea de înţelegere. Oricum, îşi meritase soarta. Dacă ar fi fost cuminte, aş fi folosit, poate, o otravă care s-o ucidă fără dureri şi ar fi murit frumos, în patul ei, nu în poziţia aceea sinistră.

Simon s-a purtat frumos cu mine, de aceea l-am ucis cu tandreţe, nu ca pe sora lui. Actorul care se dăduse drept pretendent l-a luat deoparte ca să vorbească despre Monique şi mi l-a lăsat mie în seamă, în grădină. A fost destul de facil să eliberez o insectă veninoasă dintr-un flaconaş pe care-l aveam cu mine şi după ce aceasta i-a înţepat jugulara, unde Simon îşi picurase un strop de parfum, vechi obicei de-al lui, i-am înflăcărat imaginaţia cu poveşti deocheate, care i-ar fi fost de folos, chipurile, în noaptea nunţii sale.

Entuziasmat de vorbele mele, tânărul şi-a tot iritat rana de la gât, iar eu l-am tot ajutat, ştergându-i firişoarele de sânge cu batistele mele, pe care le aruncam apoi. Băiatul a acuzat o slăbiciune mult prea târziu, când pierduse destul sânge şi l-am aşezat pe bancă, prefăcându-mă îngrijorat. În vreme ce striga să-i aduc un doctor şi eu mă arătam prea speriat ca să mă pot mişca din loc, Simon s-a alăturat subit surorii lui, iar eu m-am calmat şi am părăsit grădina cu zâmbetul celui ce şi-a văzut munca dusă la bun sfârşit."

– Ne întoarcem la sanatoriu şi scrisoarea asta va ajunge la Coriolan, hotărî Alexander.

Lucas încuviinţă, spăşit.

– Fie, cum doreşti... Dar eu nu voi sta lângă tine la final.

Se abţinu să adauge că acesta va fi unul grandios şi că îi va aparţine în totalitate.

CAPITOLUL VI

Trăsura de poştă se târa anevoie pe drumul desfundat de ploaia măruntă şi rece. Plictisită de încetineala cu care se deplasau, dar şi de vorbăria inutilă a bărbatului căruia îi permisese s-o însoţească, Lisbeth îşi sprijinise capul de spătarul canapelei şi îşi masa, absentă, tâmplele încordate.

Tânărul de pe bancheta opusă cerceta câmpiile pustii pe lângă care treceau, bătând darabana în pervazul geamului, cu o expresie de nemulţumire întipărită pe chip. Aruncă o privire către femeie, apoi, fără pic de menajamente, strigă către vizitiu:

– Domnule Smith! Să opreşti puţin că fac pe mine!

Lisbeth deschise ochii şi îl privi lung pe bărbatul din faţa ei. Atitudinea lui o scotea din minţi şi, în clipa aceea, îşi dori să aibă un obiect mai greu la îndemână cu care să-i spargă capul.

– Ce-aţi spus, domnule McFillan?... Ce faceţi?

– Eu? întrebă tânărul, cu prefăcută uimire. Sunt bine, mulţumesc. Eh, cu sărbătorile de iarnă va fi ceva vânzoleală, dar pe urmă, se liniştesc treburile.

– Domnule McFillan, vreţi să mă înnebuniţi?... Suntem abia în toamnă!

– Şi ce, doamnă, ăsta e un motiv să nu le aşteptaţi sănătoasă? De fapt, aveţi dreptate că ăia de la ospiciu sunt o mare familie şi se ştie că în sânul familiei petreci cel mai bine.

– Să înţeleg că aşa petreceţi voi, irlandezii sadea? Sau dumneata preferi la ospiciu fiindcă n-ai avea familie?

– Irlandezii ştiu să petreacă, doamnă. Şi, aflaţi că eu nu mă las insultat aşa de lesne, asta în caz că aţi dori cumva să vă retrageţi acum cuvintele. Lisbeth îl privi uluită. Şi dacă vă interesează, să ştiţi că am o familie numeroasă, doi fraţi şi trei surori, deci dacă vreţi să ne înrudim...

Lisbeth tocmai voia să se scuze că pusese acea întrebare fără să se gândească, dar se răzgândi auzind continuarea. Îşi dădu seama că bărbatul glumea, de fapt, şi nu era nici pe departe jignit.

– Dar eu tot nu ştiu ce face domnul pe dumnealui... se auzi vocea lui Smith, după o pauză.

– Da, domnule McFillan, hai să vă auzim! spuse şi femeia, uşor iritată.

– Kian, te rog, zâmbi el către Lisbeth. Şi dacă insistaţi, vă spun atunci: fac ce faceţi şi dumneavoastră, şi domnul Smith, şi şeful meu, şi, desigur şi indiscutabil, şi stăpânul dumneavoastră. Permiteţi-mi să vă informez că urina are mai multe culori, în funcţie de organismul fiecăruia şi, dacă ai probleme urâte, poate fi şi neagră.

– Domnule Smith! strigă ea, exasperată. Sunteţi sigur că domnul Kian McFillan e om al legii?

– Păi, domniţă scumpă, dacă un om serios trebuie să ţină la lege şi la onoare, iar dumnealui e departe de a fi un tip onorabil, atunci e musai să fie un pasionat al legilor, nu credeţi?

– Omule, opreşte trăsura asta sau îmi fac nevoile aici! urlă Kian.

– Sincer?... Nu prea cred, răspunse Lisbeth, netulburată. Dar faceţi ce aveţi de făcut, domnule, şi nu ne mai ameninţaţi atât!

– Încă nu v-am ameninţat, doamnă, spuse el pe un ton şugubăţ. Femeia îl privi cu uimire. Aţi acceptat de bună voie să urcaţi în trăsura mea, aşa că nu văd niciun motiv să vă ameninţ.

Şi, spunând asta, o iscodi cu intensitatea unuia cu minţile rătăcite. Lisbeth îl privi la rândul ei, pe jumătate panică, pe jumătate temătoare neştiind ce să-i răspundă.

Iar când Kian îşi introduse subit mâna în buzunarul hainei, de unde scoase o batistă în care strănută zgomotos, Lisbeth scăpă un ţipăt scurt, apoi râse, stânjenită.

– Sunteţi incorigibil, domnule McFillan, murmură ea ca pentru sine. Ah, uitaţi o troiţă, spuse ea cu bucurie în glas. Cobor să mă rog, dacă nu vă deranjează, căci, oricum, ne mişcăm cu viteza unui melc bătrân.

– Daa, pe doamna o asculţi, domnule Smith, se strâmbă Kian, observând că trăsura se oprise.

Tânăra cu plete lungi şi roşcate îşi potrivi pe cap gluga pelerinei vişinii şi, cum bărbatul nu se oferi s-o ajute, coborî singură din trăsură, călcând cu prudenţă ca să nu alunece în noroi.

Imaginea mohorâtă a pădurii din faţa lor, vântul aspru şi ploaia ce părea să se eternizeze, o întristară pe Lisbeth. Pentru o clipă îşi dori să urce în trăsură şi să-i spună domnului Smith s-o ducă înapoi, la conacul de Castro.

– Manierele astea ar fi pe măsura unei doamne din înalta societate, zise Kian cu jumătate de gură.

Lisbeth încuviinţă, cu un rictus. Se bucura acum că nu-şi exprimase scuzele, căci omul nu le merita.

– Nu mai zic nimic... Mergeţi unde aveţi nevoie, domnule.

Aşteptă până ce tânărul se îndepărtă spre desiş, apoi se uită către domnul Smith, ce purta un poncho şi o pălărie largă de fetru, şi îi făcu semn că merge la troiţă. Acesta încuviinţă cu un zâmbet blând.

Dar nu apucă să facă mai mult de zece paşi că zări o siluetă în spatele unui copac. Îşi încetini pasul, dar îl recunoscu imediat pe Kian, care nu se deranjase să meargă în adâncul pădurii, ascunzându-se în spatele primului copac.

– Domnule McFillan!! se burzului Lisbeth. Sunteţi imposibil!

– Ce vreţi, doamnă? M-a chemat natura...

– Şi nu putea să vă cheme puţin mai departe?? spuse ea, furioasă, evitând să se uite înspre tânăr.

– Ba da, dar am zis să nu fiu obraznic. Adică, dacă locul acesta a fost suficient de bun pentru şeful meu, de ce nu ar fi şi pentru mine?...

– Ce tot vorbiţi?... Ştiţi ceva? Nici nu vă mai ascult. Sunteţi penibil, domnule McFillan. Vă aştept în trăsură.

Lisbeth trecu pe lângă copacul lui Kian, întrebându-se chiar dacă nu cumva nebunul avea să-şi scrie cu briceagul numele pe scoarţă. Se îndreptă spre troiţă de care vorbise, dar, spre surprinderea ei, observă că acolo se afla deja un bărbat tânăr şi blond, cu părul prins într-o coadă simplă. Cu ochii plecaţi, părea că se roagă.

– V-am spus că a fost şeful meu pe aici? Aşa păţeşti când consumi multă bere...

Lisbeth se uită urât la Kian, care tocmai ieşea din ascunzătoarea lui, verificându-şi nasturii pantalonilor. Femeia se uită în altă parte, stânjenită şi revoltată; într-adevăr, Kian cel brunet, cu ochii de culoarea oţelului, era frumuşel, dar prea grosolan pentru gusturile ei. Oricum, în situaţia în care se găsea, s-ar fi gândit la orice altceva, dar nu la dragoste.

Tânărul se întoarse la trăsură, iar Lisbeth se apropie de Coriolan. Văzu abia atunci că la câţiva metri mai departe de trăsura lor se afla un poştalion staţionat.

Era o cruce de lemn, a cărei postament era chiar buturuga copacului din care se modelase. Probabil că stejarul fusese trăsnit de fulger, dar nu arsese în totalitate, iar din rămăşiţele trunchiului, cineva sculptase troiţa aceasta.

– Domnul Stoianovics, presupun, spuse femeia, salutându-l printr-o înclinare a capului.

Coriolan îşi ridică privirea spre tânără. Se rugase pentru un semn şi primise un înger. Îşi dori ca momentul acela să dureze o veşnicie, căci zâmbetul ei cald îi făcuse inima să bată mai tare, iar vorbele femeii îi atinseră auzul într-un mod delicat.

Nu mai simţise asta de ani întregi, ori poate că se înşela şi n-o simţise nicicând. De fapt, chiar şi Renon îi spusese că el şi dragostea sunt noţiuni complet paralele; dacă tânărul avea o masă, un scaun şi o carafă cu vin, nu-i trebuia nimic altceva.

– Da, doamnă, dar mă tem că nu ştiu cu cine am onoarea...

– Mă numesc Lisbeth Herzdunkel, spuse ea. Domnul McFillan mi-a dat speranţa că dumneavoastră mă veţi ajuta să găsesc persoana pe care o caut...

Vocea i se frânse şi ochii i se umeziră. Nu se aşteptase să i se întâmple asta tocmai atunci; îi luă un moment să se calmeze, apoi îşi ceru iertare, stânjenită.

Vru să continue, dar în clipa aceea, o pasăre venită de niciunde, trecu pe deasupra capetelor lor, poposind în vârful troiţei. Acolo îşi netezi cu ciocul penele complet uscate, deşi afară încă ploua, gest care voia parcă să sublinieze că păsărea asta nu avea cuib pământesc. Apoi îşi luă iarăşi zborul.

Lisbeth o urmări, tulburată, ştiind ce simboliza apariţia acelei păsări. Coriolan zâmbi, încurajator, de parcă i-ar fi citit gândurile femeii.

– Un şoim. Se spune că sunt profetici şi prevestesc un eşec sau chiar moartea cuiva. Lisbeth încuviinţă, cu un licăr de groază în priviri. Dar nu vă faceţi grijă, doamnă, sunt sigur că se vor rezolva problemele dumneavoastră.

– Vă mulţumesc, domnule. Şi eu cred că se vor rezolva, dar asta se va petrece într-un mod diferit decât mi-aş dori eu...

– Ştiaţi că şoimii sunt păsări fidele, care au un partener pe viaţă?

Lisbeth se încruntă. Gândurile negre ce-o determinaseră să plece de acasă şi pe care voise să le de uitării pentru a păcăli destinul i se învălmăşeau în minte. Şi-ar fi dorit să fie singură ca să poată plânge. Şi să se roage, dacă pentru asta coborâse.

– Sunt multe fiinţe care au o singură pereche. Nu ştiu de ce îmi vorbiţi de asemenea lucruri în momentul acesta.

Coriolan îşi dădu seama că nici el nu ştia de ce începuse acea discuţie. Poate fiindcă îi plăcea să-i audă vocea lui Lisbeth.

– Şi omul este la fel ca aceste fiinţe necuvântătoare. Iubeşte o singură dată şi cu întreaga lui inimă...

– Pentru ce mă chinuiţi, domnule comisar? îl întrerupse ea cu brutalitate în glas. Coriolan se încruntă. Cred că veţi fi uimit, dar să ştiţi că o inimă e suficient de încăpătoare ca să primească şi o a doua dragoste, dacă ea apare. Chiar şi în situaţia când prima nici nu s-a stins, adăugă ca pentru sine. Iubirea nu e atât de greu de îndurat pe cât s-ar crede şi când inima ţi-e plină simţi că ai puterea să faci orice lucru, oricât de dificil ar părea la început.

– Bine, doamnă Lisbeth, nu vă contrazic, spuse el, cu un zâmbet. Dar, cu tot respectul, cred că veţi fi de acord cu mine că, dacă iubeşti o singură persoană, riscul de beteşuguri trupeşti este mult mai mic.

– Ştiu că vă voi surprinde din nou, dar consider că nu trebuie generalizat, căci regula aceasta nu se aplică întotdeauna.

Kian apăru în spatele lor şi schiţă un zâmbet fin către comisar, care se întristă puţin.

– Vă rog să poftiţi în trăsura mea ca să discutăm problema cu care aţi venit.

Kian le deschise portiera. Lisbeth îl privi întrebător, iar tânărul sălta din umeri.

Pe una din banchete se afla domnul Xavier Renon care, neavând, poate, ceva mai bun de făcut, trasa linii cu degetul pe geamul aburit. Când văzu portiera

deschizându-se, se opri şi îşi căută o poziţie mai demnă de statul lui social, şi anume, căscatul gurii la frumoasa doamnă care tocmai urca. Scăpă chiar şi o exclamaţie admirativă, lucru ce o făcu pe Lisbeth să zâmbească, uşor amuzată.

Îl salută pe medic şi se aşeză pe bancheta liberă. Kian i se alătură lui Renon, iar Coriolan ocupă locul de lângă femeie.

– Doamna Lisbeth caută o persoană dragă care ar fi dispărut, îi comunică bărbatul lui Renon.

Acesta încuviinţă.

– Dar mai înainte de a ne ocupa de problema domniei sale, aş dori să aflu informaţiile pe care mi le-a adus asistentul meu, continuă comisarul, căutând acceptul femeii.

Ea clătină din cap, afirmativ, dar cu o urmă de îndoială.

– Şi eu, mai înainte de a începe raportul meu, am să vă rog, doamnă, să vă păstraţi calmul pe parcursul relatării mele, spuse Kian, cu fermitate.

Sfatul ori poate avertizarea lui o supără puţin pe Lisbeth, dar preferă să tacă şi să încuvinţeze din nou.

– Ei bine, investigaţia mea la conacul de Castro a fost un fiasco. Lorenzo, plecat într-o călătorie de afaceri cu servitorul lui, Lucas Zuniga, sunt consideraţi dispăruţi, iar două bătrâne care susţin că ar fi mătuşile stăpânului au ocupat deja moşia; după spusele unui servitor, – de altfel, singurul care a primit să-mi răspundă la întrebări – acestea ar fi înaintat nişte bani autorităţilor pentru a-l declarat mort pe nepoţelul lor, cu mult mai devreme de perioada stabilită. În rest, omul mi-a vorbit numai de bine de fostul lui stăpân şi anume că, deşi nu-i asuprea cu taxele, erau puţini cei care îi intrau în voie, din pricina firii lui morocănoase, aşa că, practic, nimeni nu-l suferea. Nu era căsătorit şi nici nu se auzise de vreo logodnă, dar omul o ţinea de metresă pe una dintre servitoare.

Lisbeth făcu o grimasă de neplăcere.

– Mi-a spus că, dacă vreau să aflu mai multe despre Lorenzo, ar trebui s-o întreb pe ea şi că, dacă mă grăbesc, o pot prinde din urmă, fiindcă ea doar ce plecase cu un cal. Am urcat repede în trăsură şi domnul Smith a urmat coordonatele servitorului, reuşind astfel s-o ajung din urmă pe doamna Lisbeth. Se pare că doamna pornise o investigaţie pe cont propriu, zâmbi el, ironic.

– Domnule McFillan! interveni ea, iritată. M-aţi întrebat unde merg şi v-am spus clar că urmez drumul pe care trebuia să-l parcurgă stăpânul meu şi angajatul acestuia, Lucas, care-mi este un bun prieten. Am adăugat şi faptul că pentru el am plecat la drum.

Coriolan avu din nou acea tristeţe în privire. Înţelegea că îngerul lui era îndrăgostit de alt bărbat.

– Într-adevăr. Şi aţi mai spus că doamnele de la conac vă displac enorm, fiindcă v-ar trata ca pe o servitoare de rând şi nu vreţi să lucraţi pentru ele.

– Aşa am spus, recunoscu ea. Iar dumneavoastră, domnule Kian, mi-aţi povestit despre doi tineri amnezici care au fost găsiţi accidentaţi şi internaţi la sanatoriul domnului Renon. Medicul încuviinţă. Aţi mai spus că unul dintre ei a fost recunoscut ca fiind domnul Lorenzo şi că nu v-ar deranja să mergem cu trăsura dumneavoastră, căci sanatoriul se află la o distanţă mică de comisariat.

Coriolan se uită dojenitor la Kian, iar acesta săltă din umeri.

– Nu ştiu de ce am impresia că nu mergem spre sanatoriu, murmură Lisbeth.

– Au părăsit ieri sanatoriul, rosti Coriolan, cu prudenţă, şi privirea lui se mută de la Kian, care scosese o exclamaţie de uimire, la Lisbeth ce păli subit. Colegul meu n-a ştiut asta, adăugă energic, cu un zâmbet uşor.

Femeia tresări aproape imperceptibil.

– Poate că s-au întors deja la moşie, iar noi pierdem timpul pe aici fără rost, zâmbi ea, cu îndoială.

– Nu cred, doamnă, spuse Renon, lăsând geamul pe care desenase amoraşi şi flori. Au plecat la un han, către o anume tanti Esperanza, dacă vi se pare cunoscut numele.

Se părea că medicul îşi petrecea vremea ascultând pe la uşile altora. Lisbeth se încruntă uşor, nedumerită.

– La hanul acela mergem şi noi, mai spuse omul. Abia aştept să beau un vin bun, că berea asta produce... nu mai zic...

– Da, nu ne-am luat apă pe drum şi am cumpărat un butoiaş cu bere de la un vânzător ambulant, o lămuri Coriolan. Şi nu ar fi prima oară când se întâmplă asta...

Kian râse pe înfundate, iar Lisbeth zâmbi, amintindu-şi ce spusese bărbatul despre comisar.

*

„Nu-i mai ceru nimic, doar să-i închidă ochii şi să-l lase să doarmă."

Când Alexander intră în salon, însoţit de Anton care îi împingea scaunul, Anneliese terminase de mâncat şi-şi scutura firimiturile de pe rochie. Servitorul îl conduse la masa ei, apoi îi lăsă singuri.

Fata îi zâmbi cu blândeţe, apoi se întristă, văzând plicul din mâinile lui Alexander. Bărbatul îi evită privirea, stânjenit, apoi clătină din cap, nemulţumit, şi îi întinse scrisoarea.

Ea suspină uşor. Luă plicul şi-l aşeză lângă ea, ca pe un obiect nefolositor. Îşi încrucişă braţele pe blatul mesei şi se aplecă uşor înainte, cercetându-şi unchiul.

– Rex, vorbeşte-mi! îl încurajă ea.

Alexander îşi ridică privirea de pe carourile feţei de masă. În ochii lui sclipea o furie mută, capabilă să spulbere întreaga încăpere, de ar fi fost eliberată din lăcaşul ei.

Anneliese nu-l recunoştea pe unchi. Începea să creadă că omul acesta n-avea să-şi mai revină din amnezie.

– Vrei... vrei să mă sinucid?! şuieră bărbatul şi-şi duse mâna involuntar la piept.

Anneliese se lăsă pe spate, contrariată de vorbele lui. Expiră zgomotos şi-şi trase scaunul lângă cel al unchiului. Îi desfăcu mâna ce strângea spasmodic căptuşeala hainei şi îi sărută palma. Alexander o studie uşor mirat.

– Mai bine să pleci aşa decât să te ridice Coriolan în ştreang, murmură ea şi, după ce-l studie un timp, cu duioşie în priviri, se întinse spre el de parcă voia să-i sărute buzele.

– Anneliese, noi...

Uimirea şi nevinovăţia din ochii lui aduseră lacrimi pe obrajii femeii. Îşi atinse buzele uşor de ale lui, apoi se întristă brusc şi clătină din cap.

– Nu, unchiule, spuse ea, cu blândeţe. Ce-ai citit în scrisoare era o glumă între noi; spuneam că, dacă suntem tot timpul pe drumuri, nu vom avea niciodată un cămin adevărat şi nici nu mă voi căsători. Îţi aminteşti pasiunea ta faţă de inocenţa fraţilor de Jolieville? Asta mi-ai inspirat tu, acum...

Alexander se amuză fără să vrea. O înconjură cu braţul, iar ea îl sărută pe obraz.

– Lucas a vrut să-ţi aducă el plicul, dar am insistat. Cred că suferă iar din pricina coşmarurilor, însă nu vrea să-mi spună, zise el.

– De ce?

– De fapt, sper să fie asta. Nu pot să înţeleg ce-a fost cu el, dar s-a amuzat atât de mult de grozăviile din scrisoare încât acum îl compătimeam că şi-a pierdut minţile şi, după un moment, mă abţineam să nu-l strâng de gât. S-a schimbat mult şi într-un timp relativ scurt.

– Nu vrei să plecăm şi să-l lăsăm aici? întrebă ea, cu sfială. Până la urmă, el are viaţa lui şi noi, pe a noastră. A fost doar o ţintă, dar sigur ultima...

– Mi-a spus că nu va sta să mă vadă pe eşafod. Mai bine să plece decât să fiu nevoit să-l părăsesc. Am să te rog ceva, copilă.

Fata se desprinse din braţele lui, ascultându-l cu atenţie.

– Orice, unchiule.

– La momentul cuvenit, îmi vei înapoia această scrisoare. Şi nu te vei amesteca în ce va urma atunci.

Ea îl privi întristată şi încuviinţă. Alexander zâmbi, mulţumit, şi o sărută pe frunte.

CAPITOLUL VII

„Afară se luminează de ziuă, dar în suflet e o noapte fără margini."

– Alexander spune că ai merita un sărut, spuse bărbatul, cu un zâmbet vag. Marjorie semnă dedicaţia pe care o scrisese pe micul portret în acuarelă, ce abia dacă reda jumătate din calităţile fizice ale tinerei, şi i-l întinse lui Lucas. Dacă n-ai avea două beteşuguri, adăugă el, sarcastic.

Femeia îndepărtă perniţa decorativă rubinie pe care şi-o aşezase pe genunchi ca să poată scrie, apoi cearceaful stacojiu ce-i învelea picioarele şi se ridică de pe pat, aranjându-şi poalele halatului vişiniu.

– A spus cumva şi care sunt aceste beteşuguri? întrebă ea, uşor amuzată.

Lucas studie un timp portretul artistei, apoi încuviinţă.

– Le ştii şi singură, doamnă, nu e cazul să le mai spun, zise Lucas, cu un soi de plictiseală. Dar aceasta nu înseamnă că nu sunt de acord cu prietenul meu; din contră, dacă ai avea bunătatea să-mi spui de unde ai aflat despre Anders şi, mai ales, ce-ai discutat noaptea trecută cu Anneliese, aş spune că meriţi chiar să guşti iar din plăcerile amorului...

Marjorie îl privi indignată şi clătină din cap.

– Cred că e timpul să pleci, murmură ea şi făcu semn către uşă. Ai insistat să te primesc, deşi ţi-am spus că am o indispoziţie; acum ai autograful meu, deci poţi pleca.

Lucas sperase ca femeia să-i vorbească deschis, aşa cum făcuse prima dată, şi să-l lămurească pe deplin, fără a fi obligată. Un mic scandal era ultimul lucru pe care-l voia în clipa aceea şi, chiar dacă se gândise mai devreme la un final grandios al acestei poveşti, parcă acum îşi dorea să dispară cât mai subtil.

– Marjorie, eu cred că ar trebui să-mi spui adevărul, spuse el, cu un accent ameninţător, şi întinse mâna ca să-i netezească o şuviţă rebelă.

Femeia îi urmări privirea mieroasă şi se dădu un pas îndărăt, îngrozită. Lucas îşi mişcă degetele prin aer ca şi cum ar fi mângâiat acea şuviţă la care nu ajunsese şi zâmbi cu o indulgenţă malefică.

– Eşti schimbat... observă ea.

– Nicidecum. N-am fost niciodată altfel, recunoscu el, cu un surâs amar.

Respiraţia femeii se înteţi. Avusese dreptate, tensiunea acelui moment chiar îi sporise durerea de cap şi starea de ameţeală, ce păreau să se eternizeze. Era prea slăbită ca să se poată apăra de Lucas, fie şi verbal, iar acesta nu părea s-o scutească de efort.

– Te rog să pleci! Nu mai avem ce discuta.

– Asta hotărăsc eu, rosti pe un ton pretenţios. Nu suport când oamenii care ar trebui să-şi vadă de viaţa lor nemernică se amestecă în treburile altora. Probabil că vrei plata înainte, mai spuse, după o clipă de gândire, şi e foarte normal având în vedere reputaţia ta.

– Reputaţia?... întrebă ea, uşor nedumerită.

Marjorie ar fi trebuit să prevadă gestul ce urmă, dar Lucas se dovedi mai rapid. Mâna acestuia i se înfipse în păr şi ochii lui se rotunjiră, descoperind că nu e o perucă.

– Ce naiba... Nu mă trata ca pe o femeie! strigă ea, încleştându-şi mâinile pe braţul lui Lucas.

Dar acesta n-o asculta. Reuşi cu oarecare dificultate s-o împingă spre patul rotund, cu aşternuturi stacojii şi îi acoperi gura cu cealaltă mână, când ea ţipă, înfuriată.

– Credeam că vrei să te salvezi din această încurcătură, nu să te complici şi mai tare!

Lucas îşi încleştă mâna în grumazul ei şi o trânti pe femeie pe pat. Lovitura de pumn în obraz îl determină s-o elibereze şi îi trecu prin minte că poate ar trebui s-o trateze altfel. Căutând un mod de a opri gemetele ei de furie, apucă perniţa şi i-o îndesă în obraz, năucit că necesită atâta forţă ca să domolească o fiinţă aparent molatică. Când ţipetele ei înăbuşite se împuţinară, el îndepărtă perniţa şi zâmbi cu satisfacţie, văzând cum pieptul ei urcă şi coboară în încercarea de a-şi controla bătăile inimii.

Deşi frumuseţea şi parfumul de iasomnie al pielii ei invitau la dragoste, iar Lucas simţea că trecuse ceva vreme de când nu mai intrase în patul lui Lisbeth, îşi alungă din minte orice gând frumos despre Marjorie. În fond, nu voia o altă afecţiune prea curând şi, lăsând deoparte faptul că ea l-ar fi întinat, hotărî că o fiinţă precum Marjorie merita doar suferinţă.

Ea se încruntă, de parcă ar fi avut puterea să scormonească prin creierul lui înfierbântat. Lucas îi observă reacţia şi, profitând de neputinţa ei, îi desfăcu, în grabă, halatul şi, fără a se lăsa tulburat, mai mult de o secundă, de cămăşuţa dantelată şi lenjeria intimă liliachie, îi desfăcu coapsele şi îi ridică picioarele peste şoldurile sale, de parcă ar vrut s-o facă a lui.

Marjorie scânci, neputincioasă. Lucas crezuse că-l va dezgusta să descopere materialul înghesuit în corset, care modifica forma sânilor şi conturul pantalonaşilor ei, dar nu se întâmplă asta, fiindcă Marjorie avusese grijă ca înfăţişarea ei să nu aibă nimic respingător. Dar chiar şi aşa, îl enerva enorm; bărbatul se împinse în bazinul ei, imobilizând-o; îşi înfipse o mână în grumaz, strângând cât s-o supere, dar să n-o priveze de aer, în timp ce cealaltă coborî pe posterior.

– Acum putem discuta, nu? spuse bărbatul, cu un zâmbet uşor.

– S-au înşelat cu toţii, şuieră ea, tu eşti diavolul!

Mâna îşi accentuă strânsoarea şi ochii lui Marjorie se umeziră. Lacrimile topiră obrajii şi stropi calzi alunecară pe mâna lui Lucas, care se scutură, dezgustat.

– Parcă îţi era teamă să mă atingi... Şi tu te-ai înşelat, dragule, nu e timpul meu acum.

– De unde ai aceste înzestrări? Diavolul pe care-l venerezi – şi care nu sunt eu – ţi le-a transmis? întrebă cu o blândeţe calculată.

– Nu e treaba ta! Şi nici eu nu am treabă cu probleme tale.

– Trebuie să ştiu ce ştii ca să mă pot apăra. Ce i-ai zis Anneliesei? Spune odată!

– Nu am vorbit despre tine. Încetează cu asta şi caută să pleci cât mai ai timp. Se va termina prost, Julien.

Tristeţea din privirea ei nu-l impresionă pe bărbat. Lucas îşi trase mâna şi, pipăindu-şi nasturii, îşi descheie pantalonii.

– Termină cu asta! Nu sunt femeie! urlă Marjorie, zbătându-se zadarnic să se elibereze din strânsoare.

Lucas îşi înfipse mâinile în coapsele lui Marjorie şi îşi înclină pelvisul, sufocând-o, strivind-o cu trupul său.

– Chiar nu contează asta, îi spuse el, exasperat, apropiindu-şi faţa de obrazul ei livid. Eu nu sunt Rex să caut falusuri, nu mă impresionez de lacrimile unei nebune şi, când vreau să ucid, nu mă împiedic de un pistol nenorocit!

– Monique era un copil inocent şi tu consideri că Rex a fost prea blând în pervertirea şi uciderea ei?! Dar poetul căruia i s-a publicat primul volum în ziua înmormântării sale? Dar toţi acei oameni care aveau toată viaţa înainte?...

– Monique?... O târfă, ca şi tine! Antonio? Un prost! Şi toţi acei oameni – nişte prăpădiţi, care, dacă ar fi avut vreun beteşug, mureau de moarte bună!

– Rex e un înger faţă de tine, murmură ea.

– Ha!

– Cât de excentric poţi să fii ca să faci ce ai făcut tu, Julien? Spui că nu vei sta lângă el, la final, dar nu te întrebi dacă va fi cineva lângă tine?...

Lucas mârâi şi îşi mişcă pelvisul, smulgându-i un geamăt lui Marjorie.

– Încetează!! Dă-mi drumul! Nu eu îţi conduc destinul şi nici nu pot interveni.

Lucas slăbi strânsoarea.

– Crezi că ţi-aş oferi plăcere?... spuse cu dezgust. Nici nu pot să mă uit la tine fără să mă întreb prin câte paturi ţi-ai târât puturoşenia. Şi, atunci, de ce ţi-e frică, doamnă?

– Poate fiindcă eşti primul bărbat cu care am ajuns într-o asemenea poziţie necuviincioasă?! Că nu amestec viaţa personală cu cea artistică şi că, dacă am minţit o dată, acum mi-e imposibil să mint?...

Lucas o ascultă cu uimire şi se gândi la disconfortul pe care-l acuzase ea, pe când mâna lui îi alintase posteriorul. Zâmbi fără să vrea.

– Şi, atunci, cum te-ai îmbolnăvit?

– Povestea cu aventurierul e adevărată, totuşi, murmură ea.

O bătaie în uşă le întrerupse momentul de romantism. Cum nu răspunseră, aceasta se repetă, cu vădită nerăbdare.

– Nu trebuia să fac asta, mormăi el.

– Eu nu spun nimic. Pleacă atât cât mai poţi.

Lucas se dădu într-o parte, având grijă să-şi încheie nasturii, iar Marjorie se ridică de pe pat, îşi strânse halatul şi se îndreptă spre uşă.

– Ne-am gândit că Lucas v-a deranjat cam mult pentru un simplu autograf, zâmbi Anneliese, din cadrul uşii.

Lucas se strâmbă, văzând că Anton îşi luase în serios rolul de însoţitor al paraplegicului Alexander, care zâmbea tâmp, închipuindu-şi sigur ceva necurat la mijloc. Îşi ridică palma să-şi adune sudoarea de pe tâmple, dar apoi îşi aminti şi-şi şterse încet mâna pe pantaloni.

Cei trei intrară în camera artistei şi Anneliese închise uşa.

– Ştiu că nu e momentul potrivit, începu Alexander, dar nu cred că acesta va exista vreodată. Am discutat cu nepoata mea. Voiam să te întreb dacă te-ai gândit la viitor, dacă vrei să te întorci acasă...

Lucas îl privi lung, neştiind ce să-i răspundă. Tonul lui Alexander era mai rece decât şi l-ar fi închipuit şi, spre disperarea lui, îl întrista să descopere aceasta. Marjorie zâmbi.

– Vreţi să plecaţi?...

– Trebuie să ne continuăm drumul şi tu ar trebui să faci acelaşi lucru, îi sugeră Anneliese, cu blândeţe.

Lucas o înjură pe înfundate şi, uitându-se întâmplător spre Marjorie, aceasta clătină din cap, dezaprobator.

În clipa aceea, se auzi o bătaie puternică în uşă şi cei patru călători, însoţiţi de hangiu, pătrunseră în camera lui Marjorie. Aceasta văzu că prezenţa ei poate fi considerată neglijabilă şi se strecură în propriul pat, unde se ghemui într-un colţ, sub aşternut, cu perniţa în poală. Presimţea că avea să asiste la o scenă interesantă.

*

„Uită trecutul, uită greşeala. Întoarce-te acolo unde s-a născut dragostea.”

Pe când urcau peronul hanului, Lisbeth îşi dorise să moară, să se prăbuşească în glod. S-ar fi mulţumit şi cu un leşin, unul dintre atacurile acelea pe care le avea Lorenzo, deseori. Dar observase, cu părere de rău, că, deşi tâmplele îi fremătau încă, ea era stăpână pe simţurile ei şi exista posibilitatea să treacă victorios peste greaua încercare. Îi trecuse prin minte că ar fi putut să joace puţin teatru, dar ezitase, mai ales că era şi medicul pe acolo şi, cum ajunsese obiectul contemplării acestuia în minutele scurse până la destinaţie, chiar nu voia să fie atinsă de mâinile acestui om, indiferent că ar fi fost un simplu consult.

În puţinii paşi de la sala cea mare a hanului până la camera artistei, femeia analizase situaţia, aşa cum făcuse Coriolan, la întâlnirea din pădure. Practic, i se spusese că o persoană l-a recunoscut pe Lorenzo şi, probabil, al doilea era servitorul, Lucas Zuniga, sau oricum, aşa lăsase Kian să se înţeleagă. Lisbeth era convinsă că acei oameni erau oricare alţii, dar nu Lorenzo şi Lucas.

De altfel, deşi se chinuise să-şi însuşească acea imagine cu mult înainte de a o avea în faţa ochilor, Lisbeth îşi ţinu respiraţia când pricepu că scena din faţa ei era reală. Totuşi, dincolo de groaza de a-i vedea pe cei doi bărbaţi, inima ei încerca acum o bucurie nouă, căci doar le afla alături pe cele mai importante persoane din viaţa ei, pentru care se rugase încă de la plecarea lui Lorenzo de la moşie.

Îi venea să se arunce în braţele lor, uitând de orice altceva pe lume. Şi în acest „altceva” se puteau enumera şi violurile lui Lorenzo, dar şi jurămintele de dragoste ale lui Rex.

Dar îşi luă seama şi, înainte de a reacţiona în vreun fel, subtitui imaginea din mintea ei, în care nu se aflau decât cei doi iubiţi, Rex şezând pe scaunul acela şi Lorenzo, în picioare, lângă scaunul acestuia, celei reale, unde Anneliese îşi odihnea mâna pe umărul unchiului ei, iar Anton stătea supărat, la doi paşi depărtare de Lorenzo.

Lucas se încruntă, cuprins de indignare, neînţelegând cum de ajunsese acolo femeia asta şi temător că ea avea să dea totul în vileag. Alexander, însă, simţea aceeaşi bucurie a îndrăgostitului care-şi revede iubita şi îi zâmbi cu o emoţie pe care se vedea incapabil s-o ascundă.

Coriolan şi Kian se străduiau să rămână impasibili, deşi era prima dată când îi vedeau pe băieţi după fuga acestora de la sanatoriu şi îşi concentrau atenţia asupra bietei Lisbeth, sorbindu-i cea mai infimă reacţie. Iar ea, ştiindu-se urmărită, căuta să-şi stăpânească emoţiile, să nu permită inimii ei să exprime pe chip mai multă bucurie decât era cazul. Doar îşi vedea stăpânul şi un bun amic, de aceea îşi înghiţi nodul din gît şi zâmbi cu o vagă plăcere, ce se putea asemăna cu amabilitatea.

– Mă bucur să vă găsesc nevătămaţi, spuse ea.

– Doamna Lisbeth plecase în căutarea voastră, îi lămuri Kian.

Numai Renon era complet detaşat şi, dacă restul o uitaseră pe Marjorie, acesta observase obrajii ei îmbujoraţi şi se apropie de ea cu trusa în mână. Spre deosebire de Lisbeth, ea îi permise s-o consulte, mai ales că acel tumult de emoţii din încăpere îi provocase o stare de beţie nemaipomenită.

– Bună dimineaţa, dragilor! îi salută Coriolan.

Absorbiţi de Lisbeth, cei doi sesizaseră prezenţa autorităţilor ca pe ceva iminent, dar care nu-i atingea imediat. Alexander îşi ridică privirea spre comisar, iar

Lucas strânse din dinţi, enervat, muncindu-şi creierii, dacă să mai continue cu joaca sau să vorbească clar.

– Mă gândeam eu că o să-mi cadă greu mâncarea, dar nici măcar n-am mâncat, mormăi el, plictisit, neputând să se abţină.

– Mi-ar fi plăcut să apar mai devreme să vă trezesc din somn, aşa cum mi-aţi făcut voi când aţi evadat de la sanatoriu! rosti Coriolan, cu ameninţare în glas, apoi zâmbi răutăcios, văzând expresia lui Lisbeth.

Renon se răsuci spre el, uimit de tonul folosit, iar Kian rumegă înjurătura ce-i stătea pe buze. Îl lovi uşor cu cotul şi îi aruncă o privire care voia să însemne că emoţiile personale se lasă la poartă. Coriolan se încruntă uşor, privi o clipă în ochii lui Kian, apoi se uită la Lucas.

Lisbeth simţi un tremur uşor în buza inferioară şi îşi întredeschise buzele cât să le umezească uşor. Avu curajul să se uite spre comisar cu nevinovăţie. Într-adevăr, nu ştia ce se întâmplase în pădure, vedea bine că Lucas Zuniga lipsea, dar, de aici şi până la un eventual delict, trebuia un mic efort de gândire, iar rotiţele creierului ei se încăpăţânau să nu se mişte.

O salvă remarca doctorului:

– Domnul Lucas şi-a amintit să fie sarcastic.

Dar n-o salvă şi pe Marjorie care-şi muşca zadarnic buzele ca să nu pufnească în râs. Medicul o dojeni din priviri, dar ea îi şopti să tacă, că doar făcea eforturi vizibile să se stăpânească.

– Te aşteptam, domnule comisar, spuse Alexander, cu simplitate. Cât despre evadare, ei bine, nu ştiam că suntem captivi în casa medicului.

– Ce să zic, doctore? Iar amesteci nobilii cu sărăcimea, se băgă Anneliese, cu îngrozitoarea ei mâncărime de limbă.

Dacă Lisbeth îşi putuse imagina că nepoata lui Rex era acolo cu unicul scop de a-l salva pe acesta, şi sigur trebuie să fi încercat pe toate căile să-l scoată pe unchiul ei mai curat decât îl scosese preotul din cristelniţă, acum i se dovedea că Anneliese le inversase, într-un mod ciudat, identităţile.

Lucas îşi luă un moment să se calmeze, că nu voia să strice tot dintr-o prostie, şi se întoarse spre femeie, cu un zâmbet uşor:

– O doamnă este întotdeauna o doamnă, indiferent de situaţie.

Anneliese păli subit şi Coriolan crezu că aceasta avea să leşine, în timp ce Marjorie făcu o grimasă de neplăcere. Femeile schimbară priviri speriate, la care Lucas îşi muşcă buzele şi surâse, gândindu-se că, la o adică, le potoleşte pe amândouă fără probleme.

Alexander nu pricepu ce o supărase pe nepoata lui, dar îi trecu prin minte că nimic n-avea să mai fie cum fusese.

– Cum aţi aflat că suntem aici? îl întrebă pe Coriolan.

– Nu contează asta, spuse comisarul, uşor iritat, văzând că nu află nimic de la Lisbeth.

Anton schimbă o privire cu Kian.

– Şi ce-ai de gând acum? spuse Lucas, presându-şi mâna pe inimă. Ne tragi o mamă de bătaie ca la copiii neascultători şi mergem înapoi, la sanatoriu? Sau te-am supărat aşa de tare că vrei să ne predai autorităţilor?...

Lisbeth suspină fără să vrea.

– De ce v-aş preda autorităţilor? Nu caut glorie, cum spun unii. Medicul se strâmbă. Am aflat unele lucruri care v-ar putea interesa şi pe voi...

Se întrerupse văzând că Lucas păleşte, dintr-o dată, îşi smulse eşarfa de la gât şi îşi apăsă mâna pe inimă, timp în care stropi de sudoare îi curgeau pe tâmple. În clipa următoare, bărbatul se prăbuşea pe podea.

– Lorenzo!... urlă Lisbeth şi, fără a se mai gândi la consecinţe, se repezi să-l ajute pe tânăr.

Se uită disperată în jurul ei, la chipurile îngrozite ale celorlalţi, apoi către Alexander:

– Lorenzo, trebuie să-l ajutăm... murmură ea, cu lacrimi în ochi, încercând să-l ridice pe Lucas.

Sprijinit cu o mână de mânerul scaunului, Alexander se aplecă spre trupul bărbatului. Anneliese, speiată, îl îmbrăţişă cu braţul ca să-l susţină. Cu cealaltă mână, bărbatul îşi acoperi gura şi începu să tremure incontrolabil.

– Ce se întâmplă cu el??

Privirea pe care o schimbară Lisbeth şi Alexander era una de nedescris, o imagine mută o durerii, a pierderii inevitabile a unei părţii a acestuia triunghi amoros, pe care Lucas doar îl bănuise.

Bărbatul nu-şi pierduse cunoştinţa. Lipsa aerului îi produsese acea stare de ameţeală, dar, deşi îi vedea clar pe cei din jurul său, se simţea incapabil să scoată vreun cuvânt. Lisbeth îi luă mâna şi el i-o strânse în palma sa, regăsind pacea pe care o avusese mereu lângă această femeie.

– Ajutaţi-l!... se rugă ea, cu disperare în glas.

Coriolan scoase o exclamaţie de nemulţumire şi îşi îndoi genunchii, lăsându-se pe vine, lângă Lucas.

– Ia să-mi daţi voie! zise Renon cu voce tare şi se aplecă să-l asculte la inimă pe Lucas.

– Nu vă mai chinuiţi, doamnă, spuse Coriolan, atingându-i braţul. Ştim tot.

Lisbeth îl fixă cu privirea şi nu-şi desprinse ochii de la el nici după ce Kian o ajută să se ridice.

– Va fi bine, anunţă medicul şi-l ajută pe Lucas să se aşeze pe un scaun. Ultimele zvâcniri ale bolii.

Lucas îşi strânse cămaşa pe trup şi-şi încheie nasturii. Se părea că erau cu toţii la curent cu boala acestuia, că nimeni nu-i răspunse medicului.

– Să înţeleg că ştiţi despre ea. Ei bine, eu vă spun, totuşi, că Lorenzo de Castro suferea de o boală cardiacă cronică, ale cărei simptome par să se fi diminuat considerabil după administrarea permanentă a apei tofane. Adică, luată în doze mici, otrava a fost un bun medicament, îi explică lui Kian, care părea să nu fi înţeles.

Întorcându-se spre pacientul său, observă cu stupoare că acesta îşi trăsese scaunul lângă cel al lui Alexander şi, cu toate că îşi ţinea braţul îndoit pe spătar şi îşi sprijinea fruntea de el, îi dăduse mâna prietenului său, care îl privea compătimitor. Pricepu că legătura ce se crease între aceşti bărbaţi nu se putea rupe atât de uşor.

– Lisbeth?! Sunteţi bine? se auzi vocea lui Coriolan, din cealaltă parte a camerei, unde se afla patul. Îngrijorarea lui îi făcu pe Lucas şi Alexander să schimbe o privire. Ah, a leşinat!...

– Să mă bat singur dacă aici nu sunt tragedii antice! spuse Renon, exasperat. Păi, dacă îi arestau băieţii, ce se întâmpla? Că văd că leşină cu toţii, când nici măcar nu i-ai ameninţat cu ceva...

Kian pufni în râs. Anton împinse scaunul lui Alexander către pat.

Renon o trezise deja pe Lisbeth, cu ajutorul sărurilor.

– Îmi pare rău, dar pe doamna trebuie s-o consult în particular. Mă rog, doamnele pot rămâne.

– Să mergem în han, le strecură Coriolan lui Lucas şi Alexander. Avem multe de discutat, domnilor.

CAPITOLUL VIII

„ Nu privi înapoi, trecutul e înşelător. „

Coriolan refuzase cămăruţa pe care i-o oferise hangiul pentru anchetă, în favoarea unei mese în han, unde, de altfel, îi şi condusese pe cei doi tineri. Hanul era deja aglomerat la ora aceea a prânzului, aşa că puteau discuta liniştiţi, fără a atrage atenţia asupra lor.

Atacul acela îl determinase pe Lucas să revină la gânduri mai bune. În fond, Marjorie avea dreptate, depindea doar de el ca să se salveze şi, exceptând chiar cearta pe care o avusese cu artista, fusese destul de cuminte încât să nu se incrimineze prea tare.

Alexander era criminalul care avea să plătească pentru tot, în timp ce el se va întoarce frumos la moşia lui. Tânărul presimţea de ceva vreme că nu putea spera decât la o moarte puţin dureroasă şi era calm, împăcat cu gândul acesta. Îi părea rău totuşi că supravieţuise accidentului şi rănii de la piept, ca să nu se poată bucura de şansa oferită vieţii.

– Nu vă îngrijoraţi, dragilor, spuse Coriolan. N-am să vă reproşez că aţi profitat de libertatea pe care v-am oferit-o, deşi eraţi în custodia mea. Din contră, vă propun să discutăm lejer, la un pahar de vin, ca nişte vechi amici.

Lucas îl privi lung, cu un soi de oboseală, iar Alexander încuviinţă. Hangiul le puse pe masă o carafă cu vin, iar Lucas îi ceru să-i aducă nişte friptură.

– Vă invit să construim împreună o poveste, spuse comisarul, deschizând pe masă carnetul pe care-l ţinea mereu cu sine. Avem trei personaje principale: Rex „Alexander" Korda – ucigaş plătit, Lorenzo „Lucas" de Castro – unul dintre duşmanii domnului de Angicourt şi nefericitul Lucas Zuniga, servitorul lui Lorenzo.

Făcu o pauză, căutând acceptul băieţilor. Alexander consimţi. Lucas nu-i răspunse, fiind absorbit de puiul fript din faţa sa, din care rupea bucăţi mari şi înghiţea cu poftă.

– Ei bine, începu comisarul, Lorenzo de Castro se pregătea să pornească într-o călătorie, când Lucas, pe care-l concediase, îi cere permisiunea să-l însoţească.

Se opri, uitându-se la Lucas.

– Nu sărbătorisem nicio logodnă, spuse el, cu gura plină, Lisbeth e metresa mea şi nu aveam gânduri de căsătorie cu ea. Coriolan îşi înălţă o sprânceană, iar Alexander îşi muşcă buzele. Pe Lucas l-am concediat fiindcă îmi furase banii cu care îl trimisesem la un partener de afaceri. Din acest motiv am plecat la drum în dimineaţa aceea, ca să-i prezint scuzele mele baronului şi să-i explic de ce n-au ajuns banii la dânsul; Lucas m-a aşteptat în curtea castelului şi s-a agăţat de mine ca un milog să-l iert şi să-i permit să slujească un an încheiat la baron, fără plată, dacă acesta îl primea la moşia lui. Ca să scap de milogeala servitorului, l-am lăsat să urce în trăsură.

Alexander nu se mai mira de aroganţa prietenului său.

– Rex Korda te aştepta la o răspântie, continuă Coriolan, şi, văzând trăsura ţintei sale, dă bice calului şi începe să urmărească vehiculul. Numai că Rex nu se aştepta să fii însoţit.

Alexander ştia că venise rândul lui să povestească, dar nu-şi amintea nimic despre atentatul din pădure. Se uită la bărbaţi, stânjenit, apoi mormăi o scuză şi-şi aplecă privirea, întristat. Îşi trase spre el paharul umplut de comisar şi se concentră asupra licorii parfumate, doar ca să-şi ascundă flăcările din priviri.

– Nu ştiu cum am ajuns în pădure şi nici ce am făcut acolo...

Lucas îşi lăsă mâna pe braţul lui, consolant şi ocrotitor, deopotrivă.

– Într-adevăr, continuă el, prezenţa servitorului l-a tulburat şi atunci a început să greşească. Nu cred că se aştepta ca Lucas Zuniga să mă ajute, ştiind, probabil, că servitorii mei nu mă plac.

– Să te ajute?...

Răsfoind agenda, comisarului îi alunecă pe podea o pagină ruptă. Se aplecă pe sub masă ca s-o ridice şi, profitând de neatenţia lui, Lucas apucă sticla de vin şi îi umplu comisarului paharul ce era pe jumătate golit.

Alexander îl mustră din priviri, iar Lucas îi şopti la ureche, zâmbind:

– Îl îmbătăm şi pe urmă, fugim...

Coriolan reveni pe scaunul său, dar nu observă nimic. Se uită întrebător spre Lucas.

– Da, continuă acesta. Văzând că se trage asupra noastră, i-am dat lui Lucas unul dintre revolvere mele şi am tras şi noi spre cel care ne urmărea. Atacatorul s-a enervat, că sigur nu se aştepta nici să ne apărăm cu atâta îndârjire şi, preţ de câteva secunde, am susţinut o înfruntare de zile mari.

– Lucas e împuşcat în spate, din greşeală. Vehiculul se răstoarnă; servitorul este târât şi aruncat în prăpastie, iar Lorenzo, care trebuia să moară otrăvit, îşi revine.

– Nici nu ştiu când a fost lovit de glonţ; mi-a zis că l-a muşcat ceva de spate.

– Şi brăţara? Cum a ajuns la el?

– Dintr-o întâmplare, spuse Lucas, zâmbind. Tu ai văzut-o ca pe dovadă, dar nu era nimic, de fapt. Cred că mi-a căzut de pe încheietură şi el a găsit-o. Şi pe urmă s-a răsturnat vehiculul şi mi-am pierdut cunoştinţa. Când m-am trezit, mă durea piciorul stâng, pe care-l aveam blocat sub canapeaua căzută. Am reuşit să mă desprind de acolo; aveam hainele sfâşiate şi eram plin de zgârieturi şi de vânătăi. Şi atunci, l-am văzut pe Alexander luptându-se să-l arunce pe Lucas în prăpastie. Aveam revolverul în mână.

– V-aţi încăierat şi l-ai împuşcat în piept pe atacator; Rex te-a lovit cu ceva în cap, presupun că o piatră, şi tu ai leşinat din nou. Criminalul fuge de la locul faptei şi, întâlnind un căruţaş, îi spune că merge să caute un medic, crezând că astfel şi-a creat un alibi. Dar porneşte furtuna şi, speriat de fulgere, calul se smuceşte din hăţuri şi Rex este izbit puternic de un copac.

Lucas încuviinţă, energic, sorbind din vin.

– Din acest punct, povestea devine anchetă; unul dintre voi pleacă acasă, iar celălalt, pe lumea cealaltă.

Alexander suspină, fără să vrea.

– Eu nu îl acuz de nimic, spuse Lucas, luându-l de mână pe bărbat, protector.

Alexander nu-şi trase mâna, dar făcu o grimasă de neplăcere.

– Tu? Care abia aşteptai să ne scoatem săbiile din teacă?...

Lucas zâmbi uşor, îi strânse mâna puţin mai tare decât era cazul, apoi i-o eliberă, întorcându-se la mâncarea lui. Coriolan îi privi cu suspiciune, de parcă ar fi înţeles cu totul altceva din grija lui Lucas. Şi nu era vorba de afecţiune acolo.

– Dragii mei, au fost zile când aş fi venit la voi şi v-aş fi promis clemenţă dacă v-aţi fi deschis inima în faţa mea.

Alexander oftă.

– Îţi aduci aminte, Lucas? Singurul lucru pe care l-am dorit mereu de la tine a fost sinceritatea. Şi l-am primit, domnule de Castro, dar până când ai început să-ţi aminteşti şi aveam cu adevărat nevoie de amintirile dumitale. Deloc curios faptul că acel moment a coincis cu trezirea domnului Rex Korda; ce a uimit pe toată lumea a fost prietenia dintre voi, deşi eraţi convinşi că sunteţi duşmani, criminal şi victimă. V-am lăsat atunci cu discuţiile voastre interminabile, aparent inofensive şi inutile,

sperând că veţi veni singuri la mine şi eu mi-am văzut de investigaţia mea, pe alte planuri. Aşteptarea a fost inutilă, nu discuţiile şi, dacă îmi puneam oamenii să vă urmărească, poate că nici nu mai era nevoie să mă deplasez de la biroul meu, deoarece cazul s-ar fi rezolvat de la sine.

Lucas pufni, iar Alexander îi aruncă o privire scurtă, revenind apoi la comisar.

– Domnişoara Korda a făcut neghiobia de a-şi lua identitatea lui Lorenzo, fără a se gândi câtuşi de puţin cu cine vorbeşte şi că spusele ei pot fi verificate curând. Am vrut să cred, pentru binele tuturor, că mortul din prăpastie este ucigaşul, un hoţ care-i smulsese lui Lorenzo brăţara de pe mână. Nu era atât de imposibil cum ar fi putut crede Anneliese ca brăţara să fie a servitorului, dar mi-am dat seama repede că Alexander nu poate fi de Castro, oricât de mult şi-ar fi dorit nepoata lui. Rex Korda are un semn distinctiv, semn pe care-l posedă şi Alexander. Dar nu m-am luat după o biată coincidenţă, desigur. Tulburarea doamnei Lisbeth mi-a confirmat unele bănuieli, însă ce m-a convins pe deplin că Alexander e Rex, au fost două persoane, prima dintre ele fiind un martor de care acesta a uitat cu desăvârşire. Celălalt e medicul nostru, Renon, care ne va povesti totul mai în colo.

– Ce martor?... întrebă Alexander.

– Domnule Korda, te-ai îngrijit de servitorul ucis din greşeală, de Lorenzo să rămână leşinat şi după ce fugeai de la locul crimei, de pistol chiar, dar ai uitat de o persoană care a asistat involuntar la toată întâmplarea.

– Vizitiul...

– Da. Am avut mărturia acestuia încă de la începutul anchetei şi doar pe baza ei, şi era destul pentru a te extrăda francezilor.

– Fraţii Jolieville...

– Într-adevăr. Dacă eşti dispus să cooperezi, voi avea grijă să fii închis într-un spital de boli mintale. Eu sunt adeptul ideei că un om trebuie să se căiască, să-şi găsească iertarea aici, nu la ultima împărtăşanie înaintea eşafodului. Nu crezi asta, Rex? Ai mai trecut o dată prin astea şi, dacă eu pot să te ajut să-ţi găseşti liniştea aici, să ştii că n-am să ezit s-o fac.

– Nu-mi amintesc prea multe, dar îţi stau la dispoziţie cu tot ce ştiu. Sunt convins că nu există dovezi contra mea, aşa că primul meu gest va fi să-ţi înmânez această scrisoare. Este echivalentul declaraţiei mele că i-am ucis cu bună ştiinţă pe fraţii de Jolieville.

– Francezii te vor duce direct la eşafod.

– Sunt pregătit.

– Înseamnă că-ţi laşi viaţa în mâinile mele, spuse Coriolan, pe un ton bizar.

– Ale mele, mai degrabă, se auzi vocea medicului, care tocmai venea spre masa lor.

Alexander tresări. Chiar n-avea poftă de prezenţa lui Renon, în clipa aceea.

*

– Niciodată nu mi-a plăcut partea asta. Şi cea de faţă este una dintre cele mai urâte, vă asigur. Să fim serioşi, aici e ceva grav şi chiar nu vreau să mă implic într-o situaţie de o asemenea gravitate. Aşa că prefer să rămân la rolul meu din piesă, cel de personaj secundar care face pe clovnul pe acolo, nu cel al travestitului care ştia prea multe şi şi-a pierdut capul pentru adevăr.

– Am o crimă şi un criminal, spuse Kian, încet, pe un ton rugător. Tu ştii ce s-a întâmplat aici, domnule DaVerso, mai zise, atingându-i uşor umărul lui Marjorie.

– Nu sunt eu cheia acestui mister; dacă n-ai fi întâlnit-o pe Lisbeth n-ai fi aflat nimic.

Instalaţi în cămăruţa pe care Coriolan o refuzase, Anneliese, Marjorie, Lisbeth şi Anton şedeau toţi patru, în această ordine, pe canapea, în timp ce Kian se plimba agitat prin încăpere.

– De ce le-ai încurcat identităţile, domnişoară? i se adresă Anneliesei, pe ton răstit. Credeai că-l vei scăpa pe unchiul dumitale, cu toate crimele pe care le-a comis? Te-ai înşelat teribil!

– M-am gândit că Lorenzo este un ins fără căpătâi, cu toată bogăţia lui, un singuratic şi, cum nu-l suferea nimeni şi mătuşile acaparaseră deja moşia, persoana lui putea fi uitată chiar de la plecarea de la conac. Speram ca Lisbeth să fie suficient de isteaţă ca să uite de omul acesta şi să rămână cu unchiul meu. Dar se vede bine că nu e decât o uşuratică şi prea stupidă ca să se bucure că scăpase de nenorocit.

Lisbeth simţi o căldură puternică în moalele capului şi se întoarse, contrariată, spre Anneliese. Nu stătu mult pe gânduri până să se repeadă în părul fetei. Aceasta ţipă, şi de durere, dar şi de surpriză, că nu se aştepta ca Lisbeth cea cuminte să o lovească, în loc să plângă în colţul ei. Marjorie se ridică de pe canapea, chinuindu-se să le despartă pe femei, pe când Anton se uita absent, fără a căuta să intervină.

– Potoliţi-vă, nebunelor!! urlă Kian. Vă credeţi pe mahala?

– Nu ştii ce spui, Anne! îi strigă Lisbeth, desfăcând mâna fetei din propriul păr. Eu îi iubesc. Dar tu nu ai cum să înţelegi asta, că n-ai iubit niciodată...

– Vi se pare un moment potrivit pentru încăierare? spuse Marjorie. Ce naiba, voi vreţi să scăpaţi tefere sau să vă omorâţi reciproc?... Şi fraierul de mine care voia să vă ajute să luaţi următorul tren spre Franţa. Fii om de înţeles, Kian, şi lasă-le să plece! se rugă de detectiv.

Kian îl studia absent pe tânărul DaVerso. Trebuia să admită că era destul de prezentabil în costum şi cu părul strâns în coadă simplă.

Lisbeth îi spusese că, atunci când se trezise din leşin, Marjorie era aplecată asupra ei şi îi încheia nasturii de la piept ai crinolinei, după consultul medicului. Şi că, fără strop de jenă pentru prezenţa ei, a început să se schimbe în haine bărbăteşti, spunând că e timpul pentru ea să plece, iar el trebuie să redevină domnul Renato DaVerso, dacă vrea să-i fie luate în seamă opiniile.

Ce uitase să menţioneze era că ei îi era teamă de bărbaţi, după abuzul din copilărie, şi că, mai întâi de a putea să discute cu ea, Renato fusese nevoit s-o calmeze, asigurând-o că nu-i va face niciun rău, el însuşi fiind o victimă. Rex şi Lorenzo erau deosebiţi, credea ea, acel tip de masculi alfa care puteau s-o protejeze de orice şi, de aceea, de ei nu-i era frică.

– Din câte am înţeles, doamna Lisbeth va fi mamă... murmură Kian. Poate că ai dreptate şi ar trebui s-o las să plece, meditä el. Dar ea nu trebuia să pornească la drum, în starea ei.

Femeile se liniştiră şi îşi reluară, cuminţi, locurile pe canapea. Auzindu-l pe detectiv, Lisbeth oftă uşor şi-şi lăsă privirile în jos, stingherită. Dacă nu leşina, nu afla nimeni secretul ei. Şi asta s-a întâmplat numai din cauza comisarului, replica lui cum că ei ar şti ***tot*** a fost echivalentul unei furtuni în mintea ei – se şi imaginase singură, crescându-şi copilaşii, pe când taţii lor se prăjeau în iad.

– Da, zâmbi Renato, medicul era să facă un atac, când şi-a dat seama de sarcină.

Lisbeth îl rugă din priviri pe bărbat să nu spună de al doilea copil, iar Renato clătină uşor din cap. Îşi simţea tâmplele zvâcnind.

– Cum aţi ştiut unde să ne căutaţi? întrebă Anneliese.

– Eu le-am spus, recunoscu Anton, cu jumătate de gură.

– Adevărat, admise Kian, omul vostru, pe care dumneata, domnişoară, l-ai cunoscut în timp ce veneai spre sanatoriu şi l-ai plătit să se dea drept servitor. S-a temut de închisoare şi a ţinut legătura cu colegul meu, care plecase odată cu evadaţii, şi la interogatoriu, i-a destăinuit tot ce ştia. Un lucru despre care n-am reuşit să aflu prea multe şi asupra căruia te-aş ruga să mă lămureşti este această hârtie.

Şi Kian scoase din buzunar o bucată de hârtie, peticită atât de mult că abia se mai înţelegea scrisul de pe ea. Bărbatul ezită să-i dea femeii hârtia, ci i-o arătă de la o oarecare depărtare.

– Recunoaşteţi acest scris, doamnă Lisbeth?

Femeia oftă prelung şi clătină din cap, afirmativ.

– Ştiţi cumva şi ce scrie aici?

Femeia încuviinţă.

– Prea bine.

– Pot să văd şi eu hârtia asta?! se băgă Anneliese.

– Nu vă îngrijoraţi, domnişoară, nu are legătură cu unchiul dumneavoastră.

Renato zâmbi compasional şi îi strânse mâna lui Lisbeth în palma sa.

– Unde aţi găsit foaia asta, domnule McFillan?...

– Unde credeţi, doamnă? În coşul domnului Lorenzo. Probabil că el se aştepta ca gunoiul să fie dus în dimineaţa aceea, lucru care nu s-a întâmplat, nu-i aşa?...

– Nu, recunoscu Lisbeth, fata care se ocupa de curăţenie în apartamentul stăpânului a fugit cu iubitul ei, în aceeaşi dimineaţă.

– Şi, atunci, coşul n-a mai fost golit... Ai idee de ce stăpânul, mai bine zis, iubitul tău a hotărât să facă lista asta bucăţi-bucăţele şi s-o arunce, cu o zi înainte de a pleca? Şi cât de sigur era el că va avea nevoie de protecţie în această călătorie, de şi-a luat cu sine un set de patru revolvere încărcate?...

– Banda lui Karonski? sugeră Anneliese.

– Presupun că da, răspunse Lisbeth, ridicând din umeri.

Kian pufni, enervat.

– Lăsaţi-mă, doamnă, cu teatrul ăsta! ţipă el, făcând-o să tresară, speriată. Crezi, cumva, că eu sunt Coriolan cel drăguţ? Nu, doamnă, aşa că ai face bine să spui adevărul!

– Kian, te rog... murmură Renato.

Şi, repezindu-se la el, îl prinse pe după grumaz şi îi şopti ceva la ureche. Lisbeth îngheţă. Kian se potoli imediat.

– Era amantul dumitale; ştiai de la celălalt amant că îl va ucide pe Lorenzo şi sigur i-ai spus ceva. Spune adevărul acum! În situaţia ta, e bine să stai undeva la ţară, la aer, să fii liniştită...

Lisbeth suspină.

– Şi, ce vreţi să vă spun, domnule McFillan? Să inventez ceva ca vă fiu pe plac?...

Kian oftă.

– Iar mă enervaţi, doamnă... Cine l-a otrăvit pe Lorenzo? Dumneata sau servitoarea?...

Lisbeth ezită un moment, apoi vorbi:

– Eu i-am administrat otrava, la sugestia lui Rex. Nu voiam să moară în felul în care ar fi murit în atacul din pădure.

– Şi era mai bine să-l omori cu mâna ta, nu? rânji Kian.

– Se poate spune că am mers la cacealma. Ştiam că are probleme cu inima şi mai ştiam şi că, în doze mici, aqua tofana poate fi medicament. Preferam să moară cu mine, liniştit, decât împuşcat de Rex.

Kian clătină din cap.

– Bine, doamnă. Încă o întrebare şi vă las să vă odihniţi, spuse el cu un zâmbet. Uitaţi-vă pe foaia aceasta şi spuneţi-mi ce ***nu*** vedeţi scris pe ea.

De data asta, îi întinse foaia şi aşteptă ca femeia să citească. Lisbeth parcurse lista şi, după ce meditã câteva secunde, îi răspunse, cu o uşoară uimire:

– Numele stăpânului meu...

– Şi de ce credeţi că lipseşte?

– Fiindcă nu mai reprezenta o ameninţare, rosti ea, cu o mică îndoială.

*

– Ştii cine este Anders von Stundetod? întrebă Coriolan.

Alexander clătină din cap.

– Da. Îmi amintesc totul despre Anders şi aproape nimic despre mine, recunoscu bărbatul, cu un zâmbet trist.

Renon îl privi cu o bucurie de nebun. Lucas găsi atitudinea omului atât de penibilă că se ridică de la masă şi îi cedă locul lui, doar ca să nu fie implicat în discuţie. Medicul nu aşteptă invitaţie, ci se aşeză imediat, cu ochii pironiţi în continuare pe Alexander, de parcă ar fi admirat un trofeu câştigat cu multă greutate. Lucas rămase în picioare, în spatele scaunului lui Alexander.

– Dacă-ţi aminteşti despre viaţa ta anterioară, atunci ştii ce-am discutat cu Anders, în temniţă, nu? îl ispiti medicul.

– Anders a murit la douăzeci şi cinci de ani, spuse Alexander. Şi eu am tot douăzeci şi cinci, deci acum ar trebui să aibă loc o schimbare. Coriolan îmi spune că, dacă îl ajut, îmi oferă clemenţă; Renato mă sfătuieşte să-mi salvez sufletul. Poate că eu sunt un fel de ucigaş universal, o entitate care se întrupează din nou, la o anumită perioadă de timp. Şi, dacă se poate spune că, pentru un om sănătos, media de vârstă ar trebuie să fie de o sută de ani, ar trebui să ating o vârstă respectabilă.

Alexander zâmbi uşor, fără pic de sarcasm.

– Te-am întrebat ceva, îi reproşă Renon.

– Îmi amintesc de pasiunea ta bolnăvicioasă pentru mine, pe care am regăsit-o la sanatoriu. Recunosc că m-a speriat şi prezenţa ta mi-a dat fiori întotdeauna.

– Am aşteptat să vii cu lămuriri, îl anunţă comisarul.

– Pe Irene am cunoscut-o la două luni după moartea lui Anders. Voia să li se alăture acelor femei-medic care îşi câştigaseră dreptul de a profesa fără a fi persiflate şi, cu ambiţia ei, eram convins că destinul avea să se modeleze după dorinţele ei. În ziua aceea ne dădusem întâlnire în poieniţa de lângă spital. Am aşteptat-o peste un ceas, dar ea n-a venit. În agitaţia aceea, în mintea mea s-a născut idea că Irene mă aştepta, de fapt, în interiorul clădirii. Nu ştiu cum am ajuns lângă ea, dar, de când am văzut-o întinsă pe podeaua primului salon, despletită şi însângerată, am simţit că eu eram responsabil de starea în care se afla.

– Cum să fii responsabil? întrebă comisarul.

– N-am fost lângă ea s-o apăr, spuse el cu tristeţe. Era sânge peste tot, pe sânul ei frumos, dezvelit din corset, pe poala sfâşiată a rochiei, pe coapsele feciorelnice, pe podea... Dar, în loc să mă sperie, imaginea aceea a suferinţei m-a tulburat într-un mod bizar; am dorit-o din prima clipă când ne-am întâlnit şi, văzând-o acolo, la doi paşi de mine şi aproape goală, am crezut că-mi pierd minţile.

Dar m-am abţinut. Ştiam amândoi că rana ei era prea adâncă şi nu mai putea supravieţui; nu pricepeam de unde ştiam asta, căci nu-i cercetasem plaga, dar ea mi-a confirmat-o, adăugând că totul avea să fie bine şi că nu era supărată pe mine.

A spus chiar că mă iartă şi lucrul acesta m-a uimit, fiindcă, până la urmă, nu era vina mea pentru ce se întâmplase. Cu mâini tremurânde, i-am atins obrazul zdrelit, apoi buzele muşcate până la sânge, părul încâlcit ca al unei nebune şi sânul drept, cu o plagă sub mamelon... Iar ea a întins braţele şi m-a lipit de trupul ei, suspinând. Am rugat-o să-mi spună cine i-a făcut asta, cine a fost monstrul care a profanat-o cu labele lui puturoase, iar ea a început să plângă şi mi-a spus că nu mai contează asta, că vrea s-o iubesc, să şterg urmele siluirii, să moară în braţele mele... Şi asta am făcut, ne-am iubit pe locul crimei. Asta ai văzut şi tu, Coriolan, deşi nu ştiu ce naiba căutai în spital la ora aia!

– D-asta am spus că o iubeai şi n-o puteai ucide dumneata, se apără comisarul.

– Câţi ani aveai?... întrebă Lucas, pe un ton complice.

– Zece ani, îi răspunse acesta cu jumătate de gură.

– Şi ce căutai acolo?... insistă bărbatul.

Comisarul îl înjură printre dinţi, iar Lucas pufni în râs. Alexander se înfruntă din priviri cu medicul. Înţelegea şi nu-i plăceau deloc insinuările nerostite ale acestuia.

– Criminalul nu a fost prins niciodată, spuse Coriolan. Şi asta fiindcă singurele amprente recente găsite erau ale dumitale, doctore, şi ale logodnicei tale.

Renon se încruntă.

– Da... Dar asta s-a discutat demult şi nu văd niciun rost să mă repet, spuse cu enervare în glas. Cred că Rex Korda este anchetat aici, nu medicul Xavier Renon, nu?!

Şi se ridică de pe scaun.

– Nu, domnule Renon, stai jos, te rog, mormăi Coriolan. Medicul nostru susţine că spiritul lui Anders ar fi ucis-o pe doamna Irene.

– Cum puteam s-o ucid eu?... se apără Alexander, cu un amestec de iritare şi teamă. Un spirit nu poate omorî decât dacă posedă o persoană.

– Şi dumneata, Rex Korda, m-ai posedat pe mine! strigă medicul. Şi mi-ai ucis logodnica, nenorocitule!

– Dacă Anders a făcut asta, deşi ţi-a spus că nu ştie nimic despre închipuirile dumitale cu plimbări nocturne în locuri necunoscute, atunci chiar dumneata ţi-ai ucis iubita.

Renon se ridică din nou şi-l apucă pe Alexander de gulerul cămăşii. Lucas îl împinse pe medic şi-l îmbrăţişă protector pe prietenul său.

– Nu ţi se pare că eşti puţin nebun, domnule?!...

– Da, sigur că sunt nebun! urlă Renon. Cum crezi că mai pot fi întreg la minte după trauma asta?

– Mai bine ai recunoaşte că ai pierderi de memorie, spuse Lucas ca pentru sine.

– Auzi, „domnule amnezic”, cred că eu sunt medicul aici, nu dumneata! se enervă Renon.

Lucas îl privi bănuitor, apoi surâse ca să-şi ascundă enervarea.

– N-am vrut să sune ca o ofensă.

Coriolan îşi muşcă buzele; cât de drag îi era medicul, în clipa aceea îi venea să-l ia la pumni. Şi nici acum nu era vorba de simpatia lui faţă de tânăr.

– Mă duc să văd ce face Lisbeth, îi strecură Lucas lui Alexander. Vă las să discutaţi în linişte, spuse cu voce tare. Am auzit de un farmacist care ar fi cazat în han; am mâncat ceva dulce dimineaţă şi mă doare un dinte...

Lucas îşi frecă uşor falca stângă care, spre surprinderea lui, chiar îl durea puţin.

– Păi, vezi, dacă ai mâncat singur? îl repezi medicul, indignat că nu-i cere lui ajutorul. Dacă o împărţeai, nu te mai durea acum!

– Dar am împărţit-o, continuă Lucas, cu prefăcută mirare, făcându-i jocul. I-am dat şi lui Renato jumătate din ea.

– Şi nu puteai să împarţi şi durerea cu el?

– Păi, eu i-am zis să-mi ţină puţin dintele la el în gură, ca să-l doară şi pe el, dar m-a refuzat, se apără Lucas.

Coriolan şi Alexander schimbară o privire.

– Înţeleg, zise medicul, cu un zâmbet strâmb. În cazul acesta, du-te, domnule de Castro, şi alină-ţi durerea!

Lucas îi salută printr-o înclinare a capului şi se îndepărtă de la masa lor.

– Imposibil! Atâta impertinenţă pe capul lui! L-aţi auzit sau sunt eu nebun??

– Linişteşte-te, doctore! se răsti comisarul. Dumneata l-ai întărâtat!

Alexander îşi dorea să fie în altă parte, nu conta dacă era vorba de acea altă lume, de care vorbise Coriolan.

– Rex, avem de discutat, îi spuse comisarul.

Alexander clătină din cap, agasat, semn că voia să fie lăsat în pace.

– Am spus că avem de discutat! Tonul comisarul cerea atenţia lui. Lorenzo nu trebuia să fie prezent la această conversaţie, completă el.

– Poate, spuse Alexander, deşi nu înţelegea.

– Îl urmăresc pe omul acesta de o bună bucată de vreme, spuse comisarul, punându-i dinainte un portret în cărbune. Alexander recunoscu favoriţii stufoşi ai contelui. Ajută-mă să-l prind pe Angicourt şi te voi salva.

Alexander încuviinţă, oftând. Lui Renon îi pieri sângele din obraz.

– Cum?! Cum să-l salvezi?... Korda trebuie să plătească pentru crimele lui, să moară cum a murit şi Irene a mea!

– Nu eu am omorât-o pe Irene, spuse Alexander, exasperat, ci obsesia ta pentru mine!

Medicul se ridică iar de pe scaun, contrariat de îndrăzneala ucigaşului.

– Are dreptate, Xavier, zise Coriolan, evitându-i privirea încruntată. Obsesia ta pentru Anders, pentru reîncarnarea lui şi pentru crima din Turn. Ai pierderi de memorie, semn al demenţei...

– Ce tot vorbeşti, nevolnicule?...

– Mi-ai povestit că ai avut şi mai ai momente când te trezeşti în locuri necunoscute şi nu ştii cum ai ajuns acolo. Iar cea mai bună dovadă că suferi de această boală o pot aduce chiar eu: te-am văzut intrând în clădirea părăsită, având-o la braţ pe logodnica dumitale.

– Şi de ce n-ai spus nimic atunci?... De ce nu te-ai dus la poliţie să spui ce-ai văzut?

– Fiindcă eram doar un puşti curios, care nici nu avea ce să caute în acel loc. Am riscat şi am mers la comisariat, dar poliţiştii nu m-au crezut. Aşa că mi-am dorit ca, într-o zi, să ajung eu om al legii ca să pot ancheta cazul lui Irene, fiindcă medicul Renon, cel îndrăgit de toată comunitatea, a fost crezut şi compătimit.

– De ce n-ai venit să mă arestezi, dacă erai sigur că eu mi-am ucis iubita?... întrebă cu un rânjet ameninţător.

– Fiindcă am sperat să ai remuşcări, să vii singur la mine, dar tu erai convins că spiritul lui Anders e criminalul. Bine că mi-ai spus asta numai mie, ci nu şi poliţiştilor, că te-ar fi băgat la ospiciu. De aceea nu te-am arestat. Mi-am dat seama demult de demenţa dumitale şi n-am vrut să ţi se deschidă iar proces, ca să fi iertat pentru că ţi-a lipsit discernământul.

CAPITOLUL IX

Lucas se strecură în camera lui Marjorie şi se aşeză cuminte într-un fotoliu. Marjorie se demachia în faţa măsuţei de toaletă şi, zărindu-l în reflexia oglinzii, tresări speriată şi scăpă o înjurătură. Lucas începu să râdă şi se aşeză mai confortabil în fotoliul său.

– Da, domnule de Castro. Cu vă pot ajuta?

– Începusem o discuţie, înainte de a fi întrerupţi. Şi aş dori să continuăm de unde rămăsesem. Spune-mi despre aventurierul tău.

– Cred că nu vorbeşti serios! Am să te rog să pleci.

– Eu am venit să ne împăcăm, zise tânărul cu un soi de inocenţă care o dezarmă pe femeie. Se ridică de pe fotoliu şi, apropiindu-se încet de scaun, îşi lăsă palmele peste umerii ei; ea tresări la atingere şi îl privi suspicioasă. S-ar putea ca lucrurile să se fi rezolvat de la sine.

Marjorie clătină din cap. Se răsuci spre Lucas când acesta ocoli scaunul şi veni în dreapta ei.

– Ce naiba vrei de la mine? se răsti la el.

– Vreau să-mi povesteşti.

– De ce? Ţi-ai dat seama că te simţi atras de bărbaţii efeminaţi? rânji ea.

Lucas râse şi ochii îi străluciră.

– Nu am asemenea preferinţe, spuse el muşcându-şi uşor buzele. Dar cred că poţi îndrăgi o persoană indiferent de natura ei.

– Ce-ar trebui să înţeleg de aici, domnule Lozenzo? Dumneata l-ai îndrăgi pe Rex mai mult decât ca pe un frate?

– Posibil, răspunse Lucas fără a se gândi prea mult. Din acest motiv vreau să-mi vorbeşti despre tine; sunt curios să aflu cum ai ajuns în situaţia aceasta.

– Chiar vrei să asculţi povestea mea? întrebă ea cu îndoială, după ce chibzui un moment.

Lucas încuviinţă. Se întoarse la fotoliu şi se aşeză.

– Ei bine, mă numesc Renato DaVerso şi m-am născut în Toscana. Părinţii mei m-au dezmoştenit încă din adolescenţă, fiindcă nu eram fiul pe care şi-l doreau ei. Am plecat de acasă căci, oricum, nimic nu mă lega de locurile acelea decât surioara mea, Francesca.

Am avut o copilărie frumoasă. Pe vremea aceea, făceam mai totul împreună şi credeam că nimic nu ne va despărţi vreodată. După ce ne terminam lecţiile, ne jucam în pădurea din spatele castelului, interpretam roluri din piese de teatru şi cântam cât era ziua de mare.

Odată, am primit un escadron de husari şi am fost atât de încântat de el că multe zile mi le-am petrecut jucându-mă doar cu acei soldăţei argintaţi. Simţindu-se abandonată, Francesca a răbdat cât a răbdat, apoi a venit la mine şi mi-a spus, cu blândeţe: „Oare pe soldăţeii tăi nu-i aşteaptă nimeni, nu au şi eu iubite care plâng de dorul lor, asemeni domniţelor din romanele pe care le citim noi?” I-am spus că nu mă gândisem la asta până atunci, iar sora mea mi-a zis că s-ar fi gândit ea în locul meu şi poate că era timpul să le acord prietenilor mei câte o permisie. Am încuviinţat şi, lăsând soldăţeii, m-am întors la joaca noastră favorită.

Prima dată când am cântat în faţa unui public a fost alături de Francesca mea, la petrecerile de la castel. Toată lumea ne felicita, ne spunea că avem voci de heruvimi, dar ce auzeam discutându-se pe la colţuri mă întrista şi mă nedumerea totodată.

– Ce se spunea?...

– Eh, că eram adolescent, că vocea mea avea să se schimbe şi îşi va pierde acele calităţi, pentru ale căror conservare alţi băieţi îşi sacrificau trupul. Eram naiv pe atunci şi aplecam urechea la orice prostie.

Vocea nu mi s-a schimbat şi, oricum, asta era ultima mea grijă. Tatăl meu m-a luat deoparte, după una din petreceri, şi m-a înştiinţat că era cazul să renunţ la copilăriile mele, adică la orele de canto şi la studiile de Drept, pentru că aveam să conduc afacerile familiei. M-a ameninţat că dacă nu-mi bag minţile în cap mă dezmoşteneşte. Aşa că am fugit de acasă, iar el şi-a ţinut promisiunea.

La vremea când am luat în serios privirile galeşe ale admiratoarelor mele eram deja intoxicat de romantismul cărţilor citite şi al pieselor interpretate cu surioara mea. Şi atunci, am căutat cu lăcomie dragostea în patul unei şi al alteia, dar n-am găsit decât împreunări sălbatice şi istovitoare, fără strop de plăcere. Însă n-am renunţat la dragoste, ştiam că acelea fuseseră cazuri izolate şi exista, desigur, şi fata aceea care să ştie să iubească în tăcere şi să-ţi înalţe sufletul cu un simplu zâmbet.

– Deci, d-asta nu-ţi plac femeile, rânji Lucas.

– N-am zis că nu-mi plac, se apără Renato. În fine, m-am plâns Francescăi şi ea mi-a spus că trebuie să am dreptate, că iubita pe care o aştept va apare la momentul potrivit. Că dragostea, romantismul există şi mi i-a dat exemplu pe tinerii ce o curtau. Şi atunci, i-am privit cu mai multă atenţie.

Amadeo era unul dintre aceşti tineri. Era un tânăr galant şi o prezenţă plăcută, iar Francesca îi adora compania.

Într-una din zile, Amadeo o aştepta pe sora mea, pe canapeaua din salon. Eu mă pregăteam să ies în grădină, când tânărul, confundându-mă desigur cu Francesca, mă oprii şi, mângâindu-mi obrazul, îmi spuse că sunt frumoasă. Cred că astfel de vorbe îmi doream să rostesc şi eu sau să aud de pe buzele adoratoarelor mele, căci, auzindu-le de la Amadeo, fie el bărbat ca şi mine, mi-am simţit inima încălzindu-se; când am ajuns în pavilionul din grădină, aveam deja lacrimi în ochi şi sufletul mi se sfâşia de o durere pe care n-o înţelegeam.

Am crezut că-mi trădez sora şi am mers la ea să mă destăinui. Ea m-a ascultat, apoi mi-a spus să fiu cu băgare de seamă că Amadeo poate fi cu totul alt ins decât cel pe care-l cunoşteam noi. „Am coborât în salon la câteva secunde după plecarea ta şi domnul acesta n-a părut deloc surprins să mă revadă în crinolina argintie, după ce mă văzuse mai devreme în haine bărbăteşti. Înseamnă că ştia bine ce vorbea şi pe cine avea în faţa lui.” Într-adevăr, uimit de gestul omului, nici nu mi-am dat seama că hainele mele nu permiteau nicio confuzie adevărată.

Tata ne-a interzis să mai dăm reprezentaţii în casă şi ne-a cerut să ne concentrăm asupra atribuţiilor noastre. Astfel, sora mea a început să fie curtată de un văduv, urât şi ursuz, iar eu l-am însoţit pe tata la mina de diamant.

Bineînţeles că-mi displăcea să lucrez acolo şi găseam diverse motive ca să pot pleca mai curând acasă. Dar eram atras, de fiecare dată, de trupa de teatru ambulant care venise în oraşul nostru. Adoram costumele, muzica, repetiţiile, totul. Am rugat-o pe Francesca să mă însoţească la piesele de teatru, dar imediat ne-am dat seama că tata nu ne va permite să ieşim. Aşa că ne-a venit o idee trăsnită şi anume, să ne deghizăm în ţărăncuţe; incredibil cât bine ne stătea împreună, în rochiile acelea simple.

Apariţia noastră la teatru a frânt multe inimi, iar noi ne amuzam, neştiutori. Am aflat că trupa căuta o artistă şi i-am sugerat Francescăi să se angajeze în trupă; ea s-a întristat şi mi-a spus că nu poate, fiindcă urma să se mute în casa soţului ei, dar nu era o idee rea să încerc eu. Pe atunci, chiar n-am văzut nimic rău în asta.

M-au primit cu bucurie în trupă şi eram cel mai fericit, chiar dacă trebuia să cânt în travesti. Şi au trecut astfel două luni de zile. Într-o seară, l-am zărit în public pe tânărul Amadeo. El m-a recunoscut imediat, chiar dacă aveam machiajul acela năstruşnic; de fapt, a recunoscut-o pe sora mea.

După fiecare reprezentaţie, Amadeo mă invita să ne plimbăm pe malul lacului din apropiere, discutam, râdeam de nimicuri, iar el mă săruta pe amândoi obrajii. Atunci, ne opream, puţin stingheriţi, şi ne continuam plimbarea, fără o vorbă.

Ceva îmi spunea că Amadeo ştia şi acum cu cine vorbea, dar nu voia să strice ce se înfiripa între noi. Abia atunci când m-a sărutat cu adevărat mi-am dat seama că nu e bine ce se întâmplă şi, dacă el nu voia să strice farmecul, era timpul s-o fac eu, să-i spun clar că sunt Renato şi nu pentru el mă îmbrăcam în femeie.

Lucas clătină din cap, amuzat.

– Tu ai zis că vrei să asculţi, nu eu te-am obligat! se supără bărbatul.

– Hai, continuă, zâmbi Lucas.

– În seara următoare, Amadeo m-a întâmpinat cu cel mai mare buchet de flori pe care-l văzusem vreodată, am luat cina împreună, am discutat şi am hotărât să amân momentul. Şi lucrurile mergeau perfect ca Francesca, artista teatrului, dar ca Renato nu mai aveam viaţă.

M-am simţit mizerabil când am înţeles că-l îndrăgesc pe tânăr. Dar nu puteam fugi de sentimentele mele. Zile şi nopţi de-a rândul ne tachinaserăm reciproc, cu săruturi furate pe la colţuri, până ce, într-o noapte, ne-am pierdut capul şi când ne-am dezmeticit eram amândoi în patul din cabina mea. Şi asta s-a întâmplat abia când Amadeo mi-a înlăturat poalele rochiei.

Atunci, buzele lui mi-au părăsit gâtul şi ochii priveau, uimiţi, către zona mea pelviană. Îi înţelegeam dezamăgirea şi, pe de-o parte, îmi părea rău că trebuia să treacă prin asta din pricina mea, dar eram deja prea departe, orice clipă scursă îmi părea o veşnicie şi aproape că îl rugam, în mintea mea, să accepte situaţia. Măcar în noaptea aceea.

„Atâta timp am crezut că mă îndrăgostesc de sora ta, a spus el, abia şoptit, când de fapt, eu te iubeam pe tine... ” Acestea au fost singurele lui cuvinte. Şi am primit atunci unirea aceea blândă şi drăgăstoasă pe care mi-o dorisem dintotdeauna.

Lucas oftă, prefăcându-se emoţionat, apoi zâmbi.

– Trupa urma să plece în alt oraş, aşa că am plecat împreună cu ea. Amadeo m-a urmat, bineînţeles. Iar eu îmi imaginam că, de fapt, fugisem cu el.

Am străbătut mai multe oraşe, am dat spectacole, am fost adoraţi şi aplaudaţi. În cele din urmă, mica noastră caravană a făcut popas în proximitatea unei şatre de ţigani nomazi. Starostele ne-a rugat să-i ţinem companie la vremea cinei şi noi am acceptat.

Drept mulţumire, eu şi Katia am interpretat o scenetă dramatică, în care două surori, fete bătrâne, îşi povestesc deziluziile în amor. Toţi au fost încântaţi şi, după cină, starostele ne-a propus să dormim în şatră în seara aceea.

Eu n-am putut dormi. Privirile pe care le aruncase fiica starostelui către iubitul meu Amadeo, pe parcursul cinei, îmi alungaseră oboseala.

În dimineaţa următoare, Amadeo nu mai era lângă mine când m-am trezit, iar de afară se auzea zgomot de voci. Am recunoscut vocea starostelui, iar acesta vorbea chiar despre Amadeo.

Mi-am tras repede pelerina pe mine, că venise deja toamna şi dimineţile erau destul de reci, şi am ieşit din cort. Şi ce am văzut atunci, m-a lăsat fără grai.

Starostele şedea pe un scaun cu spătar înalt şi, îngenunchiat în faţa lui, între doi ţigani vânjoşi care-l ameninţau cu pumnalele din mâini, se afla chiar dragul meu prieten. În dreapta starostelui, stătea cuminte, cu capul plecat, fiica lui, Marjorie.

N-am înţeles prea bine ce se întâmplă, dar, în esenţă, nebuna aceea îl acuza pe Amadeo că ar fi siluit-o, când el dormise în cortul meu. Starostele îi ceru să accepte s-o ia de soţie pe fată, dar Amadeo îl refuză, explicându-i că el iubea deja pe altcineva şi, dintr-un anumit motiv, era imposibil ca el să fi fost în cortul lui Marjorie. Şi i-a spus atunci că fusese toată noaptea în cortul meu, lucru ce nu-l salva deloc, fiindcă purtam travesti; înţelegeam ce voia Amadeo să demonstreze, dar pentru asta trebuia să mă deconspir.

M-am uitat, îngrozit, către colegii mei de trupă şi-mi şi imaginam ce mutre ar fi făcut auzind că sunt bărbat. De aceea, m-am prefăcut că nu pricep ce voia Amadeo de la mine şi mi-am cerut scuze, zâmbind. Şi zâmbetul mi-a îngheţat pe buze, căci, în clipa următoare, pumnalul unuia dintre ţigani a străpuns pieptul dragului meu Amadeo.

A urmat o încăierare stupidă între bărbaţii din trupa noastră, Edmund şi Angelo, şi băieţii starostelui, timp în care eu m-am strecurat înapoi în cortul meu şi am început să plâng, deznădăjduit. N-am avut curaj să ies, să văd cadavrul lui Amadeo.

Am fugit. Peste o lună de la această întâmplare, am primit o veste de la medicul care mă consulta: în locul unei sarcini, lucru imposibil de altfel, Amadeo îmi lăsase o boală venerică.

Lucas se uită lung, neîncrezător.

– Ai spus că-l iubeai pe amorezul tău şi n-ai putut să stai să-l jeleşti?... Scuză-mă, dar miroşi de la o poştă a laşitate, domnule. Eh, trebuie să recunoşti că pedeapsa a fost pe măsura păcatului.

– De-a lungul timpului, m-am mai întâlnit cu prieteni de familie, cunoştinţe, care, văzându-mă cântând în diverse localuri, travestit, au rămas şocaţi şi, pe urmă, m-au ironizat din plin. Nu-mi părea rău pentru mine, o meritam, dar dacă s-ar fi petrecut asta şi cu Francesca şi aş fi aflat aş fi făcut moarte de om. Fiindcă eu mi-am ales destinul, pe când ea a fost obligată de situaţie.

– Îmi place cum gândeşti, recunoscu Lucas şi se ridică să plece. Mă bucur, pe de-o parte, că eşti condamnat, altfel ar fi trebuit să-mi murdăresc mâinile cu tine. Şi, sincer acum, aflându-ţi povestea, să ştii că nu mi-ar fi făcut nicio plăcere.

Lucas ieşi din cameră, cu un zâmbet ciudat pe buze. Renato îl urmări cu privirea şi oftă.

*

Medicul se lăsă să cadă pe scaun şi-şi îngropă faţa în palme, suspinând.

– Sunt un nenorocit, nenorocit... se tânguia el.

Însă, văzând-o pe Lisbeth printre gratiile degetelor, cum se apropie de masa lor, Renon sări de pe scaun, cu o bucurie răutăcioasă în priviri.

– Domnule Korda, ştiţi că doamna Lisbeth va fi mamă şi va avea gemeni? Desigur că domnul de Castro e părintele acestor prunci, fiindcă doamna este metresa lui. Dar mă tem că îi va creşte Lisbeth, singură că „Lucas” Lorenzo nu se va căsători cu ea şi chiar dacă îi eşti iubit, nici dumneata nu le vei putea fi tată adoptiv, căci vei atârna frumos în ştreang, cât de curând. Voi avea grijă personal de asta.

Lisbeth se întristă, iar Lucas se abţinu să-l insulte pe doctor. Coriolan îşi pierdu cumpătul.

– Să pleci în clipa asta! tună el către medic. M-ai rugat să te las să participi la anchetă fiindcă voiai neapărat să vorbeşti cu Alexander şi eu, băiat bun, ţi-am permis. Dar ai întrecut măsura, domnule! Aşa că pleacă, până nu-mi chem oamenii să te scoată afară din han.

Medicul făcu o grimasă şi, prinzând-o de braţ pe Lisbeth, o luă cu el, şoptindu-i ceva la ureche. Ea aruncă o privire în spate, către bărbaţii care se uitau după ei, uimiţi, apoi se supuse omului, care aproape că o târa după sine spre altă masă.

– Ascultă bine ce-ţi voi spune, îi strecură el după ce se aşezară, dacă vrei să-ţi creşti liniştită copiii, trebuie să faci ce-ţi spun. Ştiu că Lucas şi Alexander sunt ca fraţii, dar frăţia asta scade în intensitate când vine vorba de tine. Eşti o actriţă desăvârşită, aşa că profită de nurii tăi şi adu puţin infern în paradisul băieţilor; mai bine să continue ce au început în pădure, decât să ajungă amândoi la spânzurătoare.

– De ce faceţi asta, doctore? se supără femeia. Nu Rex a omorât-o pe Irene, încetaţi deci cu antipatia asta nemotivată.

– Vorbeşti destul de frumos pentru o femeie ca tine, rânji omul.

– Ce vreţi să spuneţi?...

– Doamnă Lisbeth, eu sunt omul care spune lucrurilor pe nume. Ei bine, te urăsc, doamnă. Lisbeth îl privi contrariată. Da, da, te urăsc. Şi şti pentru ce? Pentru că trăieşti, doamnă, şi că-ţi permiţi să respiri parfumul îmbătător al portocalilor din curte şi să arunci câte o privire dispreţuitoare celor care te admiră... Dar oricât de trufaşă te-ai arăta, nu-i ajungi lui Irene nici la degetul mic! mârâi el.

– De ce, domnule? întrebă ea enervată.

– De ce, doamnă? Ai curaj să mă întrebi de ce?! Fiindcă e moartă, putrezită, pe când tu te lăfăi în paturile tuturor. Ea a fost o doamnă, tu nu eşti decât o femeie de stradă.

Lisbeth îşi muşcă buzele forţându-se să-şi stăpânească lacrimile.

– Mă jigniţi, domnule.

– Nicidecum. Ţi-am spus ce trebuie să faci, dacă vrei linişte, mai zise, ridicându-se de la masă.

Lisbeth se ridică la rândul ei, iar medicul se aplecă spre ea şi îi şopti ceva la ureche. Ea îşi încruntă sprâncenele, apoi oftă şi încuviinţă, spăşită.

Aruncă apoi o privire spre Alexander şi părăsi salonul.

Bărbatul se uita cu interes la portretul contelui şi la cel de-al doilea portret pe care i-l dăduse comisarul. Cercetând cu atenţie trăsăturile celor două persoane, Alexander îşi dădu seama că omul din primul portret semăna leit cu cel din al doilea, care, de altfel, era o persoană dragă lui.

– Era o travestire, gemu el. Cum de n-am văzut asta??

– Domnul Julien de Angicourt e un as al deghizărilor, dragule. Şi eu am fost destul de aproape de el, în timpul unei urmăriri.

– Trebuie să vorbesc urgent cu Lucas, spuse Alexander ca pentru sine.

*

„În seara aceea toată lumea îi aparţinea. A venit şi i-a hrănit cu dragostea ei."

Propunerea medicului nu era atât de neobişnuită şi, dacă îl asculta, nu se putea spune că s-ar fi sacrificat în vreun fel. Dar i se părea deplasat să facă asta doar fiindcă

Renon i-o ceruse. Nu voia să se gândească deloc la consecinţele gestului ei, spera ca băieţii să fie la fel de isteţi cum îi ştia, să înţeleagă gestul şi să nu se certe.

Totuşi, înainte de a merge spre camera lor, tânăra parcurse încet holul, pustiu la aceea oră a nopţii, până la uşa lui Renato.

Acesta răspunse abia la a doua bătaie şi, văzând-o pe Lisbeth în prag, spuse cu repulsie în glas:

– Iar eşti nervoasă, femeie?... Ce vrei?

Lisbeth nu-şi imaginase că va fi primită în felul acesta. Nu intră, dacă el n-o invitase înăuntru.

– Voiam să discut cu tine. Te rog, e important şi nu am cu cine vorbi despre asta...

Renato nu se lăsă impresionat de suferinţa ei.

– Nu crezi că am deja o povară prea grea ca să mai port şi povara altuia? ţipă el. M-am săturat de problemele voastre! Nu e vina mea că te-ai culcat cu doi bărbaţi şi ai rămas gravidă cu ei. Aşa că pleacă, hai! Nu mai stau nici cinci minute în hanul ăsta nenorocit, mai spuse el şi se întoarse în cameră, lăsând-o singură, în prag.

Lisbeth îşi simţi ochii umezindu-se.

– Te-ai certat din nou cu Lorenzo? Ţi-a făcut vreun rău?... Spune-mi, insistă ea, zâmbind cu blândeţe, în timp ce lacrimile îi picurau pe obraji.

Renato se întoarse spre ea, dar în loc de răspuns trânti uşa, cu putere. Lisbeth îşi şterse lacrimile şi oftă adânc. Îşi continuă drumul spre camera băieţilor.

Ciocăni uşor şi, auzind vocea lui Lucas, se furişă în cameră, închizând repede uşa după ea, de parcă n-ar fi vrut să se ştie de prezenţa ei acolo. Observă imediat că băieţii erau singuri, fără Anton, probabil la cerinţa medicului. Alexander stătea întins în pat şi citea dintr-o carte subţire cu coperţi negre, în timp ce Lucas, pe marginea patului, ronţăia nişte alune pe care le decojea direct pe covor.

Probabil că tinerii se îndeletniceau de ceva vreme cu aceste activităţi, fiindcă Alexander era pe la mijlocul volumului, iar în faţa patului se făcuse o grămăjoară considerabilă de coji.

Lisbeth se apropie de tineri şi, fără a se gândi prea mult, îşi desfăcu părul, lăsându-l să i se reverse pe spate într-o cascadă scânteietoare de mătase stacojie. Alexander se uită la Lucas, puţin stingherit, în timp ce acesta zâmbea uşor, captivat de frumuseţea ei.

– O să-mi faci inima să se oprească într-o zi... murmură Lucas ca pentru sine, fascinat.

Femeia începu să-şi descheie nasturii rochiei de culoarea rubinului, apoi îşi descoperi umerii, dezvăluindu-le astfel că nu purta corset. Îşi trase rochia mai jos, dezvelindu-şi sânii frumoşi ce păreau sculptaţi din cea mai scumpă marmură.

– Nu înţeleg, spuse Lucas cu un zâmbet fin.

– N-am apucat să vă spun cât de fericită am fost să vă găsesc teferi, spuse ea. Am venit să vă iubesc, să mă dăruiesc vouă... Asta poate fi ultima noastră şansă de a fi împreună, fiindcă tu, Lorenzo, îţi vei găsi cu siguranţă o doamnă cu care te vei căsători, iar Rex... Ei bine, Rex nu va mai fi.

– Şi probabil că de Rex îţi va pare cel mai rău, nu? „Oricând se poate naşte o iubire nouă, chiar şi atunci când cea veche nici nu s-a stins”, nu-i aşa, doamnă?...

Lisbeth încremeni.

– Cine ţi-a zis asta?!....

– Comisarul. Cum, nu ştii că e îndrăgostit de tine?

Lucas începu să râdă. Alexander se întristă.

– Eu sunt îndrăgostită de voi. Şi vreau să vă iubesc.

– Da, şi eu vreau să mă iubeşti, dar nu în prezenţa lui. Haide, Lisbeth, mergi şi te odihneşte, că dimineaţă plecăm spre casă!

– Chiar nu înţelegi, văd asta acum... N-ar fi prima oară când v-aş iubi pe amândoi. Port în pântecele meu doi gemeni şi voi sunteţi taţii lor; medicul spune că mint, dar Renato şi o ghicitoare cu care am vorbit mi-au confirmat asta.

– Şi cum s-a putut întâmpla?

– Făceam dragoste cu tine doar în zilele când nu-ţi administram otrava şi, într-una dintre nopţi, Rex m-a vizitat după ce mă întorsesem de la tine. Aşa am conceput copilaşii, în aceeaşi noapte. Unul dintre ei este al tău, Lorenzo, iar celălalt este al lui Rex.

Lisbeth se apropie mai mult de patul băieţilor.

– Mai bine l-ai asculta pe Lorenzo şi ai merge să te culci, îi spuse Alexander, cu blândeţe. Nu e bine ce faci.

Lisbeth desfăcu şi ultimii nasturii şi-şi lăsă rochia să alunece uşor pe podea. Apoi veni lângă Lucas, îl îmbrăţişă şi-l sărută uşor pe buze, probabil intimidată de prezenţa lui Alexander.

Lucas nu se sfii şi o trase pe femeie la el în poală, cu spatele la el, acoperind-o pe jumătate cu cearceaful. O dorea prea tare ca să mai ţină cont de celălalt bărbat, aşa că, printre săruturi pătimaşe şi mângâieri puţin aspre, Lisbeth deveni din nou femeia lui.

Dansul ludic şi îmbrăţişarea brutală în care o înlănţuise aduseră câteva lacrimi pe obrajii ei. Lucas părea să vrea s-o sfărâme în braţele lui şi puţin îi păsa de eventualele vânătăi pe care i le-ar fi produs.

Alexander, care era martor involuntar la actul amoros, auzise despre felul cum se comportă Lucas în aşternut, dar nu bănuise că avea să privească asta vreodată cu ochii săi. Şi îl uimea să afle că nu-l deranja s-o vadă pe iubita lui cu alt bărbat. Poate fiindcă, deşi o iubea mai mult decât viaţa, ştia demult situaţia ei şi se obişnuise cu ideea. Ori poate fiindcă Lucas era acel bărbat şi nu altul.

Însă, dacă nu-l deranja, asta nu însemna că îi şi plăcea.

Se gândea că Lucas fusese un copil inocent şi ajunsese un tânăr grosolan, că acesta crescuse, într-un fel, sub ochii lui, în ultima săptămână. Şi se învinuia puţin că n-ar fi avut mai multă grijă de el. Şi-ar fi dorit să-l fi cunoscut anterior, să-i fi fost alături, să-l înveţe ca pe un frate mai mic şi poate că astfel, acesta ar fi ştiut să se poarte mai frumos cu Lisbeth.

Îşi dădea seama că unii oameni sunt diferiţi, cu un caracter duplicitar şi o existenţă dublă. Angicourt îşi deghizase şi sufletul, nu numai trupul, şi reuşise să fie o persoană complet nouă. Se întreba cum trebuie să fi fost contele în viaţa lui obişnuită, nu omul malefic pe care-l aflase el.

Şi care îl plătise cu bani grei o perioadă bună de timp. Lucas spusese că el ar fi „muşcat mâna ce-l hrănea”, doar fiindcă nu-l suferea pe conte. Se gândea acum dacă asta putea fi luată drept ameninţare.

Bărbatul îi spusese că-l va lua la moşia lui şi vor locui împreună, cu Lisbeth, cu Anneliese şi cu copiii. Comisarul îl păcălise; nu voia decât ca el să-l denunţe pe conte, ca apoi să-i spânzure pe amândoi. Pricepea şi singur că salvare nu exista pentru el şi nici n-o voia; citise despre fraţii ucişi şi îi fusese de ajuns ca să vrea să plătească pentru fapta sa.

Lisbeth reuşi să-şi elibereze un braţ şi, conştient sau nu, întinse mâna pe pat, căutând-o pe cea a celuilalt iubit. Alexander o privi cu un fel de groază şi ezită să-i dea mâna, dar privirea ei tristă şi rugătoare îl convinse. Lucas însă observă schimbul de gesturi; se uită la mâinile lor împreunate, apoi la chipul temător al lui Alexander.

Slăbi strânsoarea asupra femei şi întinse braţul după al ei. Pentru câteva secunde, palma lui poposi peste mâinile lor şi Alexander simţi o mângâiere uşoară. Nu cuteză să se uite înspre Lucas.

În momentul următor, bărbatul îi smulse mâna lui Lisbeth din cea a lui Alexander. Femeia tresări uşor, iar Alexander îşi desfăcu buzele, dar ezită să vorbească. Privirea lui îndurerată o întâlni pe cea severă a lui Lucas.

Bărbatul se întoarse iar la iubita lui, ignorându-l pe celălalt. Gemu înăbuşit şi o îndepărtă pe femeie. Pe urmă îşi aranjă hainele şi se duse în faţa geamului, gâfâind, cu o expresie trufaşă pe chip.

Lisbeth se înfăşură în cearceaf şi se întinse lângă Alexander. Se cuibări, sfioasă, la pieptul lui, iar tânărul n-o respinse. Ştia că el n-avea s-o alunge, căci ea îi explicase demult situaţia şi el o acceptase. Dar se sperie puţin văzându-l în starea aceea complet nepotrivită momentului.

– Dragul meu... Ce este? Eşti bine? spuse, mângâindu-i obrazul.

– Dar tu eşti bine? Te... doare? murmură el, temător să n-o strângă prea tare în braţe.

– Iubeşte-mă, dragul meu, e tot ce-ţi voi cere vreodată, şopti sărutându-i buzele.

Alexander îi mângâie părul cu miros de iasomie, obrazul satinat şi mâna lui coborî pe pântecele femeii. Zâmbi cu emoţie, gândindu-se la copilaşi. O strânse cu dragoste în braţele lui şi îi sărută fruntea, apoi obrajii, buzele, întreaga fiinţă.

Lucas însă nu avea calmul lui Alexander. După câteva minute, ochii lui prinseră a privi cu ură către cei doi îndrăgostiţi.

Nu trădarea lui Lisbeth îl deranja acum, ci faptul că ea era mult mai drăgăstoasă cu acest bărbat decât fusese cu el. Era gelos pe dragostea ei pentru el.

Îşi aminti ce-i spusese lui Marjorie şi zâmbi fără să vrea. Îl iubea pe Rex, dar nu putea să se decidă dacă era atras de el; simţea atracţie faţă de Lisbeth, o dorea cu disperare, dar n-ar fi zis acelaşi lucru despre un bărbat. Graniţa dintre *prieten* şi *iubit* era bine delimitată în mintea lui şi n-avea s-o încalce în veci.

Şi, mai apoi, omul acesta îl trădase şi, cum era sortit morţii, trebuia să-l scoată din ecuaţie. Triunghiul se destrăma în acea noapte.

– Mai aveţi mult acolo? întrebă cu enervare în glas.

Alexander îi aruncă o privire întristată şi juisă în tăcere. Se uită la Lisbeth şi văzu lacrimi în ochii ei. Doar că acele lacrimi nu erau din pricina tristeţii cum fusese cu Lucas.

– Lasă-ne singuri! îi porunci Lucas femeii.

– Lorenzo, vreau să te calmezi. Şi, pe urmă, voi pleca la mine în cameră, îi promise ea.

Alexander o rugă din priviri să plece. Lisbeth îşi îmbrăcă rochia şi, după ce-l sărută fugitiv pe Alexander, ieşi din cameră, cu o uşoară îndoială.

– Atâta timp, Lisbeth mă înşela cu tine, spuse el, cu uimire.

– Lucas...

– Şi eu nu bănuiam că te culcai cu ea chiar sub acoperişul meu!... Cum ai putut să te apropii de ea, ştiind că ea îmi aparţine, hm?!

Lucas se repezi spre bărbat, cu o mină ameninţătoare.

– N-am vrut să-ţi pricinuiesc vreun rău, m-am îndrăgostit, recunoscu Alexander, oftând.

Cu mişcări violente, Lucas îi îndepărtă mâinile lui Alexander şi îi încheie el nasturii cămăşii.

– Şi nu ţi-a fost de ajuns că mi-ai luat metresa, ai vrut să mă şi omori! ţipă Lucas.

Alexander tăcu. Se gândi că dacă îl lăsa să se descarce poate avea să se calmeze mai curând şi chiar să-l ierte.

– Nu-mi vine să cred! Eşti atât de josnic! Ah, vreau să ies la aer! Mergi, te aşez pe scaun? Trebuia să vii la mine, să discutăm! Nenorocitule!

Alexander îl trase spre el şi-l îmbrăţişă, cu forţa.

– Lucas, dragul meu, nu face asta. Şi aşa mai avem atât de puţin timp împreună...

Lucas nu spuse nimic. Simţi nevoia să-l strângă şi el în braţe pe nefericitul acesta. Dar nu ţinu mult.

– Ah, la naiba!

Se desfăcu din îmbrăţişare şi ieşi nervos, trântind uşa. Alexander îl strigă, dar bărbatul nu reveni în cameră. Îşi întoarse scaunul spre uşă, hotărât să meargă după prietenul lui, dar mai înainte de a apăsa pe clanţă, uşa se deschise şi în faţa ei apăru Anneliese, în haine de oraş.

– Unchiule, trebuie să plecăm urgent, spuse ea, dintr-o suflare.

Alexander tresări, speriat.

– Anne...

– Nu mă înţelegi! Scrisoarea pe care i-ai dat-o comisarului... Lucas avea o listă în coşul de gunoi... Scrisul de pe listă e acelaşi cu cel...

Dar nu apucă să termine. Se auzi o detunătură de pistol, sprâncenele fetei se înălţară a mirare, iar în clipa următoare, copila se prăbuşea în pragul uşii. Din căpşorul ei frumos curgea acum un val de sânge care păta covorul din hol.

Alexander începu să scoată nişte sunete dezarticulate, un amestec între geamăt şi strigăt înfundat. În faţa lui se afla acum Lucas însuşi, iar în mâna lui avea un revolver cu care-l ameninţa. Iarăşi.

Nu zise nimic, nu ţipă la el, nu-l insultă. Respiraţia lui crescu în intensitate, devenind şuierătoare, iar ochii l-ar fi nimicit pe loc, dacă ar putut arunca flăcările ce ardeau în ei. Iar, într-un moment, când furia lui ajunse la paroxism, se smulse din scaunul acela şi se aruncă peste Lucas, înfigându-şi mâinile în grumazul lui.

– Crezi că poţi să mă omori, schilodule?... râse Lucas.

Îl lovi cu pumnul în obraz şi, descotorosindu-se de el, îl izbea acum, sănătos, cu piciorul în coastă.

– Idiotule!... Toată viaţa ta ai fost un idiot. Dacă nu eram eu să te găsesc, să-ţi dau slujba asta şi să te învăţ, ai fi murit pe undeva de foame. Iar tu ai curajul să spui că eşti criminal universal, că tu eşti născut să continui munca lui Anders.

– Ucigaşule! urlă Alexander. Ai ucis un copil!...

Dar nu reuşi să continue, căci pufni în plâns. În clipa aceea, Kian, Coriolan şi încă doi poliţişti, cu toţii înarmaţi, năpustiră în holul strâmt.

– Tu ai ucis mai mulţi, spuse Lucas, ca pentru sine, cu un fel de tristeţe.

Alexander se târî spre trupul nepoatei lui şi, întorcând-o cu faţa în sus, începu să-i fricţioneze tâmplele, obrajii şi încheieturile, dar fata nu reacţiona.

Lisbeth îngenunche repede lângă Alexander şi, înţelegând că Anneliese murise, îi luă mâinile iubitului ei şi i le sărută uşor, în timp ce lacrimile îi topeau obrajii.

– Las-o să plece, dragul meu, las-o să plece...

Văzându-se depăşit numeric, Lucas îşi ridică braţele, semn că se predă. Unul dintre poliţişti îi luă pistolul. Tânărul aruncă o privire spre cadavru şi se încruntă, de

parcă atunci pricepea ce făcuse. Suspină şi simţi cum lacrimi de furie şi deznădejde îi urcă în ochi; stricase tot, o clipă de furie stricase ***tot***. Simţea că-şi pierde minţile...

Se uită panicat la arma din mâna lui Coriolan, la obrazul lui întunecat, apoi spre chipul răvăşit de durere al lui Alexander. Pentru o clipă, îşi dori să aibă un alt atac precum cel din camera lui Renato şi să moară subit; regreta că nu murise atunci.

Nu le voia, nici ura lui Coriolan, nici suferinţa lui Alexander. Poate era mai bine să răsucească revolverul spre tâmpla lui, dar n-o făcu, deoarece nu voia să moară în felul acela.

– Dezbrăcaţi-l până-n şold! le ceru Coriolan băieţilor.

Poliţiştii îl imobilizară pe Lucas, deşi acesta era prea năucit ca să mai opună rezistenţă, şi îi traseră pantalonii de pe el. Dându-şi seama ce fac oamenii, Lucas începu să se zbată în mâinile lor, mârâind. Prin faţa lui trecură Renon şi Lisbeth, care ţinea nişte lumânări în mână; medicul se aplecă asupra Anneliesei şi făcu o grimasă de rău augur.

Lucas se gândise să se predea şi poate comisarul i-ar fi propus şi lui o învoială, chiar dacă părea imposibil, dar gestul lui îi spulberă orice speranţă. Unul dintre bărbaţi scoase un briceag pe care-l introduse în materialul pantalonilor şi, în vreme ce al doilea îl ţinea strâns, omul îi sfâşie cracul stâng, dând la iveală o cicatrice urâtă pe coapsă.

– Ţi-o aminteşti, domnule de Angicourt? spuse comisarul. Eu ţi-am făcut rana asta, anul trecut, când ai reuşit să-mi scapi!

Lucas se uită uimit, când la picior, când la comisar şi alese. Îl lovi pe unul dintre poliţişti şi, reuşind să se desfacă din mâinile bărbaţilor, fugi în lungul holului, spre ieşirea din han.

– Fereastra din cameră! urlă Alexander şi, sprijinindu-se de perete, se avântă în încăpere.

Coriolan se uită la Renon, iar acesta săltă din umeri.

– Merge?!... reuşi să formuleze întrebarea.

– Din cauza şocului... murmură Renon.

Kian îşi arcui o sprânceană.

Poliţistul deschisese larg fereastra şi strigă către Lucas, care tocmai ieşea călare pe sub balconul lor, să se predea, ameninţându-l cu pistolul. Lucas struni calul, se răsuci spre ei cu un rictus, apoi se întoarse spre portic.

Alexander smulse arma din mâna poliţistului şi, văzându-l pe Lucas, ce radia de cruzime şi aroganţă ieşind pe sub portic, simţi cum toată dragostea lui se preschimbă într-o ură fără margini. Îşi întinse braţul şi, înălţându-şi fruntea, armă pistolul. Lisbeth îşi acoperi gura, înăbuşindu-şi un hohot de plâns. Alexander apăsă piedica, dar trecură mai mult de două secunde şi n-o eliberă.

Atunci, obrazul lui Coriolan se întunecă din nou şi, aşezându-şi mâna peste cea a lui Alexander, apăsă mai tare piedica şi îl sili să-i dea drumul. Alexander scoase un ţipăt scurt şi alunecă pe covor; Lisbeth îl sprijini şi, trecându-i braţul pe după gâtul ei, îi urmară în pas alert pe ceilalţi, spre ieşire.

Dar Lucas nu mai era acolo.

X

Continua să se minuneze de asemănarea dintre ele. Căci şi ea avea plete lungi, de un blond auriu, doar că erau pe jumătate prinse la spate, rochie de culoarea rubinului, cu decolteu adânc, dar Lucas încă nu-i ştia numele.

Şi asemănarea dintre ea şi frumoasa artistă de la han, despre care ştia cu siguranţă că nu e femeie, nu se oprea la aceste simple calităţi. Trăsăturile ei, forma ochilor şi a buzelor, îl determinau să creadă că gingaşa fiinţă care-i curăţa acum rana de la spate putea fi chiar sora geamănă a lui Renato, chiar dacă ştia că gemenii de sex diferit nu pot fi identici.

Gândindu-se astfel, nici nu observă că se uita de minute bune, fascinat, la sânul rotund, pe jumătate dezgolit din corset, pe care se odihnea o şuviţă aurie, în care părea să se fi strâns tot aurul acelui răsărit. Femeia, însă, era mult mai atentă decât el şi îşi desfăcu o agrafă din păr, pe care o ascunse apoi în palma liberă.

– Nu te gândi prea mult, chiar sunt sora geamănă a lui Renato DaVerso. Mă numesc Francesca.

– Şi, ai şi tu acel dar sau să-i zic „blestem" de a cotrobăi prin mintea omului?... zise cu o privire şăgalnică.

– Da, dar puterile mele sunt mult mai slabe în comparaţie cu cele ale fratelui meu. Însă, aceasta nu înseamnă că, dacă pe el nu l-ai putut silui, fiindcă ţi-a fost teamă de boala lui necruţătoare, ai putea cumva să-ţi calmezi sângele cu mine. Lucas îşi ridică o sprânceană, amuzat. După cum vezi, am părul prins cu agrafe de os, cu capete bine ascuţite şi ştiu să le folosesc.

Şi, ca să-i ofere o mică demonstraţie, îi înţepă uşor obrazul cu agrafa din mână, mai înainte ca Lucas să-şi dea seama ce voia ea să-i facă. Clătină din cap, stânjenit.

– Cum naiba de-am avut ghinionul să vă cunosc pe amândoi? rânji el, uşor ameninţător.

– Nu l-aş numi ghinion, domnule de Castro, fiindcă amândoi ţi-am vrut binele; Renato ţi-a spus să pleci mai înainte, ca să te salvezi, iar eu chiar am făcut-o. Sau nu-ţi mai aminteşti noaptea trecută?

Fusese, într-adevăr, mult prea tulburat şi obosit, dar îşi amintea ceva din cele întâmplate după fuga de la han. Ce-i drept, mai mult gândul că nimerise în mâinile travestitului contagios care-şi pusese sâni adevăraţi, dar era şi acesta un început.

Cât timp gonise prin pustietatea câmpiilor, cu potera pe urmele sale, nu se gândise decât la Alexander. Îl enervase la culme că un nimic ca acela cutezase să-l împuşte, să muşte din nou mâna ce-l hrănise, dar apoi îşi dăduse seama că Alexander era prietenul lui şi îl durea că tocmai el îl rănise.

Îi era dator bărbatului, după incidentul din pădure, deci poate că trebuia să treacă peste asta, considerând că-şi plătise datoria faţă de acesta. Dar nu era atât de simplu. Alexander îl trădase, ca şi Coriolan, care promisese că-l va ajuta. Nu mai erau prietenii lui, ci doi trădători. Ce-l uimea însă era că, deşi era conştient de trădarea amicului său, omul îi lipsea enorm de mult. Şi nu ştia dacă era vorba doar de rutină ori dacă zilele acelea îi schimbaseră definitiv sentimentele faţă de angajatul său.

Hotărî atunci că îl iubea pe tânăr, dar el nu ştia să iubească. Astfel, dacă Rex Korda ar mai fi împărţit şi atunci patul cu el, era sigur că l-ar fi sărutat pe frunte, apoi i-ar fi împlântat un pumnal în inimă. Asta dacă nu-l omora Alexander mai înainte, că doar i-o ucisese pe micuţa lui Anneliese.

– *Dormi?*

Îşi imagină pentru o secundă că nu Francesca, ci Alexander stătea în patul lui şi, deşi ştia că nu mai e la han şi nici n-ar fi trebuit să-i pese, voia cu adevărat să ştie dacă tânărul dormea sau nu.

– *Lex, ce văd acolo, pe fereastră, e-o spânzurătoare?...*

O văzuse de când se trezise din leşin, în cămăruţa aceea mobilată cu gust, demnă de o ducesă, dar nu apucase să întrebe despre ea.

– Tu m-ai îngrijit?

– Am făcut ce-am ştiut, spuse Francesca în timp ce-i înfăşura torsul în bandaje. Ştiam că n-ai fi fost de acord să chem un medic. Dacă avem grijă, poate nu se va infecta şi vei scăpa cu bine, mai zise, apoi se ridică de pe pat şi aduse o farfurie cu tocăniţă de pui şi o pâinea rumenită, care erau deja pregătite pe masă.

– Dacă ştii cine sunt, ştii şi ce-am făcut...

– Desigur, spuse ea şi, lăsând mâncarea pe masă, se aplecă şi, fără strop de teamă, scoase din sertarul măsuţei din bronz machetat un portret pe care i-l întinse bărbatului.

Ochii lui se măriră cu groază şi furie, dar ai ei îi susţinură imediat privirea încruntată, dezarmându-l pentru o clipă. Lucas sări din pat, dar simţi imediat o durere puternică în spate şi se văzu nevoit să se aşeze înapoi, pe marginea patului.

– Comisarul Coriolan este...

– Iubitul şi protectorul meu.

Deşi situaţia era cel puţin bizară, Lucas începu să râdă, dar nu era batjocoră în râsul acela, ci mai degrabă o uimire şi o disperare ce pot înnebuni un om pe dată.

– Un iubit nu te ţine într-un bordel să le satisfaci poftele murdare tuturor jigodiilor cu câţiva gologani în pungă, doar fiindcă îi e teamă să nu-i iasă vorbe. Ce e, doamnă, credeai că n-am văzut în ce loc am ajuns?... Da, domnul comisar Coriolan Stoianovics, un sfânt care se tăvăleşte cu târfele de la cel mai jegos felinar roşu. Acum îl înţeleg, pe bune. Ştii că e îndrăgostit de iubita mea? Aşa că dacă vrei să ne răzbunăm puţin pe ei.... mai zise, făcându-i cu ochiul.

– Nu e ceea ce crezi, dar nu te învinovăţesc, căci nu poţi şti adevărul. Şi da, ştiu de Lisbeth a ta şi ştiu că o iubeşte, dar mereu am considerat că e decizia lui să îndrăgească pe cine vrea. Eu nu sunt stăpână pe nimic pe lumea asta şi poate că e mai bine aşa, ca să nu sufăr prea mult atunci când e timpul să pierd.

– Tu ştii. Deci, l-ai anunţat pe Coriolan? Ştie că sunt aici şi mă dai lui, pe tavă, scumpete?...

– Nu cred că poţi înţelege, căci încă nu ţi-am povestit nimic, spuse ea. Te rog să te întinzi cu grijă în pat şi să mănânci ce ţi-am pregătit, fiindcă, pentru orice ai avea în minte, ai nevoie mai întâi de putere.

– Da?... răspunse el, amuzat. Şi crezi că o farfurie cu mâncare şi două-trei ore de somn îmi sunt de ajuns ca să mă apăr de cei care vor să mă urce pe eşafodul acela?...

– Nu. Dar ce te face să crezi că spânzurătoarea aceea e pentru tine? întrebă ea, cu inocenţă.

– Fiindcă mă aşteaptă şi pe mine una, zise Lucas ca pentru sine. Cred că am străbătut un oraş întreg azi noapte, dar cu ajutorul tău ei vor fi aici în câteva ore.

– Sper să nu te gândeşti acum să mă iei ostatică atunci când vor veni să te ia oamenii lui Coriolan; n-ai câştiga nimic, fiindcă, deşi îi sunt dragă, el nu va ezita să-mi facă rău, dacă aşa te poate aresta. Şi, crede-mă că nu ai nevoie de încă un păcat pe inima ta.

– Păcat pe inima mea... murmură el.

– Când te-am găsit în grajd, scuturat de friguri şi scâncind de durere, m-ai rugat să te ajut. Lucas îşi muşcă buzele, iritat. De aceea, eu nu te pot denunţa; nu te-am salvat ca să te văd apoi murind. Ştiu că nu vei înţelege, dar eu ştiu ce înseamnă să rogi, cu lacrimi în ochi, să implori şi să nu te ajute nimeni, aşa că nu pot ignora rugăminţile unui om care-mi cere ajutorul, indiferent cine ar fi acela. Şi eu am fost trădată de multe ori, chiar şi de persoane care trebuiau să mă apere, să mă ocrotească, de aceea, chiar dacă e dreptul meu civic şi obligaţia mea în acelaşi timp, eu nu te pot trăda, nu te pot abandona, aşa cum au făcut-o alţii cu mine.

Lucas ascultă amuzat micul ei discurs, dar spre final se întristă. O considera nebună; îl compătimea puţin pe comisar, dar se şi liniştise, căci decizia femeii nu putea fi decât în favoarea lui.

– Aşează-te în pat şi dă-mi voie să te hrănesc cu mâna mea, timp în care-ţi voi spune povestea vieţii mele. Îţi promit că nimeni nu va intra pe uşa aceea în următoarele ore, iar dacă o va face totuşi – deşi n-ar fi vina mea, căci nu ştie nimeni că eşti aici – vei putea socoti că te-am trădat şi ai dreptul să-mi iei viaţa, cu pistolul acesta.

Trase sertăraşul de sus al dulăpiorului şi scoase revolverul pe care-l puse lângă perna lui Lucas.

– Eu şi fratele meu ne-am născut cu douăzeci şi cinci de ani în urmă în însorita Toscană. Cum tatăl nostru se ocupă cu administrarea unei mine de diamant din care scoate bani frumoşi, am avut o copilărie fericită. De fapt, asta credeam la vârsta aceea, când puteam spune că nimic nu-mi lipseşte, când, de fapt, eram privată de dragostea părinţilor mei. Dar pe atunci n-o simţeam, fiindcă îl aveam alături pe frăţiorul meu care mi se alătura cu vioiciune la orice năzbâtie care-mi trecea prin minte, fără să facă mofturi.

Îmi amintesc că ne jucam deseori în pădurea din spatele castelului. Aveam locul nostru, unde eu îmi pieptănam păpuşile şi inventam în fiecare zi câte o împletitură nouă pentru părul lor de mătase, pe când el îşi comanda micul escadron de husari din argint, imaginându-se deja că se află în fruntea unui pluton adevărat. Când ne săturam de joaca asta, ne aşezam la poalele vreunei stejar bătrân şi interpretam scene din piesele de teatru pe care le învăţasem. Iar când ne plictiseam şi de această distracţie, o porneam spre casă ţinându-ne de mâini şi cântând tot felul de cântece vesele.

Şi cântam destul de bine şi de frumos împreună ca să putem da mici concerte în faţa invitaţilor veniţi la petrecerile de la castel. Doar îi spuneam maestrului cu ce măsuri să înceapă, apoi făceam câte o reverenţă şi începeam să cântam cum ştiam noi mai bine. Invitaţii erau încântaţi, părinţii asemenea, şi primeam aplauzele şi felicitările tuturor.

Francesca rupse bucăţele de pâine pe care le înmuie în sos şi începu să-i dea lui Lucas să mănânce cu furculiţa. Pe măsură ce termina de mestecat, Lucas voia să ia furculiţa din mâna femeii, dar ea îl lovea uşor peste mâna şi îi făcea semn să deschidă gura. El se amuza şi aştepta atunci, cuminte, ca femeia să-l hrănească.

– Uneori, eram invitată la dans de tineri care se pare că voiau să mă curteze, reluă tânăra, iar Renato primea ocheade drăgăstoase din partea domnişoarelor. Numai că abia împlinisem treisprezece ani şi nu înţelegeam prea bine ce se aştepta de la noi. Continuam să dormim în acelaşi pat când guvernanta nu era atentă şi discutam despre romane aventuroase, cu domniţe răpite şi cavaleri în armuri strălucitoare.

M-au căsătorit după un văduv ursuz pe nume Clemence. Dar din prima zi petrecută în casa lui am început să mă simt rău, aşa că soţul meu, crezându-mă bolnavă, a hotărât să dormim separat încă din noaptea nunţii. Dar stările mele de

ameţeală, chiar de leşinurile, au continuat şi în zilele următoare. Văzând asta, Clemence a hotărât să fiu condusă la un medic, adăugând că eram „nefolositoare”.

Astfel, într-una din dimineţi, mătuşa lui, o bătrână la fel de ursuză, s-a înfăţişat la uşa casei şi mi-a cerut s-o urmez în trăsura cu care venise. Am mers o bucată de drum şi ne-am oprit în faţa unei clinici. Imediat ce am intrat în clinică, mătuşa mi-a poruncit să aştept pe o băncuţă, timp în care ea a plecat să discute cu medicul într-o cămăruţă separată.

Neavând ce face, am început să mă uit, plictisită, pe afişele lipite pe pereţii cabinetului. Şi ce-am văzut acolo, m-a făcut să mă înfior.

Pe unul dintre ele scria cu majuscule: „Genialul doctorul Swift vă oferă masaje excelente, de la gât până la genunchi, un tratament minunat care vă va readuce zâmbetul şi starea de bine.” Aceasta era reclama, dar imaginea ataşată pe afiş, a unui domn mustăcios, îngenunchiat în faţa unei doamne şi care-şi uitase cumva mâinile pe sub rochia acesteia, nu exprima deloc un sentiment plăcut, de mulţumire. Mâinile doctorului erau destul de mult deasupra genunchiului ca să semene cu acele „masaje pelviene” de care auzisem în cercuri restrânse.

– Să înţeleg că domnul Clemence ori nu putea să te dezvirgineze, ori era atât de imbecil încât voia părerea unui specialist înainte de a te încerca, să nu cumva să se molipsească de vreun beteşug, zâmbi Lucas.

Francesca îi turnă un pahar de vin, apoi se întoarse la Lucas şi îi întinse paharul, lăsându-l să bea singur din licoarea parfumată.

– Pesemne că da, spuse ea, ridicând din umeri. Am ieşit în fugă pe uşa clinicii, dar n-am mers nici zece paşi şi că am nimerit în mijlocul unei gloate nebune ce urmărea o fată cu părul despletit, care, după haine, trebuie să fi fost o femeie de stradă. Se părea că aceasta avusese curajul să-şi înjunghie clientul care o bătuse crunt, când ea îi reproşase că nu i-ar fi plătit. Desigur că oamenii, bărbaţi în marea majoritate, şi legea erau de partea clientului, care ar fi fost un moşier de prin părţile locului. Am încercat să-mi fac loc printre ei, dar oamenii au prins a mă îmbrânci şi insulta, deşi vedeau bine că sunt o doamnă; se pare că în creierii lor încinşi de alcool şi de nervi văzuseră în mine o altă fiică a Evei şi puţin le păsa de statutul meu social.

Mâinile lor m-au ajuns şi m-au apucat de rochie; se hotărâseră să mă spânzure alături de prostituata pe care reuşiseră s-o prindă. Biata femeie urla şi-mi arunca priviri disperate de parcă eu aş fi putut cumva s-o ajut. M-am rugat, am implorat, dar nimeni nu m-a luat în seamă.

La un moment dat, le-am scăpat din mâini şi am alergat orbeşte până ce o trăsură s-a oprit în dreptul meu şi mi s-a poruncit să urc. Era mătuşa care, imediat ce i-am mulţumit, a început să-mi reproşeze că sunt o femeie fără căpătâi şi că nu ştiu decât să le fac probleme, ei şi fratelui, aşa cum le-ar fi făcut şi răposata soţie a lui Clemence şi că dacă mai fac din astea mă vor trimite înapoi la părinţii mei ca să mă facă de ruşine. A adăugat, oftând, că, de fapt, eram aşa din pricina „isteriei”, boala de care sufeream.

M-au supărat vorbele ei şi i-am spus că asta îmi şi doresc, că eu n-am vrut să vin în casa lor şi nu voi juca după cum îmi cânt ei. Şi ca să nu mai existe o dată viitoare, am preferat să sar din trăsură, atunci când aceasta a oprit pentru a-i da întâietate unei alteia.

Am auzit vocea mătuşii care mă blestema în spate, dar nu mi-a păsat. Am luat o altă trăsură şi am plecat acasă. Aici, le-am povestit totul părinţilor mei şi i-am zis tatei că soţul meu nu m-a atins şi îmi doream desfacerea căsătoriei. Părinţii m-au ascultat, mama m-a consolat, văzându-mi lacrimile de pe obraji, dar, peste doar o oră,

m-am pomenit cu Clemence şi cu mătuşa lui la castel. M-au luat cu forţa înapoi, acasă.

– Şi ai mai avut probleme de sănătate care să necesite masaje? se amuză Lucas. De ce te simţeai rău în casa lor?

– Din câte am înţeles, era vorba de şemineurile din conac care nu fuseseră curăţate bine şi de o uşoară anemie de care sufeream. Dar, permite-mi să continui.

În dimineaţa următoare, soţul m-a rugat să-l însoţesc la târg, motivându-se că vrea să-mi cumpere un cadou ca semn de împăcare, fiindcă nici lui nu i-ar fi plăcut situaţia în care ne aflam. Gestul lui m-a uimit, fiindcă niciodată nu mă rugase ceva până atunci, el ştiind să poruncească, de parcă îi eram slugă, aşa că, în neştiinţa mea, chiar l-am crezut şi l-am însoţit în oraş.

Dar ce am găsit aici, m-a făcut să mă înfior a doua oară. Citisem gazetele din ultimele zile şi nu văzusem niciun articol ce ar fi sunat ca un anunţ referitor la ce se petrecea în ziua aceea, la târg, aşa că tindeam să cred că soţul meu îşi anunţase altfel prietenii. Ei bine, Clemence m-a adus în locul unde se vindeau vite, oi, capre, animale, în general, şi mi-a legat o sfoară de braţ.

Lucas începu să râdă pe înfundate, pricepând ce va urma, dar Francesca tăcu, întristată. El îi mângâie uşor obrazul şi o rugă să continue.

– M-a împins pe platforma pe care se urcau animale şi care mirosea îngrozitor şi oamenii adunaţi acolo au început să liciteze. Îmi doream să se crape podeaua sub mine si sa cad, ca nu mai fiu expusă astfel privirilor lor. Spre uimirea mea, persoana care a licitat mai mult a fost o femeie, despre care am aflat apoi că era proxeneta acestei case de toleranţă. Aici, a urmat o altă licitaţie, când i-am zis prin ce trecusem, în speranţa că mă va lăsa să plec. Coriolan trecea printr-o perioadă urâtă, la muncă şi în viaţa personală, aşa că venise aici cu gândul că poate atingerile unei femei îl vor ajuta să se mai calmeze puţin. De fapt, nici el nu ştia ce voia cu adevărat, era prima oară când se gândise să apeleze la asemenea servicii.

Nimerind în plina desfăşurare a licitaţiei n-a stat pe gânduri şi a pus la bătaie toată punga pe care o avea la el. Spera că, dacă sunt virgină, poate sunt şi sănătoasă şi aşa riscul de a pleca de acolo cu vreo boală era mai mic. Nu s-a întâmplat nimic în noaptea aceea şi nici în cele ce au urmat; am discutat mult, l-am ascultat şi l-am sfătuit, şi abia după ce ne-am dat seama că ne iubim am făcut dragoste întâia oară. Codoaşa mi-a spus că nu se băga în treburile noastre atâta vreme cât Coriolan îi plăteşte chiria mea şi suma pentru fiecare vizită. El a plătit chiar mai mult decât i se ceruse, doar să aibă convingerea că va fi unicul meu client.

Eu nu socotesc despre comisar că ar fi al meu, fiindcă nu pot stăpâni ce nu voi avea nicicând. El are viaţa lui, dincolo de zidurile bordelului ăstuia. Singurul lucru pe care i l-am cerut a fost să nu caute iubirea în altă parte, când are nevoie de mine să vină, că eu sunt aici pentru el.

– Şi chiar nu l-ai înşelat niciodată?... întrebă Lucas, neîncrezător.

– Tu ai înşelat-o pe Lisbeth?

– Nu, dar m-a înşelat ea pe mine, cu Rex.

– Şi pe Rex, cu tine. Iar tu îl iubeşti pe Rex, deci sunteţi chit.

– Dacă nu făceam prostia cu Anneliese, poate chiar ne mutam toţi la conacul meu, murmură Lucas, oftând.

*

Trecuse prin clipe groaznice în ultimele ore şi starea ei nu se ameliorase câtuşi de puţin. Pentru a doua oară în faţa troiţei, acum pentru un ultim omagiu adus micuţei

Anneliese, care fusese îngropată acolo, Lisbeth se simţea incapabilă de a plânge sau de a rosti vreun cuvânt de consolare spre Alexander.

De fapt, în momentul acela, nu-i păsa decât de ea şi de copilaşii ei şi îşi dorea să fie cât mai departe de locul acela. Nu o displăcuse pe Anneliese, dar nici prietene nu se puteau numi; oricum, tragedia ei ar fi impresionat şi un străin, deci nu era vorba de asta, dar prefera să aibă grijă de cei *încă* vii, cum era Alexander.

Bărbatul căuta să stea departe de ceilalţi. Mâncase singur, cu o seară în urmă, dormise tot singur şi nu voise să discute cu nimeni. Doar pe Lisbeth o primise în camera lui, dar numai ca să plângă în braţele ei.

Iar acum stătea în stânga ei, sprijinit în baston, îngânând ceva ce semăna cu o rugăciune. În dreapta femeii se afla comisarul care, printre suspine, îi arunca o privire încruntată, apoi oftă. În cele din urmă, o apucă de braţ şi o trase lângă el:

– Nu-mi vine să cred că ai făcut asta! şuieră el, aproape şoptit. Ah, nici nu vreau să te văd!...

Lisbeth oftă adânc. Comisarul aflase de la Renon că femeia se dăruise celor doi bărbaţi cu puţin timp înainte de a fi ucisă Anneliese şi se pare că vestea îl tulburase mai mult decât era cazul.

Femeia îşi trase braţul şi îl privi cu tristeţe.

– Unde pleci? se răsti el, smucindu-i braţul. Lisbeth se sperie, iar Alexander tresări, trezit din meditaţia lui. Am vrut să cred că atunci când ai conceput copilaşii a fost o întâmplare, continuă în şoaptă, un viol comis de stăpânul dumitale, dar tu.... tu ai avut o aventură cu amândoi şi nu ţi-a fost teamă s-o ascunzi! Cum ai putut să faci asta din nou?...

– Presupun că domnul doctor ţi-a povestit tot, spuse ea, spăşită, fără a-şi ridica privirea. Şi poate n-a uitat să menţioneze că domnia sa mi-a cerut să merg în camera băieţilor.

Coriolan o apucă de umeri, nervos, de parcă ar fi vrut s-o sfărâme în braţele lui.

– Iar tu te-ai grăbit să-i faci pe voie, doamnă, nu-i aşa? strigă el, cu un fel de disperare în glas.

– Nu ştii ce spui, murmură ea.

– Coriolan, dă-i pace! strigă Alexander, întorcându-se spre ei. Cere-mi mie socoteală, nu ei!

Coriolan o eliberă, cu un mârâit de furie. Lacrimi mari îi alunecară pe obraji, iar bărbatul şi le şterse în grabă. Lisbeth nici nu cuteză să se mişte, iar ochii i se umeziră. Îşi ridică fruntea, privindu-l cu un fel de compasiune, deşi nu ştia de ce.

– Eşti o... o neruşinată, doamnă!

Lisbeth suspină.

– De ce ţi-e teamă să-i spui că o iubeşti? zise Renato care coborâse din trăsura staţionată.

Cei trei se întoarseră uimiţi spre bărbat.

– Ascultă-mă bine, domnule, zise Renato, puţin ameninţător. Nu cred că sora mea ţi-ar ascunde dacă ar îndrăgi alt bărbat. Lisbeth se uită la comisar, uimită. Spui că doamna aceasta i-a ascuns stăpânului ei că iubea un alt bărbat, dar tu ai făcut din pasiunea ta un secret şi faţă de iubita ta, dar şi faţă de propria ta inimă. Ce e bizar e că ştiam cu toţii de pasiunea dumitale, deci nu te mai chinui s-o ascunzi.

Coriolan se uită lung la Renato, apoi către Lisbeth, şi oftă. Îşi ceru scuze şi se strecură pe lângă Lisbeth. Kian îl întâmpină, aducându-i calul de căpăstru.

– Urcaţi în trăsură! porunci comisarul, după ce încălecă.

Lisbeth se desprinse uşor din îmbrăţişarea lui Alexander, pe care-l ajută apoi să se urce în trăsură. Aici îi aşteptau deja medicul şi Renato.

– Să mergem, sora mea e în pericol cu omul acela, spuse bărbatul.

Lisbeth privi cerul, dar nu mai văzu niciun corb rătăcitor. Oftă şi închise portiera.

– Trebuia să mă asculţi şi să pleci acasă, la Lorenzo, spuse Alexander, mângâindu-i părul.

Femeia simţea nevoia să-i spună multe, declaraţii banale, dar adevărate, însă nu voia să fie ironizată de ceilalţi călători, mai ales de Renon.

– Rex, ai putea să-mi promiţi ceva şi să te ţii de cuvânt, chiar de ar fi ultimul lucru pe care l-ai face?

Lisbeth îşi muşcă buzele. Încercase să evite formulările drăgăstoase, dar amintise de acel lucru de dinainte de moarte.

– E vorba de un lucru pe care l-aş putea face oricând?

– Da, răspunse ea, după o secundă de gândire. El încuviinţă. Vreau să te însori cu mine când ajungem în oraşul următor.

Alexander o privi uimit, apoi zâmbi, cu emoţie.

– Am crezut că-l vrei pe Lorenzo, d-asta n-am îndrăznit să sper... Desigur, spuse el, strângându-i mâna în palma sa.

Lisbeth zâmbi şi-l sărută pe obraz. Coriolan, care mergea în dreptul portierei femeii, scoase un oftat uşor, dar ea îl auzi şi îi întinse mâna cealaltă, peste geam. Alexander râse, iar medicul îşi drese gâtul, semn că voia să schimbe subiectul.

Coriolan îi sărută mâna.

– M-am hotărât, Renato, când ajungem în oraş, mă însor cu Francesca.

– Nu, cred că voi vreţi să mi se facă rău de la atâta drăgălăşenie, se plânse medicul, căutându-şi o poziţie confortabilă pentru somn.

– Aşa, tataie, mai bine te culci, zise şi Kian, care mergea în dreptul portierei medicului.

Acesta ridică geamul, nervos, iar Kian râse.

Îşi continuară drumul în linişte, pe jumătate plictisiţi, pe de alta îngrijoraţi. Intrând în Alziră, îşi dădură seama că oraşul era în plină sărbătoare.

O mulţime de oameni, îmbrăcaţi frumos, întâmpinau cu urale fericitul cuplu, probabil, care se afla încă în interiorul casei împodobite. Bărbaţii şi femeile purtau, deopotrivă, culoarea roşie, pentru fericire şi bunăstare; ei aveau eşarfa de la gât, iar ele, benzile de pe rochie.

Lisbeth zâmbi şi se uită la Alexander, care îi sărută palma.

Deşi departe de Pamplona, nici aici nu lipseau incidentele. Gazetele scriau deseori despre asemenea accidente nefericite cu oameni ucişi de tauri scăpăţi din gospodării. Guvernatorul stabilise o taxă pentru stăpânul animalului, iar omul făcea ani grei de închisoare.

Dar acestea erau cazurile fericite. De multe ori, persoana rănită deceda şi atunci taxa era plătită de familia omului, el mergând la spânzurătoare.

Mirele şi mireasa, căci era, într-adevăr, o nuntă, ieşiră în pragul uşii, iar sătenii prinseră să arunce cu orez şi cu flori, aşa cum e obiceiul. Preotul îi binecuvântă pe cei prezenţi

Un om năpusti în mijlocul mulţimii, gesticulând şi urlând din răsputeri, dar oamenii erau prea ocupaţi ca să-l audă.

Mirii şi nuntaşii se deplaseră cu toţii spre mesele lungi deja îmbodobite cu mâncăruri şi băuturi fine. În clipa aceea, un taur furios se ivi de după colţul străzii, de unde apăruse şi omul ce-şi frângea mâinile, disperat.

Îşi alesese o ţintă pe care o privea cu ură, hotărât să o distrugă cu forţa sa uriaşă. Animalul se repezi şi o împunse pe tânăra mireasă în spate. Cornul lui pătrunse adânc în carnea femeii, sfărâmiţându-i oasele întâlnite în cale.

Urletele şi groaza inundară târgul.

Bestia o săltă de vreo două ori în coarnele sale. Sângele fetei pătase capul taurului şi continua să curgă. Pe rochia ei, cu puţin timp în urmă, splendid de albă apăruseră stropi ruginii. Ceea ce fusese o mireasă fericită era acum o păpuşă dezarticulată, cu voalul mânjit şi spatele rochiei îmbibate în sânge cald. Trupul i se frângea în poziţii imposibile, spre disperarea oamenilor din jur.

Femeia leşinase de la prima lovitură. Plictisit, poate, taurul o aruncă înspre trăsura ce tocmai intra. Stropi rubinii se scurgeau de pe coarnele înroşite ale taurului.

Coriolan şi Kian îşi struniră caii, dar vizitiul nu reuşi să oprească vehiculul la timp. Trăsura se zdruncină şi călătorii auziră un ţipăt înăbuşit. Dacă femeia mai trăise după incidentul de mai devreme, sigur fusese zdrobită sub copitele cailor.

– Aţi văzut?! strigă Kian.

– Coborâţi repede, e sub noi, Doamne... strigă Lisbeth.

– Alexander, Renato! porunci comisarul. Aveţi grijă de Lisbeth! Coborâţi pe partea cu Renon. Acum!

Medicul sărise deja din vehicul şi îi ajuta pe oamenii adunaţi în jurul trăsurii. O parte dintre săteni goneau după animalul ucigaş, în timp ce stăpânul acestuia fusese luat pe sus de cei rămaşi. Renato şi Alexander o luară pe Lisbeth şi o conduseră în hanul de peste drum.

Încăperea era goală la ora aceea, toţi oamenii fiind, probabil, la nuntă. Tinerii se aşezară la o masă şi, cum Lisbeth tremura din toate încheieturile, Alexander o strânse în braţele sale, şoptindu-i vorbe de alint. Apoi se îndreptă spre bar cu gând să-i pregătească femeii un ceai un lămâie. Renato îi luă mâna lui Lisbeth, iar Alexander zâmbi, văzându-i.

– Urâtă poveste, spuse medicul, intrând pe uşa hanului. Se aşează la masa lor. Silvia şi Paolo, aşa se numeau mirii.

– A murit, nu-i aşa?... întrebă Lisbeth.

– Coloana zdrobită, gâtul rupt, ca să nu mai zic de coaste, zise omul, fără să-i pese de impresia produsă de vorbele lui. E sânge peste tot. Mirele îi găsise pantofii pe sub trăsura noastră şi bocea cu ei în mână...

– Doctore, ce naiba... se supără Renato.

– Ce, ce?... Am minţit eu cumva?...

– Taci, îi sugeră Alexander, care se întorsese cu ceaiul.

– Părinţii fetei zic că a fost blestemată de bunica băiatului, care n-o voise de noră şi care ar fi murit mai demult, adăugă, totuşi, Renon.

Medicul se ridică să-şi toarne o tărie. Lăsă câteva monede la bar, apoi se întoarse.

– Blestemată? spuse Lisbeth, uitându-se la medic. Cum aşa?...

– Eh, acum nu ştiu, asta am înţeles de la gloata aia, spuse el, plictisit.

Coriolan intră şi el. Se îndreptă, agitat, spre masa lor, apoi se întoarse către uşă şi ridică zăbreaua, privind afară. Îşi şterse fruntea cu eşarfa de la gât, apoi veni lângă medic.

– Cred că lucrurile scapă de sub control. Ştii de povestea cu blestemul; părinţii fetei spun că e vina bunicii băiatului, deci, vina lui şi el trebuie să moară. Am încercat să vorbesc cu autorităţiile de aici, dar mi s-a spus că tatăl fetei e chiar primarul oraşului şi el face legea. Şi Silvia era cea mai îndrăgită, cea mai frumoasă, adorată

copilă din oraş. Propun ca doamna Lisbeth să fie condusă la conacul de Castro cu prima diligenţă.

– Eu nu mă despart de Alexander, spuse femeia, cu fermitate în glas.

Coriolan încuviinţă. Kian pătrunse pe uşă, strigând:

– Şefule, l-au luat pe bietul băiat şi vor să-l spânzure!

Coriolan ieşi repede în stradă. Ceilalţi îl urmară.

Sătenii îl legaseră pe Paolo cu frânghii de mâini şi-l târau după ei spre platforma pe care o văzuse Lucas pe fereastra camerei. Micul grup se alătură gloatei nebune.

– Aici e sora mea, Francesca! strigă Renato, arătând spre clădirea pe lângă care treceau. Dar ei nu sunt acolo... sunt aici, în piaţă...

Înainte de a se putea interveni, oamenii îl duseră pe Paolo la platformă şi se chinuiau să-l urce pe eşafod. Băiatul ba se ruga de ei, ba răcnea şi îi muşca pe ucigaşii săi. Imediat îl aduseră şi pe stăpânul taurului.

Alexander o luă de mână pe Lisbeth şi o trase după el prin mulţime. Ajungând printre cei din primul rând, din faţa eşafodului, îl zări pe preot, care încerca să oprească linşajul.

– Părinte! strigă Alexander. Părinte, trebuie să vorbim, aşteaptă puţin!

Lisbeth îi aruncă o privire bărbatului, amintindu-şi despre discuţia din trăsură şi tocmai voia să-i spună că nu era momentul potrivit. Dar Alexander vorbi mai departe:

– Părinte, ştiu trebuie să urci acolo, dar şi rugămintea mea este importantă. O clipă, nu-ţi cer mult!

Preotul îşi puse un picior pe platformă şi strigă către bărbaţii care îi puneau lui Paolo ştreangul în jurul grumazului.

– Părinte, ascultă-mă, voi urca în două secunde. Paolo nu va muri în aceste două secunde, îţi dau cuvântul meu.

Alexander strânse braţul preotului. Ochii acestuia îi străpunseră pe ai lui. Îşi coborî piciorul, iar Alexander încuviinţă şi-i mulţumi.

– Hai, spune, fiule, repede! îl zori omul.

– Cum adică, vei urca? Rex, ai înnebunit?... strigă Lisbeth.

–Ne iubim. Vreau ca pruncii ei să-mi poarte numele.

Poate că nu era o declaraţie de iubire ca la carte, dar pentru Lisbeth era mai mult decât şi-ar fi putut dori.

În agitaţia momentului, preotul nu mai ceru lămuriri. Le luă mâinile celor doi îndrăgostiţi, puse întrebările, apoi rosti cuvintele ce încheiau ceremonia. Lisbeth lăcrimă de fericire; era legal, era adevărat, Rex era soţul ei şi nimic n-avea să anuleze asta.

Alexander îşi sărută soţia, apoi se desprinse uşor din îmbrăţişarea ei şi urcă pe eşafod. Femeia nu putu decât să plângă, muşcându-şi buzele. Înţelegea ce făcea Alexander acum, dar nu avea putere să-l oprească.

Preotul urcă şi el. Alexander se smuci din mâinile bărbaţilor care voiau să-l dea jos.

– Ascultaţi-mă! strigă el către mulţime. Mă ofer în schimbul acestor oameni. Paolo se uită la el, neîncrezător, în timp ce al doilea se zbătea zadarnic în mâinile călăilor. Mă numesc Rex Korda, cred că aţi auzit de mine.

La auzul numelui, spiritele se mai potoliră, interesate. Mai departe, în mulţime, Coriolan făcea tot soiul de grimase, Kian se încruntă, iar medicul îşi lăsă capul pe spate, ascultând, de parcă ţinea regele vreun discurs, care, oricum, era neinteresant.

– Îmi merit moartea. Vă dau un criminal pentru doi oameni nevinovaţi. Vi se pare un târg bun?

– De ce te-ai da tu ca să salvezi viaţa altora, dacă tu omori oameni? întrebă unul.

– Şi, de unde ştim că eşti tu Korda? vorbi un altul.

Sprijinit în bastonul său, Alexander îmbrăţişă mulţimea dintr-o privire. Nici nu voia să-şi închipuie că oamenii n-ar fi acceptat propunerea; cum cei doi erau parţial nevinovaţi, iar gloata voia un suflet, el trebuia să moară în acea zi. Nimeni altcineva nu mai trebuia să moară, afară de el.

– De ce v-aş minţi? Puteam să spun orice pentru a-i salva, dar eu v-am zis adevărul.

– Atunci, în ştreang! Ce mai aşteptăm? strigară călăii şi, desfăcând ştreangul de pe gâtul lui Paolo, îl traseră pe Alexander sub spânzurătoare.

Lisbeth începu să urle, iar Coriolan îşi agită braţele prin aer. Kian îşi scoase revolverul.

– Trag sau îl las să se sufoce puţin?... îl întrebă pe şef.

– Aşteaptă îţi spun! mârâi comisarul.

Apăru un grup de poliţişti care îl arestară pe stăpânul taurului. Şi, ca să liniştească spiritele nemulţumite doar cu Alexander, îl luară şi pe Paolo cu ei. Bărbaţii nu se opuseră, bucuroşi că au scăpat de linşaj

În partea opusă a pieţei, Lucas privea, încordat, susţinut de Francesca. Femeia se împotrivise când bărbatul îi spusese că vrea să vadă ce se întâmpla în piaţă, dar, în cele din urmă, îi dăduse ascultare.

Durerea de la spate era aproape insuportabilă, semn că glonţul atinsese un plămân; Lucas nu voia să moară în patul acela, de aceea insistase mai mult să coboare. Şi nu-i convenea că murea de mâna comisarului, – căci aflase de la Francesca, prin Renato, că nu Alexander trăsese – aşa că trebuia să găsească un mod de a-şi grăbi moartea. Oricum, în mâinile comisarului n-avea să mai ajungă.

Văzându-l acum pe Alexander, îl cuprinse o furie cumplită; considera că numai el are voie să-l atingă, chiar să-l ucidă, şi nimeni altcineva. Nimeni. Aşa că scoase revolverul pe care-l luase din sertarul Francescăi şi ochi înspre platformă.

– Lorenzo, el trebuie să trăiască, murmură Francesca, fără a încerca să-l oprească.

– Şi va trăi! spuse apăsând piedica armei.

Alexander fusese urcat pe o buturugă, dar, tocmai când oamenii voiau să-i tragă un picior acesteia, funia ştreangului se rupse. Bărbaţii săriră în lături, speriaţi. Lisbeth îşi pierdu cumpătul şi se căţără pe platformă ca să ajungă la soţul ei. Renato o ajută şi, amândoi, îl dădură jos şi-l îmbrăţişară pe Alexander.

– Lucas?... Lucas e aici? îl întrebă pe Renato.

Coriolan îşi scoase arma şi, urlând numele contelui, se răsuci printre oameni, smulgând ţipete, până ce-l văzu pe Lucas. Cu un pistol în mână şi ţinând-o de braţ pe viitoarea lui soţie, bărbatul îi aruncă o privire plină de dispreţ.

Coriolan îndreptă arma spre el, dar Kian îl lovi peste braţ, deviindu-i cătarea; comisarul îl privi confuz, iar Lisbeth aruncă un obiect, peste capetele tuturor. Lucas îl prinse şi îl duse la buze.

Când reuşiră să treacă prin mulţime, Lucas era deja căzut, în agonie. Francesca îngenunchease şi îi proptise capul la ea în poală. Femeia suspina.

Coriolan văzu în asta o scenă bine pusă la punct, aşa că-l zori pe medic ca să-l consulte. Omul îl ascultă la inimă, apoi ridică sticluţa pe care o aruncase Lisbeth.

– E apă tofană, spuse el, după ce mirosi flaconul.

Lucas respira cu dificultate şi tremura. Lisbeth şi Alexander stăteau lipiţi unul de altul, de parcă ar fi fost acum o singură fiinţă şi, dacă i-ar fi despărţit cineva, ar fi murit pe loc.

Ignorând întreaga lume, cei doi se aruncară, de-a dreptul, asupra lui Lucas, îmbrăţişându-l strâns, de parcă astfel i-ar fi putut transfera din energia lor vitală. Lucas începu să plângă şi să-şi ceară iertare, printre suspine. Alexander îi mângâie părul, iar Lisbeth îl sărută pe frunte, pe obrajii şi pe buzele însângerate.

Bărbaţii îngăduiră momentul, deşi li se părea destul de bizar. Renato o ridică şi o îmbrăţişă pe Francesca.

– Nu trebuia să fugi, spuse Coriolan ca pe o imputare.

– Iartă-mă, Rex, spuse Lucas, cu lacrimi în ochi. N-am vrut s-o omor pe Anne...

– Dar ce voia să-mi spună?

– Că eu sunt Angicourt, că scrisul din scrisoare este acelaşi cu cel de pe lista cu victime, recunoscu, zâmbind cu tristeţe.

– Care scris?... Eu am scris scrisoarea.

– Înainte să închid plicul ca să-i înapoiez scrisoarea, i-am notat un mic post-scriptum, la final. Am ameninţat-o c-o ucid dacă nu arde plicul, dar se pare că ea nu şi-a dat seama până în seara asta că eu scrisesem mesajul. Sau l-a crezut vreo glumă, nu ştiu.

– Te bănuiam de ceva timp şi Rex ştia că eşti contele, spuse Kian. Anneliese a murit degeaba...

Alexander se încruntă, auzind numele nepoatei sale.

– Nu eu am tras, se apără el.

– Deşi ţi-ai fi dorit, zâmbi Lucas.

– Copilaş... murmură bărbatul şi o perdea de lacrimi îi acoperi vederea.

Îşi îngropă fruntea în pieptul lui Lucas.

– Ce ţi-au făcut oamenii pe care i-ai ucis? întrebă Kian.

– Mie?... zise cu un fel de mirare. Nimic. Am făcut o afacere proastă. Un om l-a omorât în duel pe ucigaşul tatălui meu şi, înainte de a muri şi el, căci se răniseră reciproc, mi-a spus că răzbunarea are un preţ. Mi-a dat o listă cu zece nume de persoane pe care să le ucid, la rândul meu, pentru a-mi încheia socoteala cu el. I-am zis că nu fac aşa ceva şi a zis că mă va urmări şi dincolo de mormânt până ce-mi voi duce misiunea la îndeplinire. Atunci am început să am coşmarurile care s-au mai diminuat după ce l-am angajat pe Rex şi primele nume au fost şterse de pe listă.

– Fraţii de Jolieville au fost ultimele nume. De ce i-ai cerut lui Rex să te ucidă, pe Lorenzo de Castro, adică?

– Lorenzo era bolnav şi credea că va muri curând, dar otrava l-a salvat, spuse Lisbeth. Folosindu-se de deghizarea în conte, îi spusese lui Rex să-l ucidă pe de Castro, dar apoi s-a simţit mult mai bine şi s-a hotărât să se apere, să-l salveze pe Lorenzo şi să termine cu povestea cu Angicourt. Dar n-a mers după planurile lui.

– De unde ştii?... întrebă Lucas, uimit.

– Într-o seară, te-am găsit leşinat pe pat. Purtai hainele contelui. Nimeni n-a aflat şi n-am spus-o nimănui.

Lucas oftă, dându-şi seama cât îi greşise femeii şi nu văzuse iubirea cu care ea îl învăluia.

– Dragii mei, şopti el, uitându-se la Alexander şi la Lisbeth. Îmi pare rău... Rex, regret că nu mi-am acordat niciodată răgazul să te văd aşa cum erai, că n-am încercat să te am aproape, ca prieten. Lisbeth, trebuia să te preţuiesc mai mult...

– Noi... noi ne-am căsătorit, spuse Lisbeth, cu sfială.

Lucas o privi cu uimire, apoi zâmbi uşor.

– Aşa e cel mai bine.

– Ai avut vreodată amnezie?... îl chestionă medicul.

– Nu, doctore, am fost lucid din prima zi, când ne-am cunoscut.

– Te-ai prefăcut atâta timp... spuse Coriolan, neîncrezător.

– Puteai să-l omori pe Korda înainte de a-l trimite în misiune şi ne scuteai pe toţi de efort, mormăi Renon.

Ceilalţi îl priviră lung şi medicul săltă din umeri.

– Îmi pare rău... bolborosi Lucas, chinuindu-se să respire.

Lisbeth îşi lipi buzele de gura lui întredeschisă şi, când consideră că Lucas nu mai era acolo, îl îmbrăţişă strâns, plângând. Dar se linişti curând şi îi permise şi lui Alexander să-şi ia rămas bun de la el.

Bărbatul îi cercetă obrazul palid şi ochii închişi. Simţi o nevoie aprigă să-i atingă buzele, pe poarta cărora n-aveau să mai iasă niciodată remarci ironice sau tânguieli copilăreşti. Şi nu se abţinu. I le netezi uşor, ştergându-le de sânge şi, închizând ochii, îi atinse uşor buzele cu ale sale. Dar se retrase imediat, dându-şi seama că se uitau toţi la el; în clipa următoare, avu impresia că aude un suspin înăbuşit şi trupul din braţele lui se relaxă, pierzându-şi greutatea.

Se putea spune că Lucas de Castro murise din prea multă dragoste.

*

– Sper că vei fi fericită în umila mea locuinţă, spuse Coriolan, sărutându-i fruntea lui Lisbeth.

Femeia ştia că fericirea nu-şi avea locul acolo, ci în temniţa unde stătea închis Alexander, dar nu voia să-i strice bucuria tânărului. Acceptase să stea în casa lui, cu el şi cu Francesca, până ce avea să nască pruncii, iar mai apoi urma să plece înapoi la conacul de Castro.

Francesca aduse ceaiul şi începu să toarne în ceştiile deja pregătite pe masa de sub umbrar. Coriolan îi mulţumi cu un zâmbet. După ce termină cu ceaiul, femeia se aşeză lângă ei pe bancă.

– Ce i-a răspuns regina Isabella episcopului? întrebă Lisbeth pe comisar. Îl vor elibera pe Rex?...

Ochii i se umeziră. Numai ea ştia cât suferise, când oamenii legii îl arestaseră pe soţul ei. Alexander fusese extrădat în Franţa şi acum îşi aştepta sentinţa.

– Doamna Isabella nu poate hotărî în cazul lui Rex, fiindcă el nu este francez. Se pare că vor muta procesul în Polonia. Episcopul mi-a promis că va vorbi cu ţarul Alexandru al II-lea şi speră că acesta îl va graţia pe Rex.

Lisbeth suspină.

– Nu-ţi pierde speranţa, draga mea, spuse Francesca. Rex a dovedit că poate fi alt om, că se căieşte pentru ce a făcut şi merită o viaţă liniştită, într-un spaţiu monahal. Sigur episcopul îi va spune ţarului că şi-a donat deja întreaga avere pentru bătrâni şi săraci.

– Am vorbit cu starostele mânăstirii San Francisco El Grande şi acesta a fost de acord să-l primească pe Rex printre călugări. Francesca are dreptate, va fi bine, vei vedea.

Coriolan îi zâmbi, consolator.

– Ce-ai discutat ieri cu medicul?

– Am încercat să-l fac să înţeleagă că suicidul nu e soluţia. De altfel, am vorbit cu Kian să aibă grijă să dispară orice armă din sanatoriu, chiar şi cea ascunsă bine, de care nici Renon nu mai ştia unde o pusese.

Lisbeth oftă.

– Trebuie să recunosc că m-a speriat ieri, nu mă gândeam să-l găsesc cu pistolul în gură... I-am spus că trebuie să trăiască, să se căiască pentru păcatele sale. Şi că mi-e drag ca un părinte şi nu vreau să-l pierd.

– Cred că asta l-a impulsionat cel mai mult, se amuză Lisbeth.

Francesca o dojeni din priviri, zâmbind.

O servitoare aduse o scrisoare pe care i-o înmână comisarului. El o deschise, citi, apoi continuă discuţia, netulburat.

– Nu râde, doamnă, zâmbi el, să ştii că, imediat după discuţia noastră, omul s-a pus pe picioare şi a mers să-l viziteze pe soţul tău. Vom merge şi noi, mâine, dar la mânăstire. Femeile îl priviri mirate. Alexander a fost graţiat!

Lisbeth îşi închise ochii o clipă, apoi se ridică, îşi împreună palmele şi murmură o rugăciune de mulţumire. Francesca şi Coriolan o îmbrăţişară, cu emoţie.

– Îl înţeleg pe medic, spuse Lisbeth, după ce mai calmă. Credeam că şi eu îmi voi pierde sănătatea mentală, după ce l-am pierdut pe Lorenzo. Dar port în pântece câte o părticică din amândoi şi asta îmi dă impresia că-i am mereu cu mine, că Lorenzo trăieşte încă, chiar dacă e vorba de copilaşul lui. Rex şi Lorenzo vor trăi mai departe prin aceşti micuţi şi vor avea astfel o nouă şansă la inocenţă.

– Aşa este, spuse Coriolan, mângâindu-i obrazul, după ce-i vei naşte, te vei elibera de tot ce-a fost rău, îi vei proteja aşa cum ei te-au protejat pe tine şi vei lăsa trecutul în urmă. Şi atunci, vom putea privi cu toţii spre viitor.

– Iar viitorul este o pagină albă, pe care noi, oamenii, suntem obligaţi să ne scriem visele. O parte dintre ele se vor împlini. De aceea, niciodată nu trebuie să ne pierdem speranţa.

******Sfârşit******